

DELLY

Con nai trong rừng

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Con Nai Trong Rừng

Delly

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương cuối](#)

Chương 1

Các vị khách của Tử tước Đờ Terxio đang trên đường từ Biarrit trở về, nơi họ vừa vui chơi lúc chiều. Đoàn xe ngựa của họ đang lăn bánh trên con đường đưa đến lâu đài Úxagio, đi giữa những cánh đồng cỏ mà cảnh chiều tà đẹp êm ả đang lan tỏa xuống. Trên những cánh rừng phân định ranh giới của lãnh địa, mặt trời vừa lặn để lại những tia hồng nhạt và ánh sáng đang tắt dần trải dài trên đồng quê lặng lẽ. Trên các xe, những câu chuyện bắt đầu từ lúc khởi hành vẫn đang tiếp tục. Phần nhiều là những câu chuyện mảnh vụn về xã hội phù hoa, nói với thiện ý hoặc không thiện ý. Hôm nay họ nói nhiều nhất về một vấn đề; Hoàng thân Đờ Vitengrat hình như đang để ý đến cô ả Myra Nadôpulô xinh đẹp. "Cô ả đom đóm đến điên rồ" như bà Đờ Terxio đã nhận xét, không phải không có đôi chút chanh chua.

Ông Đờ Ănglômơ, nhà ngoại giao hưu trí ngồi trước mặt bà chủ lâu đài lưu ý mọi người - Cô ta có sức mê hoặc ghê gớm. Vả lại, cô ta đã thừa kế đúng người. Bà Bá tước Xêminkhốp đẹp đẽ, mẹ cô ấy vẫn là con người mơn trớn như tôi đã gặp ở Matxcova mười hai, mười ba năm trước đây, lúc bà ta tái giá.

- Bà ta gốc Hy Lạp phải không?

- Hy Lạp, dân phương Đông, Do Thái? Làm sao mà biết được. Tôi cho rằng trong người bà ta có sự pha trộn các chủng tộc.

- Còn người chồng thứ nhất... Ông có biết người ấy không?

- Không. hình như là một thương gia Hy Lạp giàu có mà người đẹp kia làm cho khánh kiệt trong vài năm. Sau đó, bà ta đã quăng lưới bắt được một đại úy quý tộc Nga góa vợ. Ông này không nguôi nhớ thương người vợ diễm lệ thuộc dòng dõi quý tộc danh giá nhất ở Matxcova. Đó là nữ bá tước Ximinhốp trẻ trung, đã chết sau ba năm kết hôn, để lại cho chồng một đứa con gái nhỏ. Theo lời khuyên của bạn bè khi thấy ông sắp quy trong đau khổ cực độ, ông đã đi du ngoạn. Ở Cairô, ông gặp bà Ixmen Nadôpulô, bà này đã dốc lòng an ủi ông - và đã thành công đến nỗi sáu tháng sau bà trở thành Bá tước Phu nhân Xêminkhốp.

Bà Đờ Tembray, người thiếu phụ có bộ tóc vàng hoe thốt ra một tiếng cười mỉa mai:

-Đau buồn của nam giới là như thế đấy! Nhưng ông Xêminkhốp tội nghiệp ấy hình như bị vợ làm đau khổ không ít?

- Đúng thế, nói riêng giữa chúng ta thôi nhé, tôi không tin là ông ấy sung sướng.

- Phải, mụ Ixmen đẹp đẽ này không phải là người vợ đoan trang, diễm đạm và dịu dàng có lẽ không phải là những đức tính quen thuộc của mụ. nhưng bé gái của bà vợ trước như thế nào?

- Đứa bé tội nghiệp đã gặp nạn. Nó chết đuối, cô gia sư người Pháp cũng chết trong vụ tai nạn, có lẽ vì muốn cứu nó.

- Cuộc hôn nhân thứ hai của họ không có con chung sao?

- Có chứ, một đứa con trai, một đứa trẻ tàn tật đáng thương àm mẹ nó không ưa. Mụ chỉ thấy mỗi mình trên đời này, mình trước hết rồi đến đứa con gái.

- Cái cô Myra này kỳ dị thật...! Một cô ả mất nết. Ông có cho là như thế không?

- Con hơn là mất nết ấy chứ. Thật thế. Con người ấy được giáo dục mới hay làm sao. Pie Đurin kể với tôi cô ta đã gây ra bao điều đáng dị nghị về mình ở Pêtécbuva vào mùa đông năm ngoái vì thái độ phù phiếm và vẻ đom đóm đáng khêu gợi. Ta đã thấy một kiểu mẫu như thế trong cách cư xử của ả đối với Hoàng thân Đờ Vitengrat.... nhưng lần này thì ả phải coi chừng để khỏi mắc lại vài mảnh tim của mình ở đây. Với người này, không ai yêu nửa chừng, nửa vời được đâu!

Bà Đờ Tembray bứt rứt hỏi:

- Nghe nói người ấy là hiện thân của sự không bền vững, đúng không?

- Đúng thế. Nhưng tôi thấy ả Myra xinh đẹp có vẻ rất khôn khéo, biết đâu ả lại thành công trong việc giữ cho tính hay thay đổi của hoàng thân quay vòng lâu hơn một chút.

Trong khi nói, ông Đờ Ăngblomo liếc nhìn người thiếu phụ một cách ranh mãnh, làn da tươi mát của bà ứng hồng vì xúc động mạnh - cả bà này nữa cũng đã vương mắc rồi đây - ông thích thú nghĩ như vậy.

- Cô myra kia hoàn toàn không có một chút gì là sang trọng.... Đây là một kiểu người du cư hoặc một thứ gì cùng loại. Bà Đờ Terxio khinh khỉnh nói.

- Tôi nghi ngờ ả thực sự làm vừa lòng Hoàng thân, một người rất tinh tế và thông minh phi thường.

Người được nói đến đang ngồi lún sâu vào đệm xe nhìn ngày tàn dần trên khu rừng đang tối thẫm lại. Chàng đã ra lệnh cho người đánh xe ghìm bớt nước kiệu của hai con ngựa đang hăng để xe đi sau các xe khác. Ngồi bên cạnh chàng và tôn trọng sự im lặng của chàng là Ôbe Đờ Griory, một sĩ quan trẻ đến từ Angiêri trở về, đang trong thời gian nghỉ dưỡng bệnh sau một trận ốm nặng về chơi ít lâu với gia đình người anh em họ Đờ Terxio.

Hoàng thân Đờ Vitengrat, người không dễ có thiện cảm với ai, có vẻ nhanh chóng ưu thích người thanh niên đẹp trai có thiên bẩm thông minh và lịch sự này, là con trai của một sĩ quan bị giết năm 1870 trong trận ở Xanh-Privat. Chàng đã coi người sĩ quan như là bạn thân nhất trong suốt thời gian ở lâu đài Heagior. Ân huệ ấy không phải là không khơi gợi những ghen tỵ ngầm ngấm, vì có đầy rẫy những kẻ xu nịnh đang vội vã tôn xưng người giữ cương vị rất cao ở Châu Âu do dòng dõi, sản nghiệp, chưa kể đến những thiên bẩm về trí tuệ và hình thức tạo nên.

Vào thế kỷ thứ 18, dòng họ Vitengrat, gốc Áo, đã chứng kiến việc đế chế của dòng họ Habxbua tước bỏ chủ quyền lãnh địa họ đã có từ thời xa xưa. Hoàng thân trị vì hồi ấy là Alông đã kháng cự lại một cách dũng cảm, trong phạm vi ông có thể làm được. Nhưng luật lệ của kẻ mạnh đã thắng, ông rời bỏ nước Áo đến sống ở nước Nga, trong các lãnh thổ bao la vợ ông đã đem lại cho ông, bà là người thừa kế duy nhất của một trong những gia đình quý tộc cổ xưa của miền Lituan.

Xa hoàng thời ấy có người con trai lớn sắp kết hôn với một người bà con của Hoàng thân nên đã dành cho ông và các hậu duệ của ông đặc quyền của các vương công mà ông đã có trước kia ở vương quốc Áo; ngài giao cho ông quyền chỉ huy danh dự và kế truyền một trung đoàn kỵ binh cận vệ và ban cho ông những vinh dự khác nữa, những vinh dự ấy kết hợp với sự giàu có phi thường của ông đã làm cho ông trở thành một nhân vật cực kỳ quan trọng.

Kể từ thời gian ấy, các ông Hoàng Đờ Vitengrat trở thành những người Nga rất trung thành. Kết thân với gia đình Hoàng đế nhiều lần do các cuộc hôn nhân, các ông Hoàng Đờ Vitengrat còn chỉ huy thực sự nhiều đội quân Nga trong nhiều cuộc chiến tranh. Họ cực kỳ dũng cảm, ưu mao hiểm và không dè dặt máu của mình. Người hậu duệ duy nhất hiện nay không hề đánh mất ngôi vị xứng đáng của ông cha. Trong cuộc chiến ở Tuyêckextăng mấy năm trước dù còn rất trẻ, chàng đã chứng tỏ tài năng quân sự hiếm có, lòng dũng cảm kiêu hùng và thái độ bình tĩnh đúng là của người chỉ huy. Cho nên Nga hoàng đã tặng thưởng chàng huân chương thánh Giooc lúc trở về và trao cho chàng quyền chỉ huy thực sự trung đoàn kỵ binh cận vệ của người.

Đã hai năm nay Vladimia xin nghỉ dài hạn để đi du ngoạn các nơi xa, giữa những chuyến đi, chàng sống một cuộc sống vui chơi của xã hội thượng lưu xen lẫn với công việc nghiên cứu khoa học hay văn học. Vì vậy mà trong lúc này, vừa ở Bredin về chàng đã đến Uxagio với gia đình Đờ Terxio vừa quen biết ở Paris.

Phá vỡ không khí lặng lẽ, hàng thân quay lại phía trung úy Đờ Griory:

- Tính đa dạng của các tỉnh nước Pháp thật kỳ diệu! Tôi vô cùng yêu mến xứ sở của ông - Phần nào đó cũng là xứ sở của tôi vì một tổ mẫu của tôi là người Pháp.

- Tôi cũng biết rõ là thân phụ của điện hạ đã lớn tiếng kháng nghị ủng hộ nước Pháp khi nước Pháp bị quân Đức xâm lược.

- Và tôi cũng sẽ hành động như người nếu thời ấy tôi đã ở tuổi được nói lên tiếng nói của mình.

Vladimia lại im lặng một lát. Rồi phác một cử chỉ nhẹ nhàng, chàng xua đi những ý nghĩ nghiêm nghị. Hơi cúi về phía Ôbe, chàng hỏi:

- Nay ông bạn, ông thấy cô ả Myra thế nào?

Môi chàng thoáng mỉm cười.

- Cô ta xinh đẹp thực đấy chứ, ông có thấy thế không?

- Vâng xinh đẹp... nhưng tôi phải thú thực với điện hạ rằng tôi không ưa cô ta.

Nét mỉm cười hiện rõ trên môi Hoàng thân.

- lại thêm một lần nữa tôi xác nhận ông không phải là người xu nịnh, ông Đờ Grorriy thân mến ạ. Những người khác thấy tôi tỏ vẻ chú ý đôi chút đến cô gái ấy đã không bỏ lỡ dịp hết lời ca ngợi cô ta. Còn ông, ông đơn giản nói rằng ông không ưa cô ta. Tôi chưa bao giờ gặp sự kỳ lạ như vậy đấy!

Ôbe vui vẻ đáp:

- thưa Điện hạ, đó là vì tôi tự nhận thấy mình không có khả năng làm người xu nịnh. Thứ ấy không có trong bản chất của tôi.

- Tôi khen ngợi ông về điều đó. chính về thế mà tôi đặc biệt quý trọng ông.

Nói xong Vladimira lại ngồi lún sâu vào đệm xe. Rồi chàng lại hỏi:

- Tại sao ông không thích cô Nadôpulô?

- Tôi ngờ rằng cô ta là một người đom đàng rất nguy hiểm, một con người giả tạo, hư hỏng, thiếu mọi nguyên tắc, mọi e ngại. Nếu tôi tin vào điều được nghe kể lại thì ở một nơi khác có những tiếng tăm không làm cho cô ta vinh dự.

Hoàng thân phác một cử chỉ có nghĩa là: phải tôi cũng biết.

- Đây là một con báo nhỏ duyên dáng, một con người mềm dẻo và nham hiểm. Cô ta sẽ cào xé các tình định một cách hung dữ khi ghen tuông.

Ôbe tư lự, ngắm nhìn giấy lát khuôn mặt trông nghiêng rần rỏi, cái miệng hơi hà khắc dưới hàng râu hạt dẻ gần như thẫm. Chàng cũng vậy, cũng như mọi người, bị người đại quý tộc hoàn hảo này mê hoặc, người có cái nhìn có lúc khinh bỉ một cách lạnh lùng và có lúc lại chứa đựng biết bao sức quyến rũ mãnh liệt, biết bao hấp dẫn bí ẩn. Phải, có cái gì bí ẩn thật, trong giây phút này Ôbe tự hỏi mình: - Ông ấy có phải là người xấu không? Ở ông ta, có thực sự chỉ có hoài nghi, khinh miệt một cách kiêu căng mà ông phô trương, đặc biệt đối với phụ nữ và sự khinh bỉ tàn nhẫn, như người ta nói, mà ông quen cư xử với những người phụ thuộc mình?

Chiếc xe rời đường cái đi vào 1 lối 2 bên trồng toàn cây du và không bao lâu đã đỗ lại sân lâu đài. Sau lời thân mật tạm biệt, Hoàng thân vào phòng mình để thay đổi y phục. Ba khắc sau chàng xuất hiện ở các phòng khách mà chủ và khách của họ đã có mặt. Gần như ngay lập tức, người bếp trưởng đã đến trình với Điện hạ rằng bữa ăn đã sẵn sàng.

Là người thừa kế đặc quyền Vương công của các vị tổ phụ của chàng, Vladimira ngồi chủ tọa, bên phải chàng là bà Đờ Terxio.. Xa hơn 1 chút, bà bá tước Xêminkhốp nói chuyện về Paris với Ôbe Đờ Groiyy ngồi bên cạnh bà. Bộ tóc thẫm có ánh xanh lơ bao quanh khuôn mặt đẹp da màu hổ phách. Đôi mắt rất đen, nhìn đắm đuối, mơn trớn người đối thoại. Nhưng Ôbe nghiêm chỉnh và đa nghi, tưởng chừng như nhìn thấy những ánh sáng nguy hiểm. Chàng nhận thấy cả những cử chỉ như bồn chồn của hai bàn tay trắng, mũm mĩm, nhưng xương cổ tay khá to. Đôi lúc chàng si quan đưa mắt nhìn về phía cô Nadôpulô. Trái lại với người mẹ cao lớn và vóc dáng đẹp đẽ, cô này bé nhỏ nhưng linh lợi và uyển chuyển. Cái miệng rất đỏ mỉm cười luôn để lộ hàm răng đẹp. Đôi mắt đen biểu cảm vừa vuốt ve, vừa khêu gợi. Trên bộ tóc, giống như tóc bà Bá tước, chải thấp và rẽ sang hai bên thành hai mái lệch nhau rủ xuống trán, một bông hoa xương rồng đỏ thẫm được đưa theo từng cử động. Dù không có những nét đều đặn như người mẹ nhưng cô ta vẫn có sức quyến rũ thật nguy hiểm. Ôbe vừa nhìn cô ta vừa nghĩ: - Đây là loại đàn bà phải tránh xa như tránh lửa. Tốt hơn hết là Hoàng thân Đờ Vitengrat nên làm cho ả xa mình.

Nhưng Vladimira có lẽ nghĩ khác, vì sau bữa ăn đáng lẽ ngồi ở phòng hút thuốc thì chàng lại đi dạo vườn với Myra và đã mời cô ta 1 điếu thuốc chế riêng cho mình. Cô Nadôpulô hút 1 cách sung sướng và luôn ngược cặp mắt nóng bỏng tôn thờ lên nhìn người đi bên cạnh có tầm vóc cao lớn. Người đã biến cô thành người dân thực sự của nước Tí hon

Hoàng thân nói về Volaina, 1 trong những lãnh thổ của chàng, nơi có những cuộc đi săn nổi tiếng vào mùa thu trong nước Nga. Họ Vitengrat là những người say mê đi săn và Vladimira không kém ông cha 1 chút nào về điểm này

Myra reo lên:

-Vâng, tôi đã nghe nói về nơi ấy không chỉ 1 lần. Hình như lãnh địa này là 1 trong những nơi đẹp nhất của nước Nga

-Phải, cô hãy đến xem có đúng như thế không, vào đầu tháng mười, cùng với ông bà Bá tước Xeminkhốp. Các người sẽ ở lại Volaina tám ngày, vào thời gian có 1 trong các cuộc săn lớn nhất

Mắt Myra loé lên tia sáng đặc trắng. Bà Bá Tước Xeminkhốp thứ hai được giới thiệu ở triều đình sau khi kết hôn không bao lâu đã được tiếp đón lạnh lùng đến nỗi bà ta có thể không bao giờ quên được. Các nhóm quý tộc ở Petecbua tỏ vẻ khinh khỉnh với bà ta vì gốc tích mớ hồ. Vì vậy bà đã lựa chọn cuộc sống hay đây mai đó vừa hợp sở thích của bà vừa cho phép bà duy trì được các quan hệ với những người xa lạ ít khó tính hơn xã hội thượng lưu của Petecbua. Myra cảm thấy như choáng váng trước lời mời ấy, đây là 1 ưu đãi đặc biệt mà bất cứ ai cũng mong muốn, nó sẽ đưa cô và mẹ cô vào 1 nơi cho đến bây giờ hoàn toàn khép kín đối với mẹ con cô, bà Hoàng Đờ Vitengrat, bà của Hoàng thân là 1 trong các phu nhân đại quyền quý tộc ở nước Nga, đã tỏ vẻ không hề nhân nhượng nhất là trong vấn đề hôn nhân không cân xứng

Ngoài ra, cô Nadôpulô còn kết luận từ ân huệ không hy vọng tới mà được này là cô ta được Hoàng thân rất ưa thích và chàng muốn theo đuổi thoát mái ở Volaina cuộc chinh phục khá dễ dàng này

Lòng tràn ngập niềm vui kiêu hãnh, cô ta nói:

-Tôi mang ơn Điện hạ biết chừng nào! Chúng tôi sẽ sung sướng đáp lời mời mà Điện hạ đã dành cho chúng tôi. Bố dượng tôi không thích gì bằng đi săn. Còn tôi, tôi rất mê phi ngựa trong rừng đuổi theo con mồi đang chạy trốn. Tôi biết chắc rằng tôi sẽ đem từ Volaina về những kỷ niệm không thể quên

Ném điếu thuốc lá đang kẹp ở ngón tay đi, Vladimira nói:

-Bây giờ ta vào thôi. Bà Đờ Vernhia sẽ hát tối nay mà ta rất mến giọng hát của bà ấy

Myra giận run lên. Bà Đờ Vernhia là 1 thiếu phụ diễm lệ và là 1 người chơi nhạc lỗi lạc. Hôm trước Vladimira đã nói chuyện lâu với bà. Không cần nhiều hơn thế cũng đã đủ để thức tỉnh nỗi lo lắng ghen tuông của cô Nadôpulô đang say mê cuồng nhiệt này. Vì cô không phải không biết rằng tính tình của ông hoàng Đờ Vitengrat hay thay đổi biết chừng nào

Trong khu vườn trước mặt lâu đài, 1 nhóm đàn ông vừa đi dạo vừa hút thuốc. Ông Đờ Tembray - 1 chàng trai to lớn, khỏe mạnh mà theo người ta quả quyết đã để cho bà vợ tóc vàng điều khiển như 1 đứa trẻ con - nói với Ôbe Đờ Groiy

-Tôi không hiểu nổi, ông bạn thân mến ạ. Tại sao người anh em họ của ông lại đón tiếp bà Xeminkhốp & con gái bà ấy 1 cách thân mật như thế. Nói riêng về cô con gái nhé, cô ta có những cung cách quá.... liều lĩnh. Đấy, ngay tối nay, cuộc đi dạo với Hoàng thân...còn cách ăn mặc của cô ta nữa chứ.... cách ăn mặc ấy với cô ta thì... ồ, hoàn toàn phù hợp. Nhưng làm cho cô ta khá lạc lõng trong 1 nơi như thế này, ông đồng ý với tôi chứ?

-Tôi rất đồng ý với ông, ông Đờ Tembray. Nhưng bà chị họ tôi hâm mộ mấy bà ấy vì đã gặp họ ở Nixơ mùa đông năm ngoái. Bà ấy thường có đôi chút quá mến mộ đối với những người hay đi chu du các nước. Tuy nhiên tôi thấy bà ấy có vẻ kém nhiệt tình với họ mấy hôm nay rồi đấy Ông Đờ Tembray thốt ra 1 tiếng cười ranh mãnh

-À, thế đấy! Bà ấy thấy ả Myra xinh đẹp vừa ý Hoàng thân và bà ấy nổi giận vì thế..cũng như tất cả những bà ở đây, thế thôi.

Ông nhún vai, hơi cúi kính, và lẩm bầm

-Các bà đều... mê người ấy...tất cả, tất cả!

Rồi ông im lặng vì Vladimira, để mặc cô Nadôpulô đi về phía lâu đài, đang tiến đến chỗ những người hút thuốc

Chàng lại gần Ôbe nói:

-Vườn cây thật đẹp dưới ánh trăng mờ. Ông nên ra đây ngắm cảnh

-Điện hạ vừa gọi cho tôi 1 ý rất tuyệt

-Đi với tôi. Vì đàn dương cầm còn im tiếng, chúng ta sẽ hút thuốc thứ 2 và nói chuyện đôi chút

Hai người bước vào 1 lối trong vườn cây. Vladimira, sau 1 lúc im lặng, thốt ra 1 tiếng cười dịu dàng

-Phải, đúng thế. Cô ta rất phóng túng, cái cô ả Myra ấy mà. Một người đom đóm đến điên rồ, nhưng ông đã nói với tôi. Cô ta có cái duyên dáng của 1 con mèo nhỏ và đôi khi có tí chút trí tuệ. Tôi đã mời cô ta đến Volaina chơi 8 hôm... Còn ông, ông ưa thích săn bắn, ông có đến làm quen với các khu rừng của tôi không?

-Tôi sẽ rất sung sướng nếu đáp lại được lời mời của điện hạ. Rủi thay, hạn nghỉ của tôi chấm dứt cuối tháng chín và tôi hứa với cha tôi sẽ về ở với người 1 thời gian

-Đáng tiếc! Các cuộc săn của chúng tôi sẽ làm ông ưa thích vì thú săn đủ loại không thiếu gì, tôi khẳng định với ông như thế. Có khi còn quá nhiều nữa - như ở lãnh địa Xtanitza của tôi, người quản lý vừa báo với tôi rằng trong mấy năm gần đây giống lợn rừng nhân lên quá nhiều đang tàn phá khu rừng. Đã lâu lắm tôi chưa đặt chân đến nơi ấy - nghĩa là từ khi tôi 15 tuổi. Hồi ấy, tôi ở đấy 1 thời gian ngắn với ông tôi. Giữa khu rừng có 1 toà lâu đài nhỏ để ở khi đi săn hiện ở tình trạng khá xấu. Tôi ra lệnh sửa chữa những gì cần thiết vì tôi sắp đến đấy 1 trong hai tuần lễ trong thời gian ấy sẽ tiến hành những cuộc săn thú đến săn. Nhưng này, ông cùng đi với tôi được không?... Vài ngày thôi, được chứ..?

-Vài ngày..có lẽ được...

-Vậy thì thoả thuận như thế nhé!

Chương 2

Trong khu rừng bao la, tòa lâu đài nhỏ của Xtanitza vươn lên giữa những cành lá xanh tốt của những cây cổ thụ mấy trăm năm bao khắp chung quanh. Khi xưa Hoàng thân Alôy đã cho xây dựng theo kiểu của thế kỷ thứ 17, theo mẫu một lâu đài ngai có trên một lãnh địa ở nước Áo. Rất xám, rất nhiều vết rạn, có những chỗ dây trường xuân phủ dày, tòa lâu đài có dáng dấp thật lằng mạn.

Ở bên trong, các đồ gỗ cổ xưa hài hòa với tuổi và phong cách của ngôi nhà cổ, nơi xưa kia các ông hoàng Đờ Vitengrat chỉ đến một hai tháng để mê mải với trò vui yêu thích của họ. Valdimia đã bỏ vẻ huy hoàng vốn có ở các dinh cơ vương giả. Người hầu được cho đến trước để sửa chữa ở mức tốt nhất có thể được với thứ nhiệt tình mà họ đưa ra để phục vụ một ông chủ khó tính không cho phép một khiếm khuyết nào.

Một buổi sáng tháng chín, những người gác rừng, gác săn, cả những người đuổi thú đến từ hai hôm trước cùng với chó săn và ngựa, đứng xếp hàng trước lâu đài để đón điện hạ, người đưa thư đã bào ngày đến từ hôm trước.

Viên quản lý, một người thấp bé mặt khó đảm đảm, đi qua đi lại có vẻ hoảng hốt. Người gác rừng trưởng kiểm tra lại những người cấp dưới một lần nữa. Anh ta đứng lại bên một người, một ông già khỏe mạnh nhưng bộ mặt gầy gò và hằn các nếp nhăn.

- Đàn lợn rừng đến gần chỗ bác hôm qua phải không, bác Hopnich?

- Phải đấy, Paven Alêchxăngđrovit ạ. Bà em họ tôi trông thấy chúng đã chạy đi gọi tôi. Nhưng khi tôi về đến nơi thì chúng đã chạy rồi. Chà, chúng phá phách quá, những con vật tồi tệ ấy!

Người quản lý thông báo:

- Xe đến kia rồi!

Những người gác thôi nói chuyện, đứng thẳng tắp theo tư thế quân sự. Một lát sau, một chiếc xe có mui xuất hiện, đến đỗ trước lâu đài. Hoàng thân mặc quân phục bình thường của đại tá kỵ binh cận vệ bước xuống. Ôbe Đờ Groiy xuống theo. Ngay lập tức, Hoàng thân mắng người quản lý đang khúm núm cúi đầu trước mặt chàng bằng một giọng còn quá hơn là xẵng:

- Đường đi không được tu bổ cẩn thận. Xe của ta bị xóc dữ dội. Nếu mọi sự đều như kiểu này thì ta không dành cho anh những lời khen đâu.

Viên quản lý càng còng lưng xuống, cố áp úng mấy lời xin lỗi, nhưng một cử chỉ cáu gắt đã ngắt lời anh ta:

- Ta cần gì đến những lý do của anh. Im đi.

Rồi quay lưng lại phía Xtretnop đang sợ hãi, Vladimia nói mấy lời với người đội trưởng đội gác rừng, nhanh chóng duyệt qua những người gác rồi vào lâu đài cùng với Đờ Groiy.

Đàng sau họ, viên quản lý càng khom lưng thấp hơn rồi lủi mất. Những người gác tản đi từng nhóm và bàn tán về sự việc làm cho họ vui thích vì họ ghét Xtretnốp.

Ông già Hốp nich đi gần một chàng trai cao lớn tóc hung, nói:

- Điện hạ cư xử với mọi người nghiêm khắc thật! Cậu thấy thế nào, Ăngđrê Mikhaïlovit?

- Chà! Về việc ấy à!... Gã Xtretnốp sẽ được biết như thế nào về chuyện kia!.... Nhưng này, ngài Hoàng thân của chúng ta đẹp trai thật đấy.

Hốpnich gật đầu tán thành và khẽ nói:

- Phải... phải.

Một nếp nhăn lo âu hằn trên trán lão trong khi lão vừa đi vừa nghe anh bạn trẻ tán gẫu. Anh chàng này chia tay lão ở gần một ngôi nhà nhỏ dựng ở ven khoảng rừng thưa. Ông già đẩy cửa bước vào một gian phòng đồ đạc đơn sơ nhưng chỗ nào cũng sạch sẽ. Một người đàn bà tóc xám đang ngồi khâu bên cửa sổ ngẩng đầu lên và hơi mỉm cười làm hằn thêm nếp nhăn trên mặt.

- À, ông về rồi đây, Nicôla! Thế nào, Điện hạ đến rồi chứ?

- Rồi.

Sau tiếng trả lời vắn tắt, người gác ngồi xuống, để chiếc mũ vải lên bàn bên cạnh rồi hạ giọng nói tiếp:

- Chúng ta chỉ còn cách phải hết sức thận trọng! Không thể để ngài nhìn thấy “cô ấy”. Cần nhất là như thế!.. Một lần cũng không được! Ngài trẻ tuổi, ngài đẹp trai, và chắc chắn là ngài đã quen không bị ai làm điều gì trái ý.

- Ông làm tôi sợ. Nicôla, sợ cho tiểu thư của chúng ta!

Bác chắp hai tay lại, vẻ sợ hãi lộ rõ trong đôi mắt xưa kia có màu xanh lam của đồ sứ.

- Cô ấy đẹp quá! Quá đẹp. Nhưng trời ơi, với hoàn cảnh hiện nay của cô ấy....

- Này, không bao giờ được để cho Hoàng thân nhìn thấy cô ấy, tôi nhắc lại với bà điều này, Irina! Mới nghĩ đến tôi đã run lên rồi... Vậy là ban ngày cô ấy không được ra khỏi nhà, trong suốt thời gian điện hạ ở đây.

- Thế mới vui chứ! Tội nghiệp cô bé đáng yêu, cô vốn đã chẳng có gì để vui chơi!

- Làm thế nào được, cần phải như thế. Vả lại, tôi không nghĩ rằng Hoàng thân ở đây lâu. Khi ngài giết được vài con lợn rừng rồi, ngài sẽ chán ngấy Xtanitza vì đây đâu phải là nơi giải trí. Thế là ngài ra đi và chúng ta lại yên ổn.

Irina thở dài nói khẽ:

- Yên ổn!... ôi, làm sao chúng ta có thể yên ổn được khi ta chưa biết mình phải làm gì, ông Nicôla tội nghiệp ơi.

Hai hôm sau, tiếng kèn săn thối, tiếng chó săn sủa, làm náo động sự yên tĩnh quen thuộc của khu rừng. Những ngày tiếp theo cũng thế. Thời gian xen kẽ các cuộc săn Hoàng thân đưa ông Đờ Groiy đi chơi những chặng đường dài, cưỡi ngựa hoặc đi xe. Buổi tối, hai người ngồi nán lại đến khuya chuyện trò, hút thuốc trong gian phòng khác cổ xưa trang trí bằng các đồ gỗ chạm trổ và những tấm thảm thể hiện chiến tích các cuộc đi săn. Hoặc là Vladimia lấy đàn vĩ cầm ra chơi đôi lúc đến tận khuya. Chàng đặc biệt giỏi âm nhạc nhưng chỉ chơi cho một số ít người được biết dải nghe. Ôbe, bản thân cũng rất sành âm nhạc nên đã đánh giá được đầy đủ giá trị của sự biết dải ấy. Trong sự thân mật hàng ngày, người sĩ quan trẻ hiểu biết rõ hơn sự phong phú kỳ lạ của một trí tuệ uyển chuyển, sáng ngời, đồng thời lại sâu sắc; trí tuệ ấy phối hợp với những thiên bẩm về hình dáng làm cho người này có sức mê hoặc không cưỡng lại được. Còn về phương diện đức hạnh, chàng dè dặt nhận xét của mình. Vladimia bộc lộ rất tự nhiên thái độ hoài nghi lạnh lùng và tuyên bố không bao giờ băn khoăn đến sự tôn trọng tình cảm, đến nghĩa vụ đạo đức, ngoài nhiệm vụ chàng phải có đối với Tổ quốc và Hoàng đế. - Bốn phận duy nhất mà tôi biết – chàng quả quyết – đó là sự vui thích của tôi. Ông tôi đã dạy tôi theo nguyên lý để chịu ấy và tôi đã điều khiển cuộc sống của mình đúng như thế.

Sống trong không khí xu nịnh từ thuở thơ ấu, chỉ biết những thái độ phục tùng, quy lụy, sốt sắng một cách nô dịch, Vladimia chưa bao giờ gặp điều gì cản trở ý muốn của mình. Tính kiêu ngạo của chàng phát triển thoải mái và các xu hướng độc đoán được củng cố đến mức chuyên chế. Ôbe đã nhìn thấy chàng có thái độ khinh bỉ, đôi lúc tàn nhẫn biết chừng nào trong cách cư xử với những người phục vụ của mình, trong khi họ tận tâm đến cuồng tín đối với chàng. Tóm lại, ông Đờ Groiy nhận xét rằng người chủ nhà của mình thể hiện một câu đố khá đáng ngại. Tuy vậy, chàng vẫn bị mê hoặc; chàng hiểu thêm rằng một người như thế sẽ được say mê và không bao giờ quên được.

Ngày chủ nhật sau hôm nọ đến, Vladimia cùng với khách đến nhà thờ làng làm lễ Chúa. Các ông hoàng Đờ Vitengrat vẫn theo đạo Gia-tô, chính giáo của nước Nga, và đã đưa đạo giáo ấy vào nhiều lãnh địa của mình. Tuy mấy nguyên lý giáo dục tôn giáo tiếp thu từ lúc nhỏ không đứng vững trước những bài học của ông chàng về sự không quan tâm trước những bài học của ông chàng về sự không quan tâm và rất phóng khoáng về mặt đạo đức. Vladimia vẫn duy trì vài hành động truyền thống chàng coi như lần có trong vị trí cao của mình.

Những người dân của làng Verki bé nhỏ được nhìn thấy chàng ở ghế lãnh chúa bỏ không đã

hiều năm.

Chiều hôm ấy, Hoàng thân và khách đi chơi xa, ra khỏi rừng và phóng ngựa trên những con đường dốc đứng.

Đi chơi về, chàng ăn tối với khách trong gian phòng ăn rất dài dành cho những bữa ăn đông đúc của những người đi săn. Ông yêu thích cảnh thuần khiết cổ kính và uye nghiêm này, khung cảnh đế vương này được tạo ra rất hoàn hảo cho chủ nhân nơi đây. Chàng yêu vẻ nền thơ của Xtanitz, yêu sự yên tĩnh trong hui quanh của nó, yêu cái đẹp hoang dã của khu rừng, Vladimira nói:

- Sang năm chúng mình sẽ trở lại đây. Tôi cũng rất thích Xtanitz và với một người bạn như ông, ta có thể thách thức mọi buồn chán đấy.

Tối hôm ấy, ông Đờ Groiy chia tay chủ nhà sớm hơn thường lệ một chút. Vladimira ngồi lại phòng khách một mình. Chàng lấy vĩ cầm ra chơi rất lâu, sáng tạo ra những tiết tấu nồng nhiệt, sôi nổi, những adagios tỏa rộng và sâu lắng, những tiếng hát kỳ lạ như thể giấc mơ của một tâm hồn đang băn khoăn. Ba cửa sổ to mở ra khu rừng đang tắm trong ánh trăng dịu dàng. Khi Vladimira bỏ cung kéo đàn xuống, chàng đến gần một cửa sổ đứng trầm ngâm giây lát, mắt hướng về nơi xa thẳm của một lối đi trắng xóa ánh trăng dưới vòm lá yên tĩnh của những tán cây lâu năm. Rồi chàng thông thả bước xuống các bậc thềm đá ngăn cách cửa với mặt đất và tiến vào trong ánh sáng xanh nhạt.

Ngẫu nhiên, chàng đi vào một con đường nhỏ phủ đầy rêu. Được lót êm như thế, bước chân chàng không làm náo động sự yên tĩnh menh mang của khu rừng. Chàng thích sự lặng lẽ này, thích vẻ đẹp ban đêm ấy. Tâm hồn chàng đang trải qua một trong những giai đoạn của trạng thái mơ màng đôi khi làm cho chàng rời bỏ mọi người, mọi thú vui chơi để hăm mình trong cô đơn.

Con đường chàng đã chọn đưa đến một quãng rừng thưa nhỏ hơn thấp xuống. Vừa đến đây, Vladimira đột ngột dừng lại, với một động tác nhẹ nhàng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Ở ven quãng rừng thưa ấy, một người con gái đang đứng tựa vào thân cây bạch dương. Chàng chỉ trông thấy một bên mặt nàng. Thoạt trông như thế chàng đã thấy nàng đẹp lạ lùng. Ánh trăng chiếu thẳng vào nàng. Vladimira nhìn thấy rõ đường nét của thân hình đang bơi nghiêng nghiêng với dáng điệu thật thoải mái, tóc nàng hình như màu hung thắm rủ thành hai bím xuống vai, áo đen đơn sơ, gần như nghèo nàn.

Cô gái xinh đẹp kia hình như còn rất trẻ. Nàng đứng im không cử động, mí mắt hơi khép xuống. Rất thích thú, Vladimira bước tới mấy bước không một tiếng động và nhìn thấy hàng mi dài và thắm rủ bóng trên cái má thanh tao. Khóe môi nàng có một nét hằn đau khổ. Bàn tay trái nàng nhỏ và thanh tú, buông thõng xuống chiếc váy thắm. Rồi cô gái xa lạ ấy giơ tay lên trước mặt rồi đặt lên trán một lúc, cử chỉ một mồi.

Lúc ấy Vladimira lao vào quãng đường dốc xuống khoảng rừng thưa. Cô gái giật mình, cử chỉ hoảng hốt, thốt lên một tiếng kêu sợ hãi, và trước khi Hoàng thân đến được chỗ cô, cô đã nhảy vọt ra lối khác, nhẹ nhàng như một con nai đang bị đuổi theo.

Vladimira mỉm cười thích thú nghĩ:

- Cứ chạy đi, ta sẽ nhanh chóng bắt được cô. Cô gái đẹp ạ.

Rồi chàng lao theo cô, tiếng cựa giầy vang lên trên nền đất cứng. Nhưng cô gái lạ chạy cũng nhanh không kém. Chân cô gần như không chạm đất. Tuy nhiên, cô chạy yếu dần. Trông thấy thế, Hoàng thân gọi cô:

- Dừng lại đi! Đừng có tự làm mệt thêm vô ích, ta vẫn đuổi kịp cô.

Nhưng mấy lời ấy chỉ có tác dụng làm cho cô gái hoàn thành sự cố gắng cuối cùng. Một khoảng rừng thưa rộng hiện ra. Một ngôi nhà gác rừng nhỏ đang ngủ im giữa rừng cây. Cô gái chồm đến cửa, đẩy ra rồi biến vào trong.

Vladimira dừng lại, thoạt tiên hơi sững sốt, rồi chàng lại cười và khẽ nói:

- Cô tưởng có thể trốn thoát được ta và giấu cọt ta như thế chẳng, cô bé xinh đẹp.. ta sẽ có cô,

đừng sợ gì hết, chú nai hoang dã ời.

Chàng quay về, chân bước chậm rãi. Tâm trí chàng bận rộn với sự xuất hiện kia. Có lẽ ánh trăng đã lý tưởng hóa sắc đẹp của cô. Có lẽ khi nhìn lại nàng ban ngày, chàng sẽ cảm thấy thất vọng. Chàng nhún vai nghĩ:

- Để rồi xem. Chắc là con gái một người gác rừng, dù thoát nhìn, cô ta không có vẻ như thế. Ta sẽ hỏi Xtretnốp về vấn đề này.

Chương 3

Được ông chủ gọi đến từ một buổi sáng, viên quản lý run sợ đến ngay. Từ khi ngài đến đây, hắn đã ba lần quở trách tàn tệ và hàng ngày hắn đều lo sợ hoàng thân tính thất thường sẽ đuổi hắn và cả gia đình hắn ra khỏi Xtanitzza.

Vladimira ngã người trên chiếc ghế đi vắng da hút thuốc trong khi lướt nhanh mắt tờ báo. Chàng đưa mắt nhìn viên quản lý đang cúi rạp xuống gần đến đất và hỏi cộc lốc:

-Ai ở ngôi nhà gác rừng gần đây nhất?

-Thưa điện hạ, Nicôla Hốpnich, người cao tuổi nhất trong những người gác rừng ở Xtanitzza.

-Lão không ở đây một mình?

-Thưa điện hạ, không, cùng ở với lão có người em gái họ là Irina Hốpnich và một cô gái mồ côi thường gọi là Lilia Vêrin.

-Họ hàng?

-Thưa không, không phải họ hàng ... chuyện này hơi lạ ...

-Như thế nào?

-Cách đây mười hai hay mười ba năm, một người đàn bà khoảng chừng ba mươi tuổi dọn đến nhà Hốpnich với đứa con gái nhỏ của bà ấy. Bà ấy xưng tên là bà Vêrin, vợ góa của một giáo sư và từ Matxcova đến.

-Bà ấy nói? Anh không kiểm tra xem có đúng không à?

Xtretnốp cố cúi xuống thấp hơn nữa và ấp úng:

-Bà ấy không có giấy tờ gì ... bà ấy nói giấy tờ bị cháy hết trong một vụ hỏa hoạn. Vì Hốpnich rất quen biết bà ấy nên đã nhận đảm bảo mọi điều bà ấy nói.

-À ra thế, được lắm! Vậy là anh cho rằng như thế là đủ để cho một người lạ nào cư trú trên lãnh thổ của ta?

Viên quản lý lạnh xương sống. Miễn là Hoàng thân không bao giờ biết rằng Hốpnich đã cho hắn một trăm rúp để hắn ngơ đi.

Vladimira khắc nghiệt và khinh bỉ nhìn gã đàn ông đang cúi khom người trước chàng.

-Những năm gần đây hình như anh chồng chất đủ mọi thứ trĩu nặng. Nhưng hãy để vấn đề ấy đấy. Nói tiếp chuyện kia đi ... bà Vêrin đến Xtanitzza làm gì?

-Bà ấy nói bị bệnh đau ngực, thầy thuốc khuyên bà ấy nên sống ở nơi có rừng. Không khí của rừng sẽ tốt cho bà ấy. Nhưng vì không giàu có nên bà ấy phải tìm một nơi xa để có thể sống ở mức vừa phải. Chính một người bà con của Hốpnich ở Matxcova đã giới thiệu bà ấy với lão.

Bà ấy đến ở ngôi nhà gác rừng với đứa con gái nhỏ. Lúc đầu bà ấy ít khi ra khỏi nhà. Mấy năm sau bà ấy đi săn sóc những người ốm ở vùng lân cận và chăm lo các công việc nhà thờ. Ngoài ra bà ấy không giao thiệp với ai và người con gái không bao giờ tiếp xúc với các trẻ khác. Tôi cho là bà ấy tự dạy con học. Tôi nghe nói cả hai mẹ con phải làm việc để sống, hình như họ làm đồ thêu.

Năm ngoái bà Vêrin chết. Cô gái tiếp tục ở với Hốpnich, lão canh giữ cô ta như công rồng canh kho báu. Có lẽ gã sợ người ta nâng mất cô ta, vì cô ấy đẹp cực kỳ ... "Tôi tin rằng khó có thể tìm được người đẹp hơn ..."

Trong khi nói, Xtretnốp hé hai mí mắt đang sụp xuống lén nhìn nét mặt của ông chủ. Hắn ngờ rằng ông chủ đã nhìn thấy Lilia Vêrin, cô ta đã vừa ý ngài và hắn thoáng nghĩ đến cách lấy lại được ân huệ của vị lãnh chúa không dễ tính này bằng cách hỗ trợ vào việc làm thỏa mãn hứng thú vương giả kia.

Nhưng hắn thấy mình đột ngột bị ngắt quãng một cách khó chịu. Con chó giống sói rất đẹp nằm dưới chân Hoàng thân cho đến lúc ấy vẫn chỉ nhìn chòng chọc vào viên quản lý bằng đôi

mắt màu vàng ánh của nó. Thế mà bây giờ nó đứng dậy, lại gần hẳn vừa đánh hơi một cách nghi ngờ vừa nhe hàm răng sắc nhọn như răng thú rừng. Vladimira thú vị nhìn bộ dạng sợ sệt của Xtrenop một lúc. Rồi chàng gọi con chó đẹp để ấy lại

-Nào Yamin, mặc hẳn.

Vừa đưa tay vuốt ve đầu con chó đã vâng lời chủ ngay tức thì, Hoàng thân nói tiếp, giọng giễu cợt khinh bỉ:

-Hình như nó không ưa anh thì phải.

Chàng giơ tay ra hiệu cho viên quản lý đi ra. Rồi chàng lại hút thuốc và nghĩ đến cô gái. Cô Lilia hơi bí ẩn kia.

Phải, đúng thế, câu chuyện kỳ lạ ấy có vẻ hơi lảng mạn, hoàn toàn phù hợp với dáng dấp của Xtanitz. Điều ấy làm cho Xtanitz thay đổi và chàng sẽ thấy ở đây một vài thú vui trong thời gian ở rừng.

Ngay chiều hôm ấy, khi đi chơi trở về, chàng ra lệnh cho xe đỗ ngay trước nhà Hópnich. Người gác rừng ngồi hút thuốc cạnh cửa với con chó nằm không xa chỗ ấy. Lão vội đứng dậy, đặt tẩu xuống ghế và chào theo kiểu quân sự, ông hoàng đang bước xuống xe cùng với ông Đờ Groly.

-Hình như lão là người gác rừng lâu năm nhất của ta, phải không Hópnich?

-Thưa Điện hạ phải, đã gần năm mươi năm nay tôi hoàn thành nhiệm vụ này.

Có đôi chút kiêu hãnh trong giọng nói và trong đôi mắt sáng của ông già.

-Điều ấy đáng kể. Ta sẽ phải thưởng cho lão ... vì muốn mời ông Đờ Groly đến thăm chỗ ở của một người gác rừng của ta, ta chọn nhà lão là vì lão là người kỳ cựu.

Nét mặt ông già đột nhiên biến sắc khi nghe mấy lời sau. Môi ông run và nỗi sợ hãi hiện lên trong đôi mắt mà ông chủ đang chăm chăm nhìn vào một cách oai nghiêm

-Đây là niềm vinh dự lớn đối với tôi ... nhưng chỗ ở sơ sài của tôihơi không được gọn gàng. Tôi không dám ...

-Cứ dám đi, vì ta muốn thế

Ôbe không biết dung tâm của Hoàng thân nên không tự giải thích được ý muốn lạ lùng này cũng như nỗi lo lắng mà người gác bị bắt ngờ không che giấu nổi. Nhưng Vladimira lại hài lòng nghĩ: “ Cô nàng Lilia xinh đẹp ở đây rồi.”

Chàng tiến đến bên cánh cửa hé mở và bước vào một gian phòng nhỏ tầng dưới. Ôbe đi theo chàng. Đằng sau họ là ông già đang cất tiếng hỏi, hơi khan lại

-Xin Điện hạ cho phép tôi báo tin cho người em họ bị ốm đang phải nằm tại giường hôm nay

Hoàng thân ra hiệu đồng ý, người gác biến vào gian bên cạnh. Hai phút sau lão xuất hiện và nép vào một bên để Hoàng thân và khách đi vào.

Gian phòng rất chật hẹp này là phòng ông lão. Cầu thang khá dốc đưa lên tầng trên gồm hai buồng bày biện khá sơ sài.

Trong buồng đầu, Irina, mặt đỏ bừng rất xúc động, đang đứng tựa vào chiếc giường chưa xếp gọn gàng. Cách ăn mặc của bác không hề tỏ rõ bác vừa phải mặc áo một cách vội vàng. Bác cúi đầu và nhún chân rất thấp, chào theo kiểu học được ở thành thị, nơi bác đã làm hầu phòng cho một gia đình quyền quý.

“Ông ấy nghĩ thế nào mà gây phiền phức cho những con người tội nghiệp này nhỉ?” Ôbe nghĩ, chàng khó lòng quen nổi với thái độ bất cần của Vladimira khi cư xử với những người phụ thuộc chàng.

Buồng thứ hai, Hópnich mở cửa bằng bàn tay run run, không có một ai. Trên chiếc bàn gỗ trắng sạch sẽ có một bình sứ thô cắm đầy thạch thảo. Một chiếc mũ rơm màu đen buộc bằng tang ném trên ghế. Dưới đất, gần chiếc ghế bành nhỏ bằng cối bỏ vương một tấm thêu mới vừa bắt đầu. Chiếc nhẵn khâu lẩn ra tới khung cửa kính mở ra một bao lơn nhỏ hẹp bằng gỗ. Hình như người ngồi khâu vừa vội vã lánh đi.

Vladimira bước đến cửa sổ và cúi ra ngoài rồi quay đi. Về tức giận lạnh lùng lộ rõ trong cái nhìn vừa dừng lại giây lát ở Hổpnich đang đứng bên cửa và cố giấu sự lúng túng.

Ông già cụp mắt xuống, rùng mình lo sợ.

Vladimira bước ra không nói một lời. Lúc xuống thang chàng nói với Ôbe đang đi theo sau:

-Thế nào, ông thấy những người gác rừng của tôi ở không đến nỗi tồi chứ?

-Đúng thế, ngôi nhà này có vẻ dễ chịu

-Nó sẽ tại hạnh phúc cho một trong bao nhiêu người đang xin ở, làm cho người đội trưởng đội gác rừng của tôi rất lúng túng.

Ông già Hổpnich đi sau ông Đờ Groiy. Nghe thấy những lời ấy, ông dừng lại một chút, bấu chặt vào tay vịn cầu thang đã cũ mòn.

Ôi! Không phải chờ đợi gì nữa, sự báo thù của ông chủ đối với người dám bõn cọt ông đã đến rồi đây! Nó đã đánh đúng yếu điểm của con người gắn bó thiết tha với rừng, với ngôi nhà giản dị mà lão vẫn hy vọng sẽ được chết ở đây.

Cố gắng đứng vững trên đôi chân run rẩy, Hổpnich tiếp tục bước xuống lúc lão vừa ra đến bậc cửa, Hoàng thân sắp bước lên xe bỗng quay lại nói:

-Xtretnốp kể cho ta câu chuyện những người đàn bà lạ mặt đến ở nhà lão mà không có giấy tờ gì, phải không?

Mặt ông già càng tái đi. Ông ấp úng:

-Thưa Điện hạ, có thể giấy tờ của họ đã bị cháy hết trong một vụ hỏa hoạn. Nhưng tôi biết bà Vêrin là một người rất đáng kính trọng ...

-Một trong hai người ấy vẫn đang ở đây?

Hổpnich cố trả lời:

-Thưa vâng.

-Được ta cần xem giấy tờ của họ. Nếu không có ta sẽ đuổi họ khỏi lãnh địa của ta và giao việc này cho cảnh sát. Còn lão, nếu phát hiện ra điều gì mờ ám ở đây

Một cử chỉ có ý nghĩa chấm dứt câu nói.

Khi xe đi ra, ông già lê bước chân nặng nề đi vào gian phòng nhỏ lúc nãy có người em họ ở đây và ngồi sụp xuống chiếc ghế dựa.

Irina tái mặt, bợ phờ, rên rỉ lên:

-Ôi, lạy chúa! Ôi! Chúng ta sẽ ra sao đây? Ngài hỏi giấy tờ của cô ấy rồi!

Hổpnich âm thầm nói:

-Chúng ta hỏng rồi! Chính ngài đã đuổi theo cô ấy tối hôm qua rồi hôm nay người đến để gặp cô ấy. Ngài biết rõ chúng ta đã bảo cô ấy đi. Bây giờ người sắp trả thù chúng ta rồi đây Ôi! Nếu bà thấy ngài nhìn tôi như thế nào lúc ở trên kia!

Ông già lại rùng mình.

-Thế là ta sắp phải rời khỏi ngôi nhà này, nơi mẹ tôi, người vợ tội nghiệp của tôi đã chết, để đi đâu đây? ... Ôi, lạy chúa!

Lão úp mặt vào hai tay, một cái rùng mình làm rung hai vai vạm vỡ của lão.

-... Nhưng điều xấu nhất là đối với tiểu thư còn non trẻ của chúng ta, làm thế nào bảo vệ được cho cô chống lại ngài!

-Phải đi trốn, Nicôla!

-Đi trốn à? Bà tưởng với những phương tiện sẵn có trong tay ngài không nhanh chóng bắt được chúng ta hay sao? ... Tuy vậy, có lẽ vẫn cứ phải liều đi trốn. Nhưng chúng ta sẽ sống như thế nào đây? Số tiền tiết kiệm ít ỏi của ta đã gần cạn kiệt vì các khoản chi tiêu cần thiết cho bà Fabiêng và cho Bá tước tiểu thư thân yêu của ta. Còn chúng ta, hai người đều già cả, mệt mỏi, không thể tìm được việc khác để sinh sống. Còn tiểu thư, tội nghiệp cô bé yêu quý, tiểu thư thì

làm được gì? Ít tuổi như thế, đẹp như thế?

Họ ngồi im lặng rất lâu, họ nhìn nhau đau đớn xót xa. Hốpnich nói tiếp, giọng càng khàn hơn:

-Nếu chúng ta trốn, hoàng thân có thể buộc ta cố tình làm cho Lilia Andrêepna thoát khỏi việc điều tra của cảnh sát. Cảnh sát sẽ được lệnh theo dõi chúng ta ... và điều tra từ việc này đến việc kia, họ có thể sẽ biết sự thật. Sẽ có tiếng đồn đến tai người đàn bà tội lỗi kia. Ôi! thế là tất cả công sức của bà Fabiêng tội nghiệp sẽ trở nên vô ích Irina ạ.

Bà già bật khóc nức nở:

-Cầu chúa thương xót chúng ta, ông Nicôla!

-Phải đấy, nếu không có Chúa giúp đỡ, đưa bé bà Fabiêng giao cho chúng ta sẽ lâm nguy. Tuy nhiên chúng ta đã làm tất cả ... hy sinh tất cả để hoàn thành lời hứa sẽ chăm sóc cô ấy. Nhưng chúng ta không phải kẻ mạnh. Ông chủ sẽ bóp nát chúng ta như ông muốn, nếu trời không che chở chúng ta.

-Có lẽ ngài sẽ rủ lòng thương nếu ông nói rõ tất cả.

Hốpnich nhún vai:

-Ngài ấy ư? Chà! Bà em tội nghiệp ơi! Ngài muốn bắt con chim câu nhỏ của chúng ta để vui chơi ít lâu. Lòng thương, sự áy náy, bà biết không, những thứ ấy không hề có trong một người như ngài!

Ông lão tỳ hai khuỷu tay lên đầu gối và nhìn mơ hồ lên bức tường trước mặt với vẻ tuyệt vọng. Irina thở dài não nuột. Con chó săn dưới gầm bàn nhìn họ bằng đôi mắt âu yếm và lo lắng.

Chương 4

Hổpnich đã không nhằm về ý nghĩ của Hoàng thân đối với lão. Chỉ luôn gặp sự chiều dài một cách nô dịch, Vladimira cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì sự cản trở mà tên bản cùng ty tiện kia, tên nông nô kia đã cố gây ra để chống lại chàng. Vì thế, ngay sáng hôm sau, chàng cho gọi người đội trưởng gác rừng để ra lệnh cho hắn tuyên bố với Nicôla Hổpnich lệnh trục xuất lão.

-Lão sẽ phải ra đi trong vòng hai ngày. Anh sẽ chọn gay một người nào đó đến ở nhà lão.

Trong lúc điếm tâm, Vladimira nói với khách của mình:

-Ông vẫn cương quyết muốn đi vào ngày kia?

-Vâng, thưa Điện hạ. Cha tôi đợi tôi, người sẽ rất thất vọng nếu tôi chậm trễ hơn nữa.

-Trong trường hợp này, tôi không thể cố giữ ông ở lại. Còn tôi, có lẽ tôi còn ở đây thêm tám đến mười ngày nữa, vì Xtanitzka cổ xưa này quả là làm cho tôi thích thú.

Ôbe mỉm cười:

-Tôi cho rằng nó gợi nguồn cảm hứng cho Điện hạ như cho một nhạc sĩ

-Ông thấy thế sao? Phải, cũng có thể. Ở đây tâm trí tôi như được tắm trong thanh lạnh và tươi mát, đây cũng là thú ẩn dật ở rừng.

Hôm sau, trước ngày ra đi, Ôbe cùng Hoàng thân cưỡi ngựa đi chơi rất lâu. Vladimira đang trí nên ít chuyện trò. Chàng nghĩ đến người thiếu nữ trú ở nhà Hổpnich. Ông già rất lúng túng khi chàng hỏi đến giấy tờ mà theo lời Xtretnôp, hiện không tồn tại. Như vậy là chàng nắm được điểm yếu của cô gái lạ mặt là bị đe dọa sẽ bị cảnh sát tìm tòi xem cô từ đâu đến và cô là ai. Vả lại, dù thế nào thì cô cũng không thoát được chàng. Hổpnich và người em họ sẽ bị tách riêng ra dễ dàng như gạt bỏ một hòn đá trên đường đi.

Hai kỵ sĩ phi nước kiệu trở về dưới bóng cây ẩm ướt của khu rừng. Trời mưa khi đêm và nước còn chảy từ lá cây xuống đất lầy lội. Con Yamin chạy tót lên trước ngựa. Thỉnh thoảng nó biến vào các lùm cây thấp trong đà thích thú phóng như điên. Rồi nó quay lại, rồi rít nhảy chồm lên thật mềm mại chung quanh ngựa của chủ và ngược nhìn chủ bằng đôi mắt thú rừng bộc lộ sự gần bó hoang dã.

Nó lại biến đi một lúc rồi có tiếng chó sủa, sau đó là những tiếng tru tức giận và đau đớn.

Vladimira nói không hề xúc động:

-Yamin đang trừng trị một đồng loại của nó, có lẽ có bộ dạng nó không ưa.

-Một ngày kia nó sẽ gặp kẻ mạnh hơn nó

-Mạnh hơn à? Tôi không nghĩ thế ... nhưng ta cứ đến xem sao.

Chàng giật cương cho ngựa chồm lên và chỉ mấy giây đồng hồ đã tới khu rừng thưa có nhà Hổpnich.

Yamin đang đề lên con chó săn long cứng, vằn nó và cắn thật hung dữ. Hổpnich vừa hiện ra trên bậc cửa và chạy bổ đến chỗ chúng đang đánh lộn nhau. Hoàng thân gọi:

-Yamin ... lại đây ...!

Con chó buông ngay nạn nhân chạy đến bên chủ. Trên bãi cỏ của quăng rừng thưa, con chó Grifông vẫn nằm sóng sượt, hai mắt hiền lành và như cầu khẩn quay về phía Hổpnich:

Vladimira quát lên giận dữ:

-Con vật ghê tởm của lão làm rách tai chó của ta! Được, ta sẽ dạy cho lão biết có một con vật như thế thì phải như thế nào! Lấy súng bắn chết nó đi, ngay lập tức, trước mặt ta!

Người gác giết mình:

-Giết nó? giết con chó của tôi vì nó tự bảo vệ? Ôi, xin điện hạ!

-Lão dám cãi lại? Tuân lời ta ngay tức thì, ta bảo làm ngay.

Con chó Grifông vừa cố nhổm dây để ngồi lên hai chân sau. Máu chảy trên bộ lông xám. Nó vẫn nhìn chủ nó bằng đôi mắt tình cảm và đau đớn.

Hốpnich ghen ngào:

-Xin điện hạ tha lỗi cho, tôi không thể ... làm việc ấy ư, không, tôi cầu xin điện hạ, con chó này là bạn của tôi, bạn trung thành ...

-À, lão từ chối không vâng lời ta? Lát nữa ta sẽ trừng phạt lão đích đáng. Còn con chó đáng nguyên rủa của lão, nó sẽ làm quen với một viên đạn súng ngắn của ta.

Ôbe có cảm giác nặng nề, chàng cố can thiệp:

-Con vật này có lẽ chỉ tự vệ! Còn ông lão tội nghiệp kia

Vladimira quay lại phía chàng, mặt đanh lại, trong đôi mắt thắm màu hiện lên vẻ tức giận lạnh lùng còn đáng sợ hơn sự phẫn nộ

-Đừng quan tâm đến việc này, ông bạn ạ, nếu ông quá đa cảm, xin hãy lui ra.

Chàng đưa tay vào túi áo lấy súng. Nhưng cử chỉ này không thực hiện kịp.

Trên thềm nhà vừa xuất hiện một thiếu nữ. Hai tay chấp lại, cô tiến đến Hoàng thân, giọng run run nói:

-Ôi! Xin điện hạ, ngài đừng giết nó! Nó hiền lắm! Nó chỉ tự vệ thôi. Tôi chắc chắn như thế.

Thế là Vladimira đã thấy cô gái trước mặt chàng, cái cô Lilia mà chàng muốn thấy lại. Giữa ánh sáng ban ngày, cô còn xinh đẹp hơn chàng đã tưởng tượng. Khuôn mặt non trẻ hình trái xoan thật hoàn hảo, nét mặt rất thanh, làn da mịn màng lúc này đang đỏ gấc lên vì cơn xúc động mạnh, tóc hung thắm có ánh vàng tết thành hai bím dài buông xuống vai, và đôi mắt, nhất là đôi mắt, màu nâu ấm áp, êm dịu như nhung. Có thể đọc thấy ở đây vừa sự nắn nỉ, sợ hãi, vừa lời chê trách phẫn nộ. Thật thế, tất cả những yếu tố ấy thể hiện thành một khuôn mặt đàn bà đẹp tuyệt diệu mà hoàng thân Đờ Vitengrat chưa bao giờ được ngắm.

Đôi mắt đang sa sầm xuống vì tức giận bỗng rạng rỡ lên. Vladimira mỉm cười trả lời ngay tức thì:

-Khi cô đã yêu cầu, ta thôi trừng phạt, vì ta thực không đáng được tha thứ nếu làm cho đôi mắt đẹp như thế phải khóc.

Đôi môi tươi như nét vẽ tinh tế, hồng như đoá hoa tươi, ấp úng trả lời cảm ơn, cô hơi hạ mí mắt xuống, hàng lông mi thanh mảnh, thắm hơn màu tóc, khẽ rung lên. Hoàng thân nói nhỏ với ông Đờ Groiy:

-Một sắc đẹp lý tưởng biết bao!

Máu dồn mạnh lên mặt cô gái bộc lộ rõ cô hiểu lời chàng nói.

Cúi xuống cổ ngựa, Vladimira hỏi và mỉm cười làm cho vẻ mặt chàng có sức hấp dẫn đặc biệt

-Cô biết tiếng Pháp chứ?

-Thưa điện hạ, vâng

Mắt Lilia lại ngược lên nhìn chàng, chàng lại nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm, bí ẩn, lo âu, rồi gần như ngay lập tức lại nấp dưới đôi mí mắt run rẩy.

Trong mấy giây chàng ngắm nhìn cô đứng trước mặt chàng, thanh tao, lịch sự lạ lùng trong chiếc áo đen cũ kỹ trang trí thêm một cái cổ áo trắng nhỏ. Rồi chàng chào cô bằng giọng nói ấm áp có tiếng rung sôi nổi:

-Tạm biệt, Lilia Vêrin.

Và chàng quay ngựa đi, Ôbe theo sau, khá sững sốt

Đi khỏi đấy một lát, Vladimira quay lại người sĩ quan trẻ đang cưỡi ngựa đi cạnh chàng:

-Thế nào, ông nghĩ sao? Cái lão già Hốpnich ấy giấu chúng ta một kho báu vô song!

Ông Đờ Groiy nói:

-Cô ấy có vẻ rất quý tộc, chắc phải có điều gì bí ẩn ở đây

-Tôi sẽ thu xếp để biết rõ. Việc này sẽ là sự giải trí cho tôi trong mấy ngày còn ở đây. Cô Lilia xinh đẹp kia đã sống lên ở trên đất của tôi cho đến bây giờ. Cô ấy sẽ phải làm sáng tỏ cho tôi những gì cần thiết. Tôi sẽ không quá nghiêm khắc như ông nghĩ. Vì đôi mắt huyền diệu của cô ấy, tôi sẽ nhắm mắt mình nếu cần.

Ôbe nghĩ:

-Ông ấy kéo dài thời gian ở lại chính là vì thế!

Và lòng chàng se lại vì luyến tiếc và thương xót. Cô gái có cái nhìn đẹp quá ... và cô còn trẻ quá! Nhưng người gác rừng già làm thế nào được, đối với người chủ nắm số phận của bọn họ trong tay.

Tâm hồn chàng vô cùng phần nộ với người mà tính tàn nhẫn kiêu căng bộc lộ rất rõ trong hoàn cảnh ngăn ngủi và nặng nề vừa rồi. Nhất là chàng buồn phiền và toàn thân như nổi lên sự phản kháng đột ngột khi nghĩ đến ông Vitengrat đẹp trai có trái tim vô cảm này, vốn quen đùa cợt không thương tiếc những người đàn bà yêu ông ta, lại nằm trong ty số phận của cô bé xinh đẹp mà sắc đẹp trong trắng đã làm cho người sĩ quan trẻ xúc động sâu sắc.

Lúc này ông Đờ Groiy cảm thấy bắt đầu ghét người chủ nhà của mình.

Chương 5

Hôm sau, Hoàng thân tiễn ông Đờ Groiy ra ga gần nhất. Cho đến lúc cuối, chàng đối với khách của mình bằng tình cảm thân thiết ít khi chàng lãng phí. Nhưng Ôbe, từ việc xảy ra hôm trước, phải cố gắng lắm mới đáp lại được tình thân ấy.

Lúc khởi hành, Hoàng thân nhắc với khách lời mời đến chơi Pêtecbuga trong kỳ nghỉ sau.

-Ông sẽ thấy lại ở đây những bộ mặt quen thuộc: Đại úy Đurin, gia đình Xeminkhốp và mối ác cảm lớn của ông là Myra Nadôpulô.

Vừa cười chàng vừa nói tiếp:

-Có lẽ cô ả làm cho ông thấy phải xa lánh cô ta chính vì ông sợ con người trắng gió ấy rất cuộc sẽ mê hoặc được ông phải không?

Ôbe phác một cử chỉ cực lực phản đối:

-Ồ, chắc chắn không phải thế. Tôi luôn rất thận trọng về việc ấy.

Vladimira khẽ nhún vai và trả lời thật vô tư:

-Đây cũng là một con người thú vị khi ta không thể cho họ chế ngự mình. Người đàn bà đạt được thành tích ấy với tôi chưa từng có, tôi quả quyết với ông như thế! Tạm biệt, ông bạn thân của tôi ... ta sẽ gặp lại nhau, tôi hy vọng thế.

Chàng nắm tay ông Ôbe một lần nữa, người sĩ quan hời hợt đáp lại cái siết tay nồng nhiệt này.

Xe của Hoàng thân trở lại đường của Xtanitzza. Nhưng đi được hai dặm đường rừng, Vladimira bước xuống và ra lệnh cho người đánh xe về trước, không khí mát mẻ buổi sáng đã cảm dỗ chàng, chàng tiếp tục đi bộ.

Mùa thu đến sớm ở xứ sở này đang rải những đốm đỏ và vàng trên những cánh rừng mà làn sương mù nhẹ đang tan dần trên các ngọn cây.

Vladimira đi không vội vã, con chó theo sau gót. Chàng nghĩ:

-Lúc này ta sẽ lưu tâm đến cô Lilia bí ẩn kia. Chiều nay ta sẽ cho người đưa nàng đến để chính nàng sẽ kể cho ta nghe câu chuyện của mình – có lẽ rất lý thú nhưng ta chẳng bản khoăn mấy. Vì lúc ta đã có được nàng rồi, nàng

Chàng mỉm cười nghĩ đến sự xuất hiện hôm qua của cô gái xinh đẹp, đến đôi mắt quá đẹp, vừa cầu xin, vừa phẫn nộ. Ipnêch, người Côđắc sủng ái của chàng sẽ đưa cô đến hôm nay và có nhiệm vụ bắt người gác già phải im lặng trong trường hợp lão dám chống lại.

Mãi mê với những ý nghĩ ấy, Vladimira đi sâu vào rừng. Chàng bỗng đưa mắt nhìn đồng hồ và biết đã quá giờ ăn sáng. Chàng ráng bước đi vào một con đường nhỏ để về cho nhanh hơn, Yamin vẫn đi sau chàng một cách ngoan ngoãn. Nhưng bỗng nhiên, đến một chỗ ngoặt, nó chồm lên rồi vừa thu mình lại để lao đi vừa sủa.

Một tiếng kêu sợ hãi khẽ thốt lên. Cô gái ngồi trên thân cây vội đứng dậy nắm lấy dây xích cổ con chó nằm dưới chân. Con vật đứng vững dậy khi nhìn thấy kẻ thù.

Vladimira gọi:

-Yamin! Quay lại!..

Con vật tuân theo nhưng mắt vẫn hằn học nhìn Tery, con chó săn hiền lành.

Vladimira đến gần cô gái đang sững sốt và run rẩy chăm chú nhìn chàng sợ hãi

-Cô đừng sợ gì cả, Yamin sẽ không động đây Tôi vui mừng thấy ngày hôm trước nó không làm con chó của cô quá đau. Chàng nhìn cô mỉm cười. Thế là chú nai xinh đẹp đã mắc bẫy. Hôm nay chàng còn thấy cô đẹp hơn hôm trước nữa.

-Không, nó đau ít hơn tôi đã lo lắng. Tôi đã chăm sóc nó cẩn thận ... sáng nay tôi cho nó ra ngoài trời một lát.

Giọng nói của cô có âm thanh rất êm, run run vì xúc động. Giữa hai hàng lông mi rất thanh,

Vladimira nhìn thấy đôi mắt thật đẹp, rụt rè và kiêu hãnh, lúng túng trước cái nhìn táo bạo và vuốt ve đang tìm chúng. Ta rất tiếc là còn chó của ta đã gây ra sự phiền phức này cho cô. Nhưng cô sẽ không vì thế mà oán chủ nó phải không?

Đôi hàng mi ngược lên để lộ rõ đôi mắt. Cái nhìn ấy mới hấp dẫn làm sao! Ánh sáng bí ẩn và sâu thẳm tỏa ra từ cái nhìn ấy làm cho nó khác hẳn những cái nhìn chàng đã thấy từ trước đến nay.

Lilia trả lời thật hồn nhiên, đôi má đã đỏ lên lại càng đỏ gay gắt:

-Ồ, có chứ. Tôi không thể nào quên được hôm ấy ...điện hạ đã hà khắc và tàn nhẫn biết chừng nào ...

Cô ngừng lại, mắt bỗng lo lắng, cô đã dám nói gì thế nhỉ? Người mà cô nói những lời trách móc ấy là ông chủ đầy quyền lực đã gây cho Hổpnich, cho Irina biết bao khiếp sợ, và biết trừng phạt một cách đích đáng.

Nhưng chàng vẫn nhìn cô mỉm cười. Sự ngượng ngùng, vẻ kiêu hãnh và run rẩy càng làm cho cô xinh đẹp. Những lời ca tụng nồng nhiệt đưa lên môi Vladimira. Tuy nhiên chàng không thốt ra một thứ tình cảm chàng chưa hề biết cho đến lúc này bắt chàng im lặng trước người con gái non trẻ mà tâm hồn thật thanh tao, thật ngây thơ.

Không! ít nhất là cũng trong lúc này – chàng không muốn làm vẩn đục sự ngây thơ quý báu ấy. Nó càng làm tăng lên trước mắt chàng vẻ đẹp say sưa, tinh tế của bông hoa nở dưới bóng rừng cây kia.

-Thật thế ư, cô không thể quên được? Tôi thật phiền lòng vì thế. Để giúp cô có thể quên, tôi rất sung sướng được làm một điều gì để vui lòng cô.

Lilia nhìn người nói chuyện với mình, ngạc nhiên, lưỡng lự và hy vọng lẫn lộn. Cô nghĩ đến Hổpnich, đến việc bác bị đuổi một cách tàn bạo. Nếu cô xin được Hoàng thân xóa bỏ quyết định kia?

Chàng nói và vẫn mỉm cười:

-ta thấy cô có điều gì muốn yêu cầu. Cứ nói đi đừng sợ. Ta chấp thuận trước tất cả những gì cô muốn

-Đây là cho Hổpnich, điện hạ đuổi ông lão

-Lão sẽ ở lại. Vì cô muốn thế. Gì nữa?

-Tất cả chỉ có thể ... tôi rất biết ơn điện hạ ...

Niềm vui làm cho đôi mắt nhưng sáng lên thật kỳ diệu, đôi mắt mà Vladimira thấy mỗi lúc một đẹp thêm.

Cô Lilia xinh đẹp này giản dị, duyên dáng biết chừng nào mà sao không hề biết thế! Cô thực là một kho báu vô giá, chàng sẽ không để ai dành mất.

-Rất tốt, nếu cô hài lòng, thế là cô sẽ không oán hận ta lâu nữa ... Và khi cô mơ màng dưới ánh trăng, ta hy vọng bây giờ cô sẽ không chạy trốn như chú nai hoảng sợ?

Chàng cúi xuống và cầm tay cô. Lilia đỏ bừng mặt, che giấu cái nhìn hổ thẹn dưới hai mi mắt

-Cô nghĩ đến điều gì, khi đứng một mình như thế dưới ánh trăng?

-Tôi nghe thấy tiếng đàn vĩ cầm vang đến tận đây và tôi chờ đợi, hy vọng nó lại tiếp tục tiếng hát đẹp quá và sâu sắc quá

-À, thì ra tiếng vĩ cầm của ta làm cô mơ mộng? Cô có biết chơi đàn không?

-Ít thôi ... tôi chơi đàn oóc và hát ở nhà thờ

-Lúc nào vậy? Hôm chủ nhật cô không có ở đây.

-Không ... tôi không thể ...

Vladimira nói với đôi chút chế giễu:

-Chính Hổpnich không cho cô đi sao?

Cô không trả lời nhưng nét mặt lúng túng của cô đủ để cho Vladimira biết rõ. Đúng là Hốpnich đã nói với cô rằng cô sẽ hết phương cứu gỡ nếu Hoàng thân biết rõ bí mật của cô. Và thực ra ông già tội nghiệp có vẻ hoảng sợ. Nhưng bây giờ cô thấy rõ ông lão đã sai lầm khi cứ quá lo lắng như thế. Ông chủ mà ông lão có vẻ quá khiếp sợ dù sao cũng không phải là người sắt đá và ông ấy vừa sửa chữa khuyết điểm bằng cách vui lòng làm cho Lilia không còn sợ hãi nữa.

Vừa nắm chặt những ngón tay thon thon chàng giữ trong tay mình. Vladimira vừa hơi chế giễu:

- Lão già Hốpnich thật không đáng dung thứ. Nhưng ta đã không hối tiếc khi sự dung thứ đó làm cô thay đổi ý kiến về ta. Hãy đến nhà thờ chủ nhật này. Ta biết trước ta sẽ thích giọng hát của cô. Tạm biệt, và hẹn gặp lại.

Chàng chào cô rồi đi.

Lilia nhìn theo chàng cho đến khi còn nhìn thấy được. Nàng như bị mê hoặc bởi đôi mắt vừa oai nghiêm vừa êm ái, bởi miệng cười và thái độ hoà nhã quyến rũ. Nàng đã đi như trong mơ chẳng đường ngăn từ chỗ nàng đến ngôi nhà gác rừng.

Trong gian phòng nhỏ, Irina đang dọn bữa ăn. Ngồi cạnh cửa, Hốpnich đang bọc giấy mấy thứ đồ nhỏ để đóng gói.

Khi Lilia bước vào, ông lão quay lại phía nàng trong khi Irina hỏi:

- Thế nào, con Tery tội nghiệp của chúng ta đã khá hơn rồi chứ, cô Lilia Andrêepna?

- Rồi, khá tốt ... nhưng các bạn thân mến ơi, tôi đem đến một tin vui tốt lành đây.

Cô đến chỗ Hốpnich vừa để tay lên vai ông vừa nói:

- Ông già Hốpnich thân mến, đừng buồn nữa. Bác sẽ không phải xa rừng của bác, cũng như không xa ngôi nhà nhỏ của bác nữa đâu.

Ông già sừng sốt nhìn nàng:

- Tiểu thư nói gì thế?

- Tôi vừa gặp điện hạ và tôi đã xin với người

Hốpnich đứng dậy, cử động vùng dậy đột ngột ấy chứng tỏ tuổi tác chưa làm ông lão hết dẻo dai.

- Tiểu thư đã gặp

Irina kêu lên:

- Lạy Chúa!

- Đừng hoảng hốt như thế, bác Hốpnich. Hoàng thân không hề hỏi một câu nào phiền phức về gia đình tôi. Và ngài tỏ ra thật tử tế, thật tốt. Đúng thế, không ai tưởng tượng được đây là người hôm nọ.

- Ngài đã nói gì với tiểu thư?

Trong lúc Lilia vẫn tắt kể lại cuộc nói chuyện với Hoàng thân, ông già không rời mắt khỏi khuôn mặt ửng đỏ của nàng, hai con mắt trung thực lộ rõ vẻ rất cảm động.

- ... Tôi đã lợi dụng cơ hội không hy vọng đến lúc Hoàng thân có vẻ dễ tính. Bác có chê trách tôi không, Nicôla Hốpnich?

- Không đâu tiểu thư ạ. Tiểu thư đã làm điều mà lòng tốt, tình thương những người phục vụ già của tiểu thư khuyên làm. Chính tôi mới là người có lỗi vì đã để tiểu thư vào rừng. Tôi tưởng không có gì đáng sợ vì thường thì lúc ấy là giờ ăn sáng của điện hạ ...

Ông lão chậm chạp đưa bàn tay run run lên trán

- Rốt cuộc thì điều xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Bây giờ thì tôi phải sửa soạn để nói cho ngài biết tất cả câu chuyện của tiểu thư, Lilia Andrêepna. Tất nhiên tôi sẽ bị hỏi về vấn đề ấy.

Irina có một cử chỉ hoảng hốt:

- Ôi! Nicôla, nếu ngài không giữ kín? ... và hơn bao giờ hết, ngài sẽ nắm số phận ta trong tay.

- Ngài nắm ngay từ bây giờ rồi còn gì?

Lilia sôi nổi nói:

-Ồ, tôi không tin ngài sẽ tiết lộ bí mật ấy. Có lẽ, ngược lại ngài sẽ cho bác một lời khuyên chẳng, bác Hổpnich? Vì người có quyền hành như thế

Ông gác rừng nhìn cô gái bằng con mắt đầy đau buồn:

-Đừng gây ảo tưởng cho mình, tiểu thư ạ. Theo như tôi được nghe nói, điện hạ không hề bận tâm đến những người đáng thương cần cứu giúp ... Nhưng thôi, để xem thế nào, bây giờ ta ăn thôi ...

Bữa ăn ấy quá lặng lẽ. Hai người già nặng trĩu lo âu.

Sau bữa ăn, khi Lilia lên phòng mình, Hổpnich nét mặt âm đạm, rời nhà đi vào rừng một cách vô định. Lão không có nhiệm vụ chiều nay nên có thể đi lang thang tùy thích hoặc ngồi nghĩ, bất cứ lúc nào để ngẫm nghĩ về vấn đề không giải quyết được đang thu hút hết suy tư của lão.

Khi mặt trời xế bóng, lão mới định trở về, vì Irina chắc đã vào làng chưa về, Lilia ở nhà có một mình. Nghĩ đến đây, lão bỗng hoảng hốt. Đâm bổ qua các bụi cây để đi đường tắt, lao chạy, và khi lao vào một lối đi cỏ mọc dày dưới đất đúng lúc có một người cưỡi ngựa đi đến, lão ngã lăn dưới chân con ngựa mà người cưỡi bị bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột ấy không ghìm lại kịp.

Con ngựa chồm lên dữ dội nhưng gần như dịu lại ngay khi nghe tiếng nói của người cưỡi, người ấy không phải ai khác Vladimira.

-Tên ngu đần, ta sẽ dạy cho mi biết làm ngựa của ta sợ sẽ như thế nào!

Nhưng khi thấy người ki nằm bất động trên đất, Vladimira cúi xuống chăm chú nhìn:

-Kìa, lão Hổpnich.

Nhảy xuống ngựa, chàng đến chỗ ông già và cúi xuống xem xét. Hổpnich nằm bất tỉnh, một dòng máu chảy trên trán do vó ngựa chạm phải

Khi biết chắc tim còn đập, Hoàng thân buộc vết thương cho cầm máu. Lại lên ngựa, chàng đến ngôi nhà gác rừng gần nhất, ra lệnh cho hai người ở đấy đem người bị thương về nhà. Sau đó chàng đến nhà lão gác rừng.

Đến trước cửa, chàng xuống ngựa. Trong lúc chàng buộc ngựa vào cái vòng đóng gần lối vào, Lilia ló đầu ra cửa sổ phòng. Cổ ghì để khỏi kêu lên, cô định lui vào, nhưng Vladimira chào cô và tiến lại.

-Ta rất phiền lòng vì là người đưa đến một tin sẽ làm cô lo lắng, đồng thời ta lại chính là nguyên nhân không cố ý của tai nạn

-Tai nạn? Cho ai?

-Không biết thế nào mà Hổpnich lại lao xuống chân ngựa của ta, thế là lão bị thương ...

-Bị thương? Ôi, bác Hổpnich tội nghiệp của tôi!

-Không nặng, ta chắc là như vậy. Hai người gác rừng sắp đưa lão về, ta sẽ cho người đi mời thầy thuốc.

Ai đã biết rõ tính vô tâm kiêu ngạo của ông Hoàng Đờ Vitengrat đối với đau khổ và lo phiền của người khác sẽ vô cùng ngạc nhiên thấy ngài có sự quan tâm đến một người thuộc hạ của mình như thế. Nhưng thực ra tình trạng của Hổpnich đối với chàng ít quan trọng. Chàng chỉ trông thấy đôi mắt nhưng kia đầy nước mắt và nỗi buồn rầu khổ não của cái nhìn rất đẹp kia. Có một cái gì đó làm chàng xúc động, chàng cảm thấy vô cùng muốn làm yên tâm cô gái trẻ tuổi đang lo lắng phát run lên, và trong lúc này chàng hầu như quên mất mục đích theo đuổi: bắt lấy chú nai xinh đẹp, hoảng hốt hiện đang hoàn toàn lệ thuộc chàng.

-Cô đừng lo lắng quá như vậy. Hổpnich bị thương ở đầu nhưng không nặng. Choáng và ngã làm cho lão bất tỉnh là điều bình thường. Được chăm sóc tốt lão sẽ hồi phục nhanh. Người em họ của lão có đây không? Phải sửa soạn cho lão giường nằm và thuốc trợ lực.

-Không, bác ấy ở trong làng chưa về. Để tôi đi sửa soạn.

-Ta ân hận vì cô phải làm công việc vất vả này. Mấy người gác rừng sắp đưa Hổpnich về có thể

làm thay cô.

-Ồ, họ không biết làm đâu.

-Thôi được, còn ta sẽ đợi đưa người bị thương về. Trường hợp lão chưa tỉnh, ta sẽ xem có thể làm gì cho lão tỉnh lại.

Lilia hỏi, giọng lưỡng lự:

-Điện hạ có vào nhà không?

-Có chứ nếu cô đồng ý.

Câu trả lời kèm theo cái mỉm cười mà cô gái không ngừng hồi tưởng lại từ buổi sáng đến giờ.

Tim đập mạnh, Lilia lo lắng, bối rối, ra mở cửa. Vladimira bước vào gian phòng nhỏ

-Mời điện hạ ngồi.

Lilia, với dáng điệu rụt rè làm tăng sức hấp dẫn của sắc đẹp của nàng, đưa cái ghế cũ của Hôpnich đến. Rồi nàng định bước sang phòng bên. Vladimira mau mắn nói:

-Cô cứ ở đây, khi những người gác rừng đến, họ sẽ làm những gì cần thiết cho Hôpnich theo cô chỉ dẫn

-Xin điện hạ thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi có nhiệm vụ phải tự mình chăm lo cho con người tốt bụng mà tôi đã chịu ơn vô cùng ấy.

Lần đầu tiên trong đời mình, ông hoàng Đờ Vitengrat gặp sự từ chối ý muốn của mình. Mà người trả lời ngài với thái độ cương quyết dịu dàng chỉ là một cô gái nghèo khổ mà chàng đang nắm số phận trong tay.

Tuy nhiên, lại bị ảnh hưởng của cái nhìn rất sáng, bị ghìm lại bởi cái cảm giác lúc sáng đã ngăn cấm chàng không được làm náo động tâm hồn của người con gái non trẻ này, chàng không nài giữ cô lại bên mình.

Khi cô đi khuất vào buồng Hôpnich, Vladimira đi qua đi lại trong gian phòng còn vương mùi hôi của thuốc lá và nhà bếp. Mắt chàng lướt qua những đồ gỗ đánh bóng rất kỹ, những bông hoa giả trên tủ bát đĩa, tấm thảm bạc màu phủ trên bàn. Từ một chiếc giỏ, vương ra một cái khăn. Hoàng thân dung mấy ngón tay kẹp lên và ngắm nghía một lúc chỗ thêu mới bắt đầu. Lilia làm để tặng thu nhập cho nhà này, Xtretnôp đã nói với chàng như thế ... Vladimira nhún vai buông miếng vải xuống. Nàng Lilia tuyệt diệu này, thanh tú và quý phái như thế này sinh ra không phải để sống như thế. Chàng sẽ cho nàng một cuộc sống xứng đáng với sự hoàn hảo hiếm có kia. Khi ấy, ông già Hôpnich, chỗ ở nghèo nàn và cuộc sống buồn tẻ trong rừng sẽ được quên đi nhanh chóng.

Vladimira bắt giắc ngồi xuống.

Một nếp nhăn bực bội hình thành giữa hai lông mày. Chắc chàng đã trở thành si ngốc rồi đây! Để được nói chuyện thoải mái với Lilia, chàng đã viện cớ đợi người bị thương. Thế mà chàng lại để nàng đi - chỉ đơn giản vì nàng có cái nhìn trẻ thơ trong sáng, có dáng dấp của con nai hốt hoảng. Những áy náy ấy đã từ đâu đến với chàng? Trong khi chưa có một người đàn bà nào làm cho chàng chú ý, dẫu chỉ là một chút thôi, như cô gái giản dị và rụt rè kia, cô lẩn tránh chàng như đoán rằng chàng là một vị thần hung dữ. Chưa có người đàn bà nào làm cho chàng thấy được cảm giác kỳ lạ và dịu dàng cứ lần lượt như khí mát và lửa nóng, như nàng Lilia bí ẩn đã gọi cho chàng, nhất là khi gặp cái nhìn của đôi mắt đẹp ấy.

Con Tery bỗng nhòe dậy vênh tai nghe. Có tiếng chân bước bên ngoài. Vladimira đứng lên đến gần cửa. Hôpnich đang tiến đến, hai người gác đầu bác.

Trông thấy Hoàng thân, bộ mặt bơ phờ của bác càng tái thêm, và trong mắt bác thoáng qua một ánh sợ hãi

Vladimira hỏi:

-Thế nào, không có gì dập gẫy chứ, Hôpnich? Không có vết thương nào khác chỗ ấy chứ?

-Chắc là không, thưa điện hạ. Tôi tỉnh lại ngay khi mấy người đến chỗ tôi và đã có thể đi được khi có người đỡ. Đây chỉ là bị choáng váng ...

-Ta cũng nghĩ lão sẽ chóng bình phục vì lão khỏe mạnh dù nhiều tuổi. Nhưng để cô Vêrin hoàn toàn yên tâm, ta cứ cho mời thầy thuốc đến thì hơn ... Grêgori, anh sẽ đi tìm người ở gần đây nhất sau khi giúp thu xếp cho Hôpnich nghỉ. Còn anh, Lutxia, mở dây buộc ngựa cho ta.

Để một người chăm sóc cho ông già đang ấp úng nói lời cảm ơn, người kia vội vàng làm theo lệnh đã truyền. Vladimira lên yên ngựa ra đi, Hôpnich bước vào gian phòng nhỏ Lilia đang chạy vội đến mặt tái đi vì lo lắng. Bác làm cho cô yên tâm ngay. Nhưng cái nhìn buồn rầu của bác dò xét sắc diện của cô gái. Lúc sau, khi đã nằm trên giường, bác hỏi cô trong trạng thái bứt rứt, nóng nảy vốn không phải là nguyên nhân duy nhất làm cho bác bị tai nạn. Hoàng thân đã nói gì? Tại sao ngài lại ở đây? Cô có ngồi tiếp ngài hay không? ... Những câu trả lời trung thực của cô hình như chỉ làm cho bác yên tâm một nửa. Bác nghĩ rằng Hoàng thân nắm được số phận của cô gái rồi, đang giải trí bằng cách đùa giỡn với cô như thú vờn mồi.

Rõ ràng là phải giải thích như thế sự việc ngài tỏ ra chú ý đến lão già gác rường mới đây vừa là đối tượng của cơn thịnh nộ của ngài và sẽ bị đập nát không thương xót khi nào lão mưu toan bảo vệ Lilia.

Chương 6

Hồpnich càng hoảng sợ biết bao, khi một ngày sau lão nghe tiếng ngựa dừng trước nhà rồi một tiếng gõ cửa hách dịch.

Bác vẫn phải nằm theo lệnh thầy thuốc. Irina lại có việc vào làng. Lilia ra mở cửa cho Hoàng thân và trả lời những câu hỏi thăm người bị thương.

Vladimira thực ra như đang mãi nghĩ đến việc gì khác và Lilia cảm thấy như bị bao bọc bằng một cái nhìn làm cô hơi rùng mình, vì vui mừng hay sợ hãi cô cũng không biết rõ.

Một cái gì khó chịu cứ xuyên thủng vào người làm cho cô lại rùng mình trong khi Vladimira cứ im lặng mãi.

Chàng đột ngột cầm lấy tay cô như chàng đã cầm hôm trước ở trong rừng.

-Lilia, hãy nói cho ta biết tại sao người ta lại giấu cô ở đây? Hãy nói với ta cô thực sự là ai, người dân bé nhỏ, xinh đẹp của ta?

Lilia giật mình và lúng túng, lưỡng lự, cô đứng im lặng.

Câu hỏi làm cô bị đột ngột. Cô không nghĩ rằng Hoàng thân lại hỏi thẳng mình để biết về mình. Trả lời chàng như thế nào đây? Con người có cái nhìn cương quyết và trí thông minh tuyệt vời kia sẽ không bằng lòng với những câu giải thích nửa vờ. Phải nói với chàng tất cả.

Nét mặt diễn cảm của cô để lộ rõ cô rất băn khoăn. Vladimira thấy mấy ngón tay ấm áp của cô run lên trong tay mình. Chàng mỉm cười nói:

-Ta làm phiền cô vì sự tò mò của ta. Thôi, không nói đến chuyện ấy nữa.

-Nếu điện hạ muốn biết, Hồpnich sẽ nói cho ngài nghe câu chuyện buồn của tôi.

-Được rồi. Lão sẽ đến gặp ta khi sức khỏe lão khá lên.

Hình như chàng không vội đi ngay. Lúc này chàng hỏi thăm cuộc sống của cô dưới bóng cây rừng. Cô trả lời giản dị, với vẻ thận trọng rụt rè và kiêu hãnh, nhưng có thể làm cô kinh hoàng nếu không phải là Vladimira đang thích cô. Một tâm hồn đẹp đã lộ ra như thế - tâm hồn thật thanh mảnh, dễ rung cảm, có những tình cảm thật cao quý, một tâm hồn được nuôi dạy trong cảnh cô đơn về tinh thần có thể nguy hiểm nhưng lại giữ cho nó vẻ tươi mát kỳ diệu. Một trí tuệ hình mẫu được giáo dục thật đúng đắn cũng bộc lộ rõ với Vladimira. Thời khắc trôi qua, Lilia, tìm hồi hộp một cách sợ sệt, thấy cái nhìn của người nói chuyện với mình mỗi lúc càng dịu dàng hơn và ánh lên sự chú ý thật nồng nhiệt, cô nghĩ:

-Mình cho rằng Hồpnich thực sự sai lầm khi quá sợ chàng. Chàng thật tử tế và tỏ ra rất tốt với một cô bé xa lạ như mình.

Còn chàng, ông hoàng Đờ Vitengrat này, người đã quen biết những người đàn bà quyến rũ nhất Châu Âu, những người đàn bà có nhiều thiên bẩm về tài năng và trí tuệ, đã được họ tang bốc, xu nịnh quá đáng, chàng cảm thấy lần đầu tiên trong đời mình thứ tình yêu sâu sắc, thứ tình yêu chế ngự đang chi phối mình, xuyên thấu vào mọi đường gân và thớ thịt của mình.

Phải, cô gái khiêm tốn, thận trọng nhưng có sắc đẹp thật hiếm có, duyên dáng thanh tao, trong ký ức chàng không có ai so sánh được với nàng.

Rồi chàng cũng quyết định từ biệt ra về. Gọi Yamin nằm dưới chân, trong khi con Tery lấp ló nấp dưới gấu váy của chủ, chàng hỏi Lilia:

-Cô đã tha lỗi cho nó cũng như cho chủ nó rồi chứ?

-Vâng, thưa điện hạ, nhưng con Tery của tôi vẫn còn sợ.

-Cả cô nữa, tôi cho là thế. Cô làm rồi. Cứ vuốt ve nó xem, đây này, ... nào, đừng sợ gì cả.

Bàn tay ngập ngừng đặt lên bộ lông hung và đen, Yamin ngược nhìn cô gái bằng đôi mắt phục tùng. Vladimira cười và nói

-Tôi tin chắc nó cũng sẽ rất mến cô. Nó có những mối thiện cảm giống như chủ nó, con Yamin

thật ghê gớm ... Ồ, tại sao bàn tay nhỏ nhắn này lại run lên thế?

Cúi xuống, chàng cầm những ngón tay của Lilia và hôn nhẹ lên. Rồi buông xuống, chàng mỉm cười với khuôn mặt đỏ bừng, với đôi mắt ngạc nhiên và hổ thẹn, rồi nhảy lên yên.

-Sẽ gặp lại cô không lâu, Lilia Vêrin!

Chàng đi, với con Yamin vừa chạy theo vừa nhảy chồm quanh chân. Lilia đứng bất động, nhìn theo chàng. Những ngón tay cô run run trong các nếp áo. Đầu cô hơi xây xẩm và nhịp tim đập khác thường.

Khi cô vào phòng Hốpnich. Ông già hơi nhồm lên nhìn cô. Người lão run lên trong khi lão thì thầm:

-Xin Chúa thương xót chúng con! Ngài đã chiếm được trái tim của cô ấy rồi.

Chương 7

Dù chưa bình phục hẳn, ngày hôm sau Hổpnich đã đi đến lâu đài. Khi đã phải nói rõ hết mọi sự thì tiến hành càng sớm càng tốt. Và rồi ... và rồi bác sẽ hết sức cố gắng, sẽ viện đến danh dự của Hoàng thân cầu xin ngài từ bỏ Lilia.

Con người đáng thương ấy chỉ có một hy vọng rất mong manh trong sự toan tính này.

Càng đến gần lâu đài, chân bác càng chậm lại. Viễn cảnh của buổi nói chuyện sắp diễn ra này làm cho bác không vui chút nào. Đây là một vũ khí mới bác đưa vào thay Hoàng thân, người mà, trời ơi, đã có quá nhiều vũ khí chống lại Lilia và lão già bảo vệ cô. Nhưng không thể tránh được việc này Phải, không thể được ... Ôi, nếu người là một người khác, ông chủ này, sự giúp đỡ của ngài sẽ hữu ích biết bao cho Lilia! Với những thế lực sẵn có, ngài có thể làm cho vị trí của cô được thừa nhận nhanh chóng biết mấy! Nhưng cứ cho rằng ngài có ngẫu hứng mà che chở cho cô về việc này thì sự che chở ấy sẽ là mối nguy hiểm ghê gớm cho cô bé khốn khổ! Hổpnich rùng mình nghĩ:

-Chỉ còn cách thử trốn đi. Và mình sẽ bảo vệ tiểu thư cho đến hơi thở cuối cùng.

Khi có người hầu đến gặp lão để đưa đến chỗ Hoàng thân, hai chân lão lấy bầy vì xúc động quá. Chân bước nặng nề lên thang lầu, bác ước gì cầu thang cứ dài mãi.

Vladimira ngồi bên bàn giấy ngẩng nhìn ông già đang đứng cách chàng mấy bước, chụm lại gót chân và đưa tay lên mũ

-Thế nào, lão đã khỏe hẳn chưa?

-Khỏe hẳn thì chưa, thưa điện hạ, nhưng hôm nay tôi cảm thấy mình khá hơn.

-Làm thế nào mà lão lại lao vào dưới vó ngựa của ta? Lão không điếc cũng không mù kia mà?

-.... Tôi cũng không rõ, có lẽ là vì lơ đãng trong chốc lát ...

-Từ nay về sau lão nên thận trọng hơn, vì có thể lão sẽ không gặp may để thoát nạn ít thiệt hại như thế Nay, ta cho gọi lão đến để nói về vấn đề của cô gái mà lão gọi là Lilia Vêrin. Thực sự cô ấy là ai?

Ông già rút một phong bì ở trong túi ra đưa cho ông chủ

-Xin điện hạ đọc cái này, gia sư người Pháp của cô Lilia Andrêepna, bà Fabiêng, kể lại ở đây tất cả những gì đã xảy ra Tôi chỉ đánh bạo xin điện hạ giữ bí mật cho ...

Hoàng thân xẵng giọng ngắt lời lão:

-Lão coi ta là người như thế nào? Ta không có thói quen tiết lộ bí mật của những người đã nói với ta, nhất là khi ta đòi hỏi họ nói, hãy biết rõ điều đó.

Chàng mở phong bì, bên trong có mấy tờ giấy viết với nét chữ của phụ nữ.

“Trong trường hợp tôi có thể chết trước khi hoàn thành nhiệm vụ của tôi đến nơi đến chốn, tôi bày tỏ ở đây sự thật về sự cố đã xảy ra trong lãnh thổ Trêvôrich vào tháng 7 năm 1871 ...

“Khi bá tước phu nhân Ônga Xêminkhốp mất đi ...”

Vladimira phác một cử chỉ ngạc nhiên, khẽ nói:

-Nữ bá tước Ônga Xêminkhốp ư? Gì thế này?

Rồi chàng đọc tiếp

“Đã bốn năm nay tôi làm nhiệm vụ gia sư cho con gái nhỏ của phu nhân. Dịu dàng và tươi đẹp, vị phu nhân này được mọi người quý mến và chồng bà rất yêu dấu bà. Biết rõ sự tận tụy của tôi lúc hấp hối trên giường, bà giao cho tôi nhiệm vụ trông nom bé Êlidabet của bà và yêu cầu bá tước Xêminkhốp hứa không bao giờ để tôi xa cô bé. Điên lên vì đau buồn, Angdrê Paplôvít ẩn mình suốt một năm trong cảnh goá bụa, ở lãnh địa Trêvôrich, nơi tôi dạy dỗ đứa bé. Rồi một người họ hàng khuyên được ông đi du ngoạn. Trong chuyến đi ấy ông quên một bà góa phụ ở Kerô, Ixmen Nadôpunô, người Hy Lạp, theo bà ấy nói, đã mê hoặc được ông đến nỗi không bao

lâu sau bà ta trở thành bà bá tước Xêminkhốp.

Ngay khi trông thấy bà ta lần đầu tiên, tôi đã có nhận xét rõ ràng về bà ấy. Con người xảo trá và nguy hiểm này lại càng đáng sợ vì bà ta có uy thế tuyệt đối với chồng. Ông bá tước tội nghiệp, tính khí khá nhu nhược và hoàn toàn mù quáng vì sắc đẹp và điệu bộ mơn trớn của người đàn bà ấy, ông chỉ là một thứ đồ chơi trong tay bà ta.

Thật đau buồn biết chừng nào khi thấy nữ bá tước Ônga hiền dịu của tôi bị người ấy thay thế! Nhưng đáng kể nhất là tôi linh cảm bà ta ghét cô bé Êlidadet, hình ảnh sống của mẹ cô. Tôi biết chắc điều ấy ngay hôm nhìn thấy mặt bà ấy nhìn cô bé, lúc bà ta tưởng không ai quan sát mình. Ôi, cái nhìn căm ghét và đe dọa, tôi nhớ mãi cái nhìn ấy.

Từ khi đó, tôi không lúc nào yên. Người đàn bà này, tôi vững tin như thế, không hề biết e ngại gì sẽ tìm mọi cách làm hại cô bé ngây thơ.

Không bao lâu sau tôi được biết bà ta đã cố gắng làm cho tôi phải thôi việc. Lần này bá tước chống lại và thắng thế, không còn lo bội ước với vợ. Nhưng bà ấy có thể tìm cách khác và đạt kết quả hơn, không ngày này thì ngày khác. Như vậy bé Êlidadet của tôi sẽ ra sao, nếu giao phó cho một người vụ lợi đó? Và có thể là tôi khó lòng nói rõ lên trong tâm tư mình mỗi nghi ngờ kinh khủng ám ảnh từ khi cho rằng mình đoán được những mưu toan thầm kín xâm phạm đến cuộc sống của đứa trẻ. Nhưng một hôm tôi biết chắc, nhưng cũng chỉ trong ý nghĩ, là người ta định đầu độc cô bé. Ôi, nhưng bằng chứng không có. Và dù có, nó cũng không đủ để làm cho bá tước mở mắt. Nhưng tôi thực sự kinh hoàng về phát hiện kia. Bà ta sẽ không dừng ở lại đấy, tất nhiên bà ta muốn đạt mục đích là trừ khử đứa trẻ, người thừa kế một phần gia sản của nhà Xêminkhốp. Thế là tôi nảy ra một ý nghĩ, nó đeo đuổi tôi từ lúc ấy như một sự ám ảnh. Phải trốn đi, đem theo cô bé đáng thương đi xa để được thoát chết. Đúng thế rồi, nhưng bá tước rất yêu con gái, ông sẽ cho đi tìm ngay, và tôi sẽ bị bắt bị kết án. Còn đứa trẻ, nó sẽ bị phó mặc cho mẹ kế. Ở Trêvôrich có một người hầu phòng tên là Irina, rất tận tụy với nữ bá tước đã quá cô và không không chịu đựng được người kia. Trong một ngày quá lo lắng tôi đã tâm sự với chị ấy mọi lo sợ của mình. Chị ấy chia sẻ với tôi ngay và cũng có ý kiến như tôi là làm thế nào cho đứa trẻ thoát khỏi những ý đồ tội lỗi của người đàn bà kia.

Sau khi đắn đo, chị gợi ý cho tôi:

-Nếu cô bé bị coi như đã chết thì sẽ an toàn nhất.

Lúc đầu tôi kêu lên và tuyên bố rằng đấy là điều tức cười và không thể được. Rồi dần dần tâm trạng bối rối, hoang mang của tôi được thuyết phục rằng đấy là cách duy nhất may ra đạt được kết quả.

Đêm hôm ấy, Êlidadet bị ốm nặng. Hôm sau thầy thuốc được mời đến và chẩn đoán là bị rối loạn tiêu hóa. Còn tôi, tôi nghĩ là "thuốc độc" và lần này thì tôi quyết định.

Mới đây tôi đã chăm sóc một vết thương nặng cho một trong những người làm vườn ở Trêvôrich là Ivan Đôrich, bị thương lúc đang làm việc. Vì thế anh ta phần nào biết ơn tôi nhưng bộc lộ bằng sự săn sóc nhỏ hơn là lời nói, vì anh này là người khắc khổ và buồn rầu thường hay trầm mặc. Sắc mặt anh sáng lên một chút khi thấy bá tước tiểu thư Êlidadet – vì cô bé anh nhớ đến ba đứa con gái của anh. Chúng đã lần lượt chết vì bệnh viêm màng não, đau buồn đã giết chết vợ anh và anh ấy vĩnh viễn bị tổn thương. Cần có một người giúp đỡ để thực hiện kế hoạch mạo hiểm của tôi. Tôi tin cậy anh ấy và nhờ giúp đỡ. Anh ấy hứa và chúng tôi thỏa thuận với nhau tuần sau sẽ thực hiện kế hoạch nhân dịp sự vắng nhà không lâu của bá tước, vợ ông và con gái bà ấy là Myra Năđôpulô, một con bé chỉ bằng con chuột nhưng đã lảng vảng khắp chỗ, đã biết rình mò chuyện người khác.

"Đến ngày đã định, tôi rời lâu đài vào ban đêm cùng với đứa bé, ra bằng cổng nhỏ ở vườn. Ivan đợi tôi ở đấy với chiếc xe nhỏ đóng một con ngựa thật tốt. Anh ta đưa tôi đến một tỉnh gần nhất, ở đấy tôi đi xe lửa với Êlidadet. Rồi anh ấy về Trêvôrich và cùng với Irina lo việc dựng lên một cảnh làm cho mọi người tưởng đã xảy ra tai nạn.

Buổi sáng hôm ấy người hầu phòng làm như chúng tôi vẫn ở nhà, bưng khay điểm tâm cho chúng tôi rồi quay xuống nhà dưới nói một cách thật tự nhiên:

-Hôm nay bà Fabiêng và bá tước tiểu thư đi chơi sẽ gặp buổi đẹp trời đây.

Đến trưa, chị ấy sẽ giả vờ ngạc nhiên không thấy chúng tôi về. Thế là chị ấy bèn chôn đi qua đi lại rồi bảo một người hầu ra vườn cây tìm, nói rằng tôi có nói sẽ đi chơi ở phía sông Vônga chạy dọc theo phía dưới lãnh địa.

Người này trở về không lâu nói rằng không thấy ai cả. Đến chiều chúng tôi vẫn chưa thấy về, mọi người đổ đi tìm, họ sẽ tìm thấy một lỗ nhỏ trên ven bờ khá cao nhô ra sông. Gần đấy, họ tìm thấy một thư' đồ chơi của trẻ nhỏ và túi khâu của tôi. Như thế rõ ràng là chỗ sông Vônga rất sâu ấy đã chôn vùi chúng tôi dưới dòng nước của nó

Khi bá tước Xêminkhốp biết sự rủi ro ấy, người tỏ ra vô cùng đau khổ. Vợ ông giả vờ rất xúc động, rồi lợi dụng dịp ấy khuyên ông rời Trêvôrich, nơi bà ta không thích. Thế là tất cả gia sản sẽ thuộc về con trai bà ta, hay ít ra là những gì còn lại, vì bà bá tước đẹp để này thuộc loại ăn tàn phá hại.

Trong thời gian này tôi và Êlidabet trốn ở xa, ở tại nhà của người anh họ của Irina là Nicôla Hôpnich, gác rừng trong một lãnh thổ của Hoàng thân Đờ Vitengrat. Một năm sau, Irina đến với tôi, chị ấy bị bà bá tước kia đuổi, vì nghi ngờ chị ấy gần bó với người đã chết nên chưa bao giờ ưa chị ấy. Ở đây, tôi hết sức cố gắng dạy dỗ đứa bé mà tôi nhận là mẹ. Tôi lấy tên là Ana Vêrin và không một ai ở nơi hẻo lánh này tìm biết hơn về gốc tích của tôi. Còn Êlidabet, tôi đã đặt cho cái tên của một người chị đã chết từ khi còn ở trong nôi. Cô bé yêu quý lớn lên trong hoàn cảnh ấy ở nơi vắng vẻ này. Hiện nay, cô đã mười sáu tuổi và đẹp tuyệt trần, giống một cách lạ lung bà ngoại cô, người mà tôi trông thấy ảnh ở Trêvôrich, đó là bà hoàng Liuxka, người Ba Lan, đẹp nổi tiếng ở đất nước của bà. Nhưng điều tốt đẹp hơn là tôi thấy ở cô nảy nở những đức tính cao quý, một trí tuệ hiếm có.

Tuy nhiên, năm tháng càng trôi qua, tôi lo buồn nghĩ rằng đã sắp đến lúc phải đưa cô bé về vị trí của cô. Nhưng tôi làm thế nào đây? Ai sẽ tin tôi? Ông bá tước bị vợ chi phối liệu có từ chối không thừa nhận sự thực hiển nhiên này không, nghĩa là sự giống nhau lạ lùng kia và những bằng chứng mà tôi giữ gìn từ hồi ấy đến bây giờ: những bộ quần áo trẻ con và nhất là cái bội hoàn nhỏ in gia huy của gia đình Xêminkhốp? Bà bá tước khôn khéo, thông minh, và đầy mưu mẹo kia có thể làm cho tôi bị coi là một kẻ lừa đảo hay không?" Nhưng không, bá tước biết tôi rất rõ và người sẽ thừa nhận con gái người. Vả lại, tôi có một nhân chứng Irina, đúng là sự làm chứng của một người hầu đã bị bà bá tước đuổi có thể đáng nghi ngờ. Còn Ivan, đau đớn phát điên lên vì cái chết của con trai anh ta, đứa con duy nhất còn lại, đã đột ngột rời bỏ Trêvôrich, thế là đã bao năm qua, không ai biết anh ta ở đâu.

Mặt khác, tôi không có chứng cứ gì về âm mưu giết người mà tôi buộc cho người mẹ ghẻ của Êlidabet. Người ta sẽ có thể bảo là tôi bị điên hoặc nghi tôi muốn tống tiền. Lại còn thế này nữa, cứ cho rằng sự thực hiển nhiên, Êlidabet được cha nhận, đâu phải không còn lo sợ mọi sự do lòng căm ghét, thù hận của người đàn bà kia.

Biết bao điều lo âu! Biết bao mối nghi ngờ ghê gớm! Sức khỏe tôi vốn đã kém vì thế mà hao mòn dần. Tuy nhiên, lạy Chúa, xin Chúa hãy giữ gìn cho con được sống với đứa bé thân yêu của con! Cô ấy cần con biết chừng nào! Và con thấy tương lại hiện ra ảm đạm biết bao cho cô ấy.

"Lạy Chúa, xin Người hãy thương xót chúng con!"

"Têredơ Fabiêng."

Tôi xin thề trên tất cả những gì thiêng liêng nhất của tôi rằng cô gái được gọi là Lilia Vêrin chính thực là bá tước tiểu thư Xêminkhốp, con gái duy nhất của bá tước Xêminkhốp và nữ hoàng thân Ông Linxka, vợ thứ nhất của ông"

Vladimira ngồi im lặng giây lát, mắt đăm đăm nhìn những dòng chữ cuối cùng này. Rồi chàng vừa gấp mấy tờ giấy lại vừa nói:

-Thực tế, đương đầu với sự thù nghịch của một người đàn bà như bà bá tước Xêminkhốp là không khôn ngoan.

Chàng để xấp giấy xuống bàn giấy và tựa khuỷu tay vào bàn

-Lilia Andrêepna tất nhiên biết rõ tất cả sự việc này, phải không?

-Vâng, thừa điện hạ, bà Fabiêng đã bộc lộ hết trước khi chết.

-Và bao giờ?

-Khoảng chừng một năm nay, thừa điện hạ. Đây là nỗi đau khổ lớn nhất của cô bé tội nghiệp ... một bất hạnh lớn, dù thế nào đi nữa, cũng cần phải có người làm chứng.

-Cần phải có à, không đâu, vì lời khai này tồn tại. Nhưng ta nhắc lại, động đến bà bá tước Xêminkhốp là việc khó khăn, nguy hiểm. Người đàn bà ấy có vẻ rất thông minh – nói đúng hơn là rất khôn khéo và xảo quyệt – và vẫn chi phối chồng như trước, theo như ta nghe nói. Cần phải khéo léo, rất kiên nhẫn và cũng phải xảo trá ngang với bà ta để đi đến chỗ giải thoát cho ông bá tước khỏi ảnh hưởng ấy. Đây là ý kiến riêng của ta.

Người gác thở dài:

-Phải xảo trá? Tội nghiệp bá tước tiểu thư, tiểu thư không thể! Không có cả sự từng trải nữa. Bà Fabiêng, khi cân nhắc những khó khăn lừng lững ở trước mặt, đôi khi đã tự hỏi không biết bà ấy có đúng không khi giả tạo tai nạn ấy.

-Đúng là khá liều lĩnh. Nhưng về mặt khác, nếu bà ấy có những lo lắng hệ trọng trong sinh mạng của đứa trẻ thì ... trường hợp này rắc rối thật. Lão có thể lui ra ... cầm lấy cái kia đi ...

Chàng chỉ mấy tờ giấy cho lão. Ông già tuân theo. Nhưng lão còn những lời khó mà thốt ra được. Phải, lúc này càng khó hơn vì lão đang đứng trước mặt ông chủ.

Tuy vậy, vẫn phải ... vẫn cứ phải nói ra. Vì hơn bao giờ hết, sáng hôm nay, trong khung cảnh nghiêm nghị của gian phòng khách kiểu cổ lát gỗ trang trí bằng thảm đama cổ xưa màu đỏ, Hoàng thân với vẻ đẹp thật đàn ông, đã hiện lên trước mắt lão như một ác thần. Đưa Lilia đi xa bằng bất cứ giá nào, lão chỉ còn làm được như thế nếu lời kêu gọi khẩn cầu là tình thương và danh dự với Hoàng thân là vô ích.

Bằng giọng run run, lão hỏi:

-Xin điện hạ cho phép tôi thỉnh cầu một điều.

Thấy Hoàng thân ra hiệu đồng ý, lão nói tiếp:

-Tôi mạo muội xin điện hạ đừng đừng tìm gặp Lilia nữa. Cô rất mẫn cảm và yếu đuối, cô sẽ quá đau khổ nếu ... nếu điện hạ cho cô biết một tình cảm mà từ trước đến nay chưa hề biết.

Một tiếng cười nhạo thật nhẹ đã ngắt lời lão:

-Lão không thiếu cả gan đất, thật thế! Hay lão tưởng rằng ra để cho người khác lên lớp mình? Đi đi, và hãy coi chừng nếu làm ta hết kiên nhẫn.

Hổpnich cúi đầu dưới cái nhìn kiêu kỳ và hà khắc. Lão chào rồi đi giật lùi ra cửa. Lúc này giọng nói hách dịch tiếp thêm:

-Ngày mai, khoảng năm giờ, lão đưa cô Lilia đến đây, ta muốn nói chuyện với cô ấy.

Ông già giật mình và nhìn chủ như van xin một cách thất vọng. Vladimira nhìn đi chỗ khác và cúi xuống lấy một điều thuốc trên bàn nhỏ bên cạnh. Và Hổpnich đi ra, hai chân loạn choạng, thầm nghĩ: “thế là chỉ còn cách đi trốn! nhưng lếu lại rơi vào tay ngài ... ôi, lạy Chúa!”

Khi Vladimira châm xong điều thuốc, chàng đứng lên bước ra đứng tự bao lơn bằng đá ở cửa sổ. Đôi mắt không còn ánh hà khắc và trở nên tư lự. Chàng nghĩ đến điều vừa được tiết lộ với chàng. Thế ra Lilia là con gái Bá tước Xêminkhốp. Chàng không nghi ngờ sự thực của câu chuyện vừa đọc. Là người quan sát tinh tế, chàng nhanh chóng nhận ra được con người của bà Ixmen đẹp đẽ kia: một kẻ mảnh khảnh, không e ngại điều gì, một trong những phụ nữ nguy hiểm reo rắc sự tàn phá dưới bước chân họ, không băn khoăn trước tội ác để thỏa mãn tham vọng và lòng khao khát lạc thú. Có gì là lạ nếu trước kia bà ta định thủ tiêu một sinh mệnh bé nhỏ một ngày nào đó có thể đòi phần của nó trong tài sản của gia đình Xêminkhốp?

Vả lại, tính chất quý tộc rất tinh tế ở sắc đẹp của Lilia càng làm vững vàng hơn những điều khẳng định của bà gia sư đã chết.

Gia đình Xêminkhốp và gia đình Liuxki nổi tiếng thanh lịch một cách tế nhị. Vladimira nhớ lại đã nghe bà mình nói đến bà hoàng An Liuxka cực đẹp mà Lilia rất giống, theo như bà Fabiêng

nói.

Cháu gái có vẻ không thua bà chút nào. Nhưng hoàn cảnh nàng thật lạ lùng! Với hai người già cả không từng trải, không quen thuộc, không phương sách, làm thế nào nàng có thể thoát khỏi cảnh ấy!

Vladimira hơi nhún vai nghĩ: - “cần gì, bây giờ nà sẽ không phải bận tâm đến điều gì cả, ta sẽ tạo cho nàng một số phận tuyệt diệu vì ta yêu nàng.” Ngón tay chàng thông thả gõ xuống đá bao lơn. Mỗi chàng phác một nét mỉm cười chế nhạo, vì chàng nghĩ đến Hoonich cầu xin chàng từ bỏ Lilia. Lão này không biết rằng ông hoàng Đờ Vitengrat không băn khoăn điều gì ngoài sự vui thích của mình hay sao?

Lilia, cô bé tươi đẹp kia đã gọi cho chàng một tình cảm mới lạ ...

Trong ý nghĩ, chàng lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng lên một ánh sáng ấm áp, tràn trề. Ở con người trẻ tuổi này tất cả đều tươi đẹp, ngây thơ, trong sáng, không biết cái xấu và cuộc sống bon chen. Về ngây thơ trong trắng ấy khiến chàng đã yêu nàng từ lúc ban đầu, và chàng đã tôn trọng nàng ... chàng cũng chẳng biết vì sao nữa.

Phác một cử chỉ nóng nảy, chàng quay vào và đi qua đi lại. Đôi lông mày thẳm nhíu lại làm nổi bật vẻ sôi nổi và độc đoán trên nét mặt. Chàng lấy chân đẩy Yamin ra khi cái thân hình phủ đầy lông của nó đang uyển chuyển bò lại gần chàng. Chàng chưa bao giờ dừng lại trước một chướng ngại vật chất hay tinh thần nào trái với ý muốn của mình. Ngay cả ở đây, chàng cũng sẽ như thế.

Phải, dù Lilia có cưỡng lại. Có lẽ sự cưỡng lại cũng không mạnh lắm. Chàng biết mình đã được cô gái cô đơn xinh đẹp ấy yêu, với cô, chàng đã xuất hiện như một hoàng tử trong truyền thuyết.

Nhưng trong khi tự nói với chính mình như thế, Vladimira gọi lên một cảnh khác: Lilia lùi lại, phần nộ, đôi mắt kiêu hãnh và đầy khùng khiếp, từ chối không nghe người có quyền định đoạt số phận của mình. Chàng cảm thấy nàng không như những người khác, cô gái còn rất trẻ tuổi này, nàng có một sức mạnh bí ẩn mà chàng đã bị ảnh hưởng và sức mạnh ấy sẽ bảo vệ nàng, có thể như thế.

Chàng khẽ nói:

-Ta cho là mình thắng.

Bất giác chàng lại bước ra cửa sổ và đặt tay lên bao lơn. Trán chàng vẫn cau lại, hai mắt tư lự. Chàng nghĩ đến bá tước Xêminkhốp, không tránh khỏi khinh bỉ cái kiểu người buồn bã của người đàn ông nhu nhược. Chàng lại nhìn thấy bộ mặt đáng lo ngại của bà bá tước, đến đôi mắt bí ẩn mờ ám, và bên cạnh bà ta là Myra, con báo duyên dáng, uyển chuyển và đòi bại. Ở Uxagior chàng đã đùa cợt với tính lẳng lơ, uốn éo của ả, với những lời nịnh hót khéo léo và lòng say mê chàng gây cho ả. Nhưng chàng nhận xét ả đúng thực chất: một kẻ nhỏ mọn, giá trị cũng tồi tệ như mẹ ả và giả dối đáng sợ. Hơn nữa, hai người đàn bà phải là những kẻ có mảnh khố rất bền bỉ, Lilia tìm cách khôi phục lại vị trí của mình sẽ gặp ở họ những kẻ thù ghê gớm.

Nữ bá tước Êlidabét Xêminkhốp ... một dòng họ quý tộc lâu đời ở Matxcova, dòng họ có những quan hệ hôn nhân cực tốt đẹp ...

Vladimira đứng lặng lẽ một lúc lâu, mắt nhắm chiu. Rồi mỉm cười, một tia chớp ánh lên trong mắt chàng thì thầm:

-“Tại sao lại không nhỉ?”

Chương 8

Khi Hổpnich từ lâu đài về, bước vào gian phòng nhỏ nơi hai người phụ nữ đang đợi, mặt lão tái xám, bờ phờ đến nỗi họ lo lắng kêu lên.

Lão cố gắng nói:

-Tôi hơi khó chịu thôi ... không sao đâu ...

Rồi lão nặng nề ngồi xuống:

-Mặc tôi, mặc tôi – lão nói với Lilia và Irina đang sẵn đón quanh lão

– một lúc là khỏe thôi mà.

Irina hỏi:

-Hoàng thân ngược đãi bác phải không, bác Nicôla tội nghiệp?

-Không tốt lắm ... và ... tôi cho rằng dứt khoát phải đi khỏi đây.

Lilia kêu lên:

-Đi khỏi đây ư?

-Vâng, thưa tiểu thư, tôi sẽ nói để tiểu thư rõ ...

-Bác sợ điện hạ nói về vấn đề ta vừa nói rõ với ngài ư?

-Không, không phải việc ấy ... tiểu thư Lilia Andrêepna, tiểu thư vừa ý hoàng thân và ... mối nguy hiểm lớn của tiểu thư là ở chỗ ấy. Ngài đã quen không ai cưỡng lại ngài. Dưới mắt ngài tôi chỉ là một người hầu khốn khổ, không hơn gì cát bụi ngài dẫm dưới chân. Tiểu thư thấy rõ là trốn thôi, càng sớm càng tốt.

Mặt Lilia đỏ rực và nóng bừng. Cô rùng mình, từ chân lên đầu. Cô hiểu, phải rồi, bây giờ thì cô biết rõ tại sao cái nhìn, cái mỉm cười mà cô thấy rất đẹp ấy đã cùng một lúc làm cho bối rối và gần như hoảng sợ. Bản năng báo cho cô chàng là mối nguy hiểm của cô, ông hoàng Đờ Vitengrát đẹp trai mà hạ cố tỏ vẻ tử tế đến thế với người con gái nuôi thấp kém của ông già Hổpnich.

-Ồ, phải đấy, ta đi thôi! Nhưng sẽ làm như thế nào đây?

-Tôi đã nghĩ đến việc ấy nhiều ngày trước ... vì tôi chắc phải đi đến chỗ ấy. Tôi muốn có thể rời khỏi nước Nga, nhưng việc xin giấy thông hành sẽ làm cho ta bị phát hiện. Tốt hơn hết là đến Matxcova. Trong một thành phố lớn để trốn tránh hơn. Tôi có người họ hàng ở đấy, họ sẽ giúp đỡ ta bước đầu trong cuộc sống.

-Nhưng chúng ta sẽ làm gì để sống?

-Irina và tôi sẽ cố tìm các việc vặt vãnh nào đó. Tôi còn khỏe mạnh, tiểu thư ạ.

Và lão cố mỉm cười.

Lilia cầm tay lão:

-Tại tôi mà bây giờ bác bị phiền phức, khổ sở như thế này. Không đâu bác ạ, tôi không muốn thế! Bác cố tìm địa chỉ một tu viện rồi tôi sẽ đi một mình, tôi đến xin họ nhận tôi ...

Hổpnich và Irina đồng thanh ngắt lời cô:

-Không bao giờ, không bao giờ chúng tôi làm như thế, tiểu thư ạ.

Ông già nói thêm:

-Chúng tôi đã hứa với bà Fabiêng là không bỏ tiểu thư, bảo vệ tiểu thư chống mọi nguy hiểm. Vả lại, không ai nhận tiểu thư vào một tu viện khi không biết tiểu thư là ai. Rồi điện hạ rất có khả năng tìm được tiểu thư với sự hỗ trợ của cảnh sát vì tiểu thư trốn khỏi lãnh địa của ngài tiểu thư lại không có giấy tờ gì, ngài có thể vờ coi tiểu thư như một người không minh bạch cố trốn thoát khỏi một cuộc điều tra phiền phức ... Còn nữa, tiểu thư tưởng Irina và tôi được ngài đối xử tử tế sao? Khi ngài coi chúng tôi như những kẻ đồng lõa của tiểu thư? Thế là tiểu thư tội

nghiệp của tôi ời, ngài sẽ tổng chúng tôi đi Xibêri, không hơn, không kém.

-Không, không, tôi không tin ngài có thể như thế, bác Hốpnich. Ngài sẽ hiểu bác làm như vậy là vì mến tôi, tận tụy với tôi.

-Ôi, tội nghiệp cô bé. Nếu tiểu thư nhìn thấy ngài lúc này ... không, chúng ta chỉ còn cách ấy: đi trốn, cả ba người, ít ra thì cũng cứ thử xem.

-Nhưng nguy hiểm cho bác không kém, bác Hốpnich tội nghiệp ời.

-Vâng... nhưn ít ra chúng ta cùng nguy hiểm với nhau. Irina sẽ lo việc gói các quần áo tốt của chúng ta làm mấy gói. Còn tôi lát nữa sẽ đi hỏi Kôma xem sáng mai anh ấy có đưa chúng ta ra thành phố được không. Anh này là một chàng trai gan dạ, không bép xép và có một con ngựa nhỏ chạy rất nhanh. Hôm nay tôi vừa biết tin buổi chiều nay điện hạ sẽ đến mấy chòi săn có dấu chân gấu. Ngài sẽ ở lại đây đêm nay và sáng hôm sau. Như vậy ta phải từ đây đi vào lúc gần trưa, chậm nhất là một giờ chiều mai.

Sáng hôm sau cô gái ở trong phòng mình bước vào phòng chung, Irina kêu lên:

-Lạy Chúa! Linh hồn bé nhỏ của tôi ời, nét mặt của tiểu thư sao thế kia? Tôi dám chắc tiểu thư không ngủ vì lo lắng?

-Làm sao khác được, bác Irina tội nghiệp ời!

Rồi Lilia rùng mình khi nhớ lại đêm đau khổ này

Phải, thật kinh khủng khi buộc phải đi trốn như thế, phải từ bỏ cuộc sống nghèo nàn nhưng êm ả và yên ổn của họ trong ngôi nhà này – và như thế chỉ vì nàng vờ ý Hoàng thân như Hốpnich nói.

Trong đêm không ngủ ấy Lilia tội nghiệp đã rùng mình, run rẩy biết bao khi nhớ lại những cái nhìn, những lời nói của vị lãnh chúa của Xtanitz! Nàng cảm thấy tim mình đau đớn biết chừng nào khi nghĩ rằng: “từ nay ta sẽ không trông thấy chàng nữa ...” Tuy thế nàng đã hoảng sợ đến mức nào khi nghĩ kế hoạch của Hốpnich có thể bị thất bại, khi gọi lên mỗi nguy hiểm mà sự thiếu từng trải của nàng không hiểu hết được tầm cỡ nhưng tâm hồn của nàng đoán được rằng sẽ đáng sợ hơn cả!

Hôm qua, trước khi Hốpnich ở lâu đài về, Lilia vẫn hy vọng là hoàng thân ít ra cũng sẵn lòng chỉ bảo cho ông gác gì vài điều về cách làm cho nàng có thể trở lại vị trí thực của mình. Nhưng Hốpnich đã không giấu nàng rằng sau khi biết rõ câu chuyện bà Fabiêng kể lại, chàng đã tỏ ra hoàn toàn lãnh đạm về vấn đề này. Và ngày hôm nay, chính vì chàng mà nàng phải trốn, như trốn một mối nguy hiểm tột hại nhất.

Hốpnich buộc nốt bọc cuối cùng và hỏi nàng:

-Tiểu thư còn mang đi thứ gì nữa không?

-Không, không còn gì hết, Nicôla Xtêpanôvit ạ.

Nhưng bác ời, tôi có thể đi tha bằng vết thương một lần nữa cho Irina Grêgôvit không? Tiện thể tôi đem cho vợ anh ta chiếc áo cũ để chị ấy may lại cái gì đó cho lũ trẻ.

-Tôi không thấy có gì bất tiện, vì sáng hôm nay Hoàng thân không ở đây. Nhưng tiểu thư đừng quên giờ đây. Khoảng buổi trưa chúng ta phải ở chỗ Krôma đợi để đưa chúng ta ra tỉnh. Ở đây có chuyến tàu bốn giờ chiều: chúng ta sẽ đi được khá xa rồi khi họ phát hiện ta vắng mặt.

Lilia đi trên con đường đến nhà Irina Grêgôvit. Anh chàng này, yếu ớt và không một chút dũng cảm, thường đi săn trộm trong cách khu rừng của hoàng thân. Mấy hôm trước anh ta bị một người gác rừng bắn bị thương nhưng đã chạy thoát, và trong đêm tối, người kia không rõ ai. Từ hôm ấy, anh ta núp kín trong nhà, không dám mời thầy thuốc sợ bị tố cáo. Nhưng vết thương không được chăm sóc đã bị nhiễm trùng. Rốt cuộc anh ta phải bằng lòng cho vợ đi mời Lilia, vì cô và bà Fabiêng đã chữa khỏi cho nhiều người bị bệnh. Cô gái thương xót mọi hoàn cảnh khổ sở nên không từ chối giúp đỡ trường hợp này, nhất là trong khi bằng vết thương hơi hăm cô có thể nhẹ nhàng xen vào một bài học đạo đức kín đáo, vài lời khuyên về vệ sinh cho những người đang vật lộn trong cảnh cùng khổ.

Khi rời túp lều nghèo nàn, cô buồn rầu khi nghe người vợ nói:

-Tạm biệt cô Lilia Andrêepna

Chân bước uể oải, cô quay lại ngôi nhà trong rừng. Mắt cô lơ đãng quanh mình, cô gắn bó với những cây cổ thụ. Cô yêu quý khu rừng cô sống đã mười ba năm nay. Không phải cô không có đôi chút tò mò về cái gì ở ngoài nơi này, nhưng cô coi nó như một người che chở, một người bạn thân thiết. Thế mà nó không bảo vệ được cho cô khỏi nguy hiểm ...

Lòng nặng trĩu, Lilia bước một cách vô thức trên con đường mà ở chạng này hai bên đầy bụi cây rậm rạp kéo dài suốt nửa dặm. Đã một lúc rồi cô nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên đường. Chiếc xe nhanh chóng đến gần và đã đi qua ngay một bên Lilia.

Lúc ấy cô gái giật mình sợ hãi khi nhận ra Hoàng thân Đờ Vitengrat ngồi trên chiếc xe nhẹ nhàng ấy.

Gần như ngay lập tức chàng nhảy xuống xe và Lilia sợ đến lạnh người khi thấy hoàng thân đến gần mình.

-Ta không ngờ lại may mắn và vui sướng được gặp cô

Cô đắm đắm nhìn chàng bằng đôi mắt khiếp hãi. Trong giây lát, chàng ngẩng nhìn bộ mặt xinh đẹp đỏ bừng lên vì xúc động mạnh. Hai môi run lên cũng như đôi hàng mi đang rũ bóng rung rung trên đôi mắt đầy khốn quẫn. Chàng cúi gần cô và nói giọng nói say mê:

-Em sợ tôi ư, Lilia? Sao lại thế? Em không có gì phải sợ một người yêu em tận đáy lòng.

Cô lùi lại, vội vã đến nỗi vấp phải một thân cây. Chàng đã nhìn thấy ở mắt cô, điều mình đang chờ đợi – chàng sẽ vô cùng thất vọng nếu không thấy nó: đó là sự hòa lẫn của lòng trong trắng bị hoảng sợ, niềm kiêu hãnh quyết liệt và nỗi xúc động đến run rẩy và đau đớn.

Và chàng tiếp ngay:

-Em có thể nghe tôi nói, Lilia Andrêepna, vì tôi xin em nhận lời làm vợ tôi.

Cô đứng lặng đi một lúc. Sững sốt, choáng váng, Vladimira nhìn thấy tất cả trạng thái ấy trong mắt cô.

Rồi cô đáp ứng:

-Tôi ư?

-Đúng thế, em đấy. Bá tước tiểu thư Xêminkhốp ạ. Em thấy tôi đã thừa nhận em như thế rồi đấy. Và tôi thấy em xinh đẹp quá nên muốn em trở thành bà hoàng Đờ Vitengrat, sau khi giúp em lấy lại được tên họ và quyền hạn của mình.

-Bà hoàng Đờ Vitengrat ... tôi ư?

Chàng cười, chế giễu một cách ngọt ngào. Chàng đưa tay cầm lấy tay cô gái.

-Em không thích như thế sao?

Cô không trả lời. Họng như thắt lại vì cảm động và người cô rung lên dưới cái nhìn nồng nàn và âu yếm.

-Em có sung sướng trở thành vợ của tôi không?

-Em không biết nữa ... hình như ...

Và trong đôi mắt chàng yêu quý biết bao, chàng nhìn thấy tình yêu còn run sợ của trái tim non trẻ ấy.

Chàng hôn những ngón tay run rẩy ấy thật lâu. Một niềm vui sâu thẳm chàng chưa hề biết cho đến tận bây giờ xuyên thắm vào tận cùng con người. Trong giờ phút này không có gì tồn tại với chàng ngoài Lilia, sắc đẹp của nàng, sự duyên dáng thanh tao và sự ngây thơ trong trắng của nàng. Thứ tình yêu mà chàng nhạo báng đã trả thù chàng một cách đích đáng, thực tế!

-Đúng đấy, Lilia, em sẽ là vợ tôi và tôi sẽ làm cho em thật sung sướng.

Nàng cảm động khẽ hạ mí mắt xuống rồi lại ngước lên dưới cái nhìn âu yếm và ấm áp ấy. Nàng có mơ không? Chàng tặng cho nàng hạnh phúc vô biên này ư? Đúng rồi, đúng là hạnh phúc rồi, nàng cảm thấy nó trong tiếng đập rộn ràng của trái tim.

Nàng nói lên trở ngại:

-Nhưng nếu người ta từ chối không thừa nhận nguồn gốc của em? Điện hạ có nghĩ đến chẳng?
-Đừng giữ mãi nỗi lo sợ ấy, Lilia thân yêu. Tôi chịu trách nhiệm tất cả và chắc chắn sẽ thành công, với điều kiện tiến hành không vội vàng. Có người làm vườn làm chúng sẽ có lợi cho ta, tôi sẽ cho người đi tìm ngay người này. Trong thời gian ấy, tôi sẽ quan tâm đến việc làm cho cha của em thoát khỏi ảnh hưởng của người vợ kế.

-Điện hạ biết ông sao?

-Biết, thỉnh thoảng tôi có gặp ông trong giới thượng lưu. Và tôi cũng đã mời ông đến đi săn trong lãnh địa Volaina của tôi vào tháng sau. Vợ ông và con gái bà ấy cũng đến. Hai người đàn bà đó chính là người ta phải e ngại, Lilia! Nhưng tôi sẽ làm đến nơi đến chốn, đừng sợ gì cả. Sự giống nhau giữa em với bà ngoại có lẽ là một yếu tố tốt nhất để thuyết phục bá tước Xêminkhốp. Rồi còn các quần áo và nữ trang có gia huy của gia đình, phải không?

-Vâng, thưa điện hạ, bà Fabiêng đã giữ gìn cẩn thận những thứ ấy.

-Vậy thì em sẽ thấy chúng ta đạt mục đích dễ dàng dù bà bá tước tất nhiên sẽ tự bảo vệ đến hết mức của bà ấy. Đúng thế, Lilia vị hôn phu của em sẽ làm cho cha em thừa nhận và bảo vệ em chống lại những kẻ tìm cách làm hại em.

-Em sẽ chịu ơn điện hạ biết chừng nào. Một mình em sẽ không thể làm được gì cả. Nhưng em sẽ gây cho điện hạ nhiều phiền phức

-Phiền phức ư? Có đáng kể gì bên cạnh những vui sướng vô giá tôi tìm được ở bên em? Lilia, con nai nhỏ xinh đẹp sợ hãi mà anh đã bắt được.

Chàng quàng tay lên vai cô gái. Lilia có cử chỉ tránh né, nhưng chàng nhẹ nhàng giữ nàng lại, vừa nói vừa mỉm cười thích thú

-Chắc lão Hổpnich đã nói xấu tôi với em nhiều thì phải? Lúc này, khi tôi đến gần em, trông em như một cô bé hoảng sợ khi trông thấy yêu quái. Lilia giật mình. Nàng đã quên tất cả: giờ ra đi ... sự trốn chạy, Hổpnich và Irina đang đợi ở nhà, nhanh lên, phải báo cho họ biết! Vì bây giờ không còn phải sợ hãi gì nữa.

Nàng đáp ứng:

-Bởi vì ... em không ngờ tới ... em tưởng điện hạ đi vắng Nhưng em phải về đây, họ sẽ lo lắng thấy em chậm về.

-Được chúng ta sẽ cùng về. Nhưng hãy trả lời tôi, Hổpnich làm em sợ phải không?

thấy nàng bối rối, Vladimira cất tiếng cười:

-Em không nói gì sao, Lilia thân yêu? Vả lại cũng chẳng sao, vì bây giờ em yên tâm rồi, phải không nào?

Những ai đã biết ông hoàng Đờ Vitengrat sẽ cực kỳ ngạc nhiên nếu họ được trông thấy cái nhìn dịu dàng âu yếm và gần như cảm động của chàng trong khi chàng nói với cô gái hơi run run mà chàng đang cúi gần.

Lilia mỉm cười rụt rè khi trả lời:

-Vâng, thưa điện hạ, em đã yên tâm.

-Không có điện hạ nào với em cả, vợ chưa cưới bé bỏng của anh. Anh chỉ là Vladimira hay Vôlôđia, nếu em thích tên gọi thân thiết ấy hơn. Bây giờ ta đi thôi, vì em quá vội vàng. Anh sẽ đưa em đến ngôi nhà gác rừng không còn xa mấy.

Trong niềm xúc động đang chế ngự họ, cả hai người không ai nghĩ đến một cuộc gặp gỡ tình cờ nào cả. Ít ra thì sự gặp gỡ ấy đã không xảy ra một cách lộ liễu. Cách ngôi nhà gác rừng năm chục thước, một người đàn ông đang đi đến từ con đường tắt đột ngột lùi lại, nấp sau một thân cây và từ chỗ ấy nhìn dõi theo Hoàng thân và cô gái. Đó là viên quản lý Xtrenôp. Vẻ độc ác sáng lên trong hai con mắt ti hí màu xám, tức giận làm cho bộ mặt cay đắng của hắn cau có lại. Hắn rít răng nói lẩm bẩm:

-Hãy, tên già Hổpnich giả đạo đức kia biết điều khiến công việc giỏi thật! Nhưng khi điện hạ đi

khỏi đây, ta sẽ cho nó biết con bé ra vẻ sùng tín kia thực sự đáng giá thế nào? Trên thềm cửa, Hốpnich đang đứng, tay cầm tẩu thuốc, và ở cửa sổ, Irina đang cúi đầu ra ngoài. Cả hai đều thốt lên tiếng ghen ngào khi thấy hoàng thân và Lilia.

Vladimira nói với giọng chế giễu:

-ta đưa bá tước tiểu thư Xêminkhốp về cho lão đây. Tạm thời, ta vẫn để tiểu thư cho lão bảo hộ.

Rồi cúi gần cô gái chàng nói tiếp:

-Tạm biệt Lilia rất thân yêu. Chiều mai anh sẽ tới thăm em.

Chàng đặt một cái hôn lên má hơi ửng hồng của cô rồi quay đi.

Hốpnich tiến đến gần hơn, lời nói ghen trong họng lão:

-Tiểu thư ... tôi ... không hiểu ...

Lilia đến bên lão, mắt sáng ngời niềm vui:

-Nicôlai Xtepanôvich, chúng tôi vừa đính hôn.

Hốpnich lắp bắp:

-Đính hôn ... đính hôn....

Irina chấp hai tay lại:

-Có thể như thế được không?

-Nhưng đúng thế, hoàn toàn thật như thế. Bác thấy chưa, Hốpnich, bác đã làm biết chừng nào? Bây giờ thì không cần đi trốn nữa.

Người gác rừng thốt lên, giọng khan lại:

-Ngài giấu cọt tiểu thư đấy, tội nghiệp tiểu thư!

Lilia kịch liệt phản đối:

-Ồ, không đâu, đừng nói thế, Hốpnich. Thật không tốt rất không tốt!

-Nhưng tôi không thể tin được! ... Một người có địa vị cao như thế ... một người Tóm lại là quá khác với tiểu thư, và về mặt pháp luật, tiểu thư còn chưa có tên họ.

-Chàng sẽ lo việc xác định nguồn gốc cho tôi. Chàng nói với tôi rằng chắc chắn sẽ thành công ... Ồ, bác Hốpnich ơi, tôi đảm bảo rằng chàng có vẻ rất chân thật khi nói với tôi..

Vẻ e thẹn và niềm vui rạng rỡ hoà lẫn với nhau làm cho đôi mắt cô đẹp long lanh. Lilia đã nhìn thấy biết bao yêu thương trong mắt nhìn của Vladimira nên nàng không thể nghi ngờ được.

Ông già thở dài:

-Chân thật ư? Cầu trời cho tiểu thư nói đúng, tiểu thư Lilia Andrêepna! ... nhưng tiểu thư đã đính ước như thế? ... không suy xét ư???

-Phải ... tôi cũng không biết tại sao lại như thế.

Không, đúng thế, nàng không biết! Nàng trao trái tim cho Vladimira rất tự nhiên, không lưỡng lự. Ngay cả bây giờ, dù sự không tán thành rất rõ và nỗi lo âu không che giấu nổi của ông già có đến thế nào đi nữa, nàng cũng không hề cảm thấy hối tiếc, không hề lo lắng về sự quyết định nhanh chóng đến thế, vì cũng tự nhiên như hơi thở nàng đã dành niềm tin của mình cho hoàng thân Đờ Vitengrat.

Hốpnich hiểu điều đó. Một lúc sau, khi chỉ có một mình ông lão với bà em, lão ử rử nói:

-Chà, ngài đã tìm được phương pháp tốt! Biết làm thế nào bây giờ? Tiểu thư không muốn nghe gì nữa, tội nghiệp, vì tiểu thư đã cả tin ngài.

-Nhưng này, bác Nicôla, có thể điện hạ quyết định cưới tiểu thư thật. Tại sao bác cứ cố tưởng tượng ...

Ông già nện nắm tay xuống chiếc bàn bên cạnh mình:

-Cô muốn nói cái gì, tôi không tin tưởng... không tin tưởng! Tôi thấy việc ấy quá lạ lùng. Hôm qua ông ấy không hề có ý kiến nào như thế ... vậy mà bất thành linh ... Irina, cô thấy chưa, ông

ấy đã tạo ra cách này để dễ nắm được cô bé tội nghiệp.

-Tôi hy vọng không phải thế. Bá tước tiểu thư của chúng ta đẹp và thuộc dòng dõi quý tộc đủ để cho ngay cả ông hoàng Đờ Vitengrat phải muốn cưới làm vợ.

-Cô quên rằng tiểu thư đang ở trong hoàn cảnh như thế nào ư? Cô thực sự tin rằng Hoàng thân sẽ chịu phiền đến mình để tiến hành mọi yêu cầu cần thiết làm cho Lilia trở về với quyền được hưởng của mình sao?

-Có thể, nếu ngài yêu tiểu thư. Ôi, những người trai trẻ đẹp đẽ ấy có biết yêu không, khi họ chỉ biết chơi bời, khi họ không có trái tim, không biết áy náy Không gì hết! Dù cho ông ấy có cưới tiểu thư thực sự, cô tưởng đấy sẽ là hạnh phúc cho tiểu thư sao? Trời ơi, chúng ta đã được thấy ngài có thể như thế nào rồi đấy, khi người ta không làm hài lòng ngài, khi ai đó cưỡng lại ngài! Rồi cô có thấy tiểu thư của ta tế nhị tình cảm như thế nào không ... ôi, ông ấy sẽ làm tan nát trái tim của tiểu thư mất, lạy Chúa!

Tiếng khóc nghẹn lại trong họng ông già.

Chương 9

Nỗi lo âu hiển hiện của ông già Hổpnich làm xao động phần nào niềm vui của Lilia. Nhưng mọi băn khoăn tan biến ngay khi cô gặp lại Vladimira hôm sau, khi cô gặp mắt chàng nhìn và nghe giọng nói ấm áp của chàng.

- Lilia yêu dấu của anh!

Ồ, đúng thế! Hổpnich nghi ngờ là sai. Cô đã biết mà. Biết rằng hoàng thân không có ý lừa gạt cô.

Trong cuộc gặp nhau lần đầu này, họ thỏa thuận rằng lễ đính hôn sẽ được giữ bí mật cho đến ngày Lilia lấy được tên họ thật của mình. Không thể làm khác được trong hoàn cảnh hiện nay của cô gái. Với người gác rừng, Vladimira đã giải thích vắn tắt. chàng tuyên bố

- Ta sẽ tiến hành việc đòi lại quyền lợi cho Lilia Andrêepna và hy vọng sẽ nhanh chóng đạt được mục đích. Tiểu thư sẽ tiếp tục sống ở đây cho đến ngày ta có thể đưa cô về với cha cô.

Ông già chỉ còn có thể cúi đầu vâng chịu mà không thể cãi lại điều chủ muốn quyết định. Nhưng hàng ngày, khi thấy hoàng thân bước vào gian phòng nhỏ mà Lilia đang đợi ngai, con người tội nghiệp ấy lại lo đến thất ruột, lão nghĩ « Ôi, sao ta lại không thể cấm cửa được ngai?... lại không ngăn cấm được ngai đến mê hoặc tiểu thư tội nghiệp của ta. »

Trời ơi, thế mà lại phải lui ra ngoài khi có mặt để một mình ngai với Lilia, ngày nào cũng vậy – vì không ngày nào ngai không đến vào lúc gần chiều và ở lại rất lâu với vợ chưa cưới. Hai người nói với nhau nhiều chuyện. Vladimira nói đến những chuyến du lịch của chàng, những công trình nghiên cứu lịch sử mà chàng làm một cách ham thích. Chàng cũng hé mở cho cô gái cô đơn ở Xtanitza cái cửa xã hội mà cô không hề biết và là nơi, do cuộc hôn nhân này cô sẽ giữ một vị trí rất quan trọng. Viễn cảnh ấy không phải là không làm cô lo sợ, vì cô không hề có tham vọng gì. Cô khiêm tốn và mảnh mai như một bông hoa ẩn nấp. Trông thấy ở cạnh mình thật giản dị với chiếc áo đen cũ kỹ, vị vương công lịch sự hào hoa với cuộc sống xa hoa vương giả mà chưa bao giờ nghĩ đến, Lilia tự hỏi mình với đôi chút lo âu « mình sẽ làm thế nào đây, mình chưa hề biết gì về cuộc sống ấy?... Cho đến bây giờ, mình chỉ là đứa con gái nghèo khổ ở một nơi hiu quạnh. »

Một hôm cô đã thốt ra nỗi lo lắng ấy trước mặt chồng chưa cưới. Chàng bật cười nhưng thật âu yếm, khác hẳn với thái độ giễu cợt thông thường.

- Anh sẽ làm cho em quen dần, bông thạch thảo thân yêu trong rừng của anh ơi. Em sẽ thấy không có gì ghê gớm đến thế đâu một khi đã là bà hoàng Đờ Vitengrat.

Cô lắc đầu

- Với em thì là có.Ồ, Vladimira, nếu anh là một người ít cao sang hơn, chúng ta vẫn có thể hoàn toàn sung sướng như thế mà em lại đỡ phải rụt rè.

Chàng kéo cô lại gần mình và vừa vui vừa cảm động nói

- Vậy ra điều em không ưa ở an halé vị trí của anh sao? Vậy thì em yêu quý ơi, anh tin rằng không thể tìm được người thứ hai như em ở thế giới này.

- Thật ư? yêu cuộc sống giản dị và yên ổn lại là một điều kỳ lạ đến thế sao?

- Lilia bé bỏng của anh, anh thú thật rằng đấy là điều không thông thường trong môi trường anh sống. Nhưng tâm hồn tuyệt diệu của em còn dành cho anh nhiều sự ngạc nhiên nữa, anh chắc chắn như thế. Tâm hồn trong sáng chân thật, với những tình cảm tinh tế hiếm có đúng là một phát hiện đối với chàng. Mỗi ngày chàng lại khám phá được ở vị hôn thê của mình một nét điều kỳ mới về trí tuệ và tâm hồn. Sự thông minh cực kỳ của Lilia hiểu biết tất cả và quan tâm đến tất cả. Tính nhân hậu, nỗi lo cho người khác, lòng kính tín nghiêm túc và nhiệt thành ở cô thể hiện trước chàng một cách giản dị đến tuyệt vời. ở cô tính vui vẻ trẻ thơ luôn phối hợp với sự suy xét, với cảm xúc nhạy bén, vô cùng nghiêm túc. Và Vladimira càng hiểu biết cô nhiều hơn càng cảm thấy trái tim trong sáng ấy biết yêu thật nồng nhiệt và tận tụy quên mình.

Đôi khi chàng cố tự chế giễu mình. Sao! chính chàng đã bị chi phối như thế ư? Sau khi đã đùa

cột với những mỹ nữ khôn khéo nhất? Chính chàng, người đã tuyên bố rằng không muốn nghĩ đến hôn nhân sau nhiều năm nữa, lại dẫn mình vào những ràng buộc vợ chồng vì yêu cô bé Lilia xinh đẹp và đã không thể chịu đựng được khi thấy đôi mắt kỳ diệu kia quay đi, đầy sợ hãi và khốn khổ một cách đau đớn.

Hừ, đúng rồi, phải thừa nhận điều đó, chàng cảm thấy mình có thể làm mọi sự điên rồ vì một nụ cười, một nét nhìn của Lilia. gần cô, chàng quên cả thế giới. Một không khí tươi mát trong sạch bao bọc lấy chàng. Chàng không tự thấy mình nữa, chàng đã biến đổi vì tình yêu ấy, vì lòng tin ngây thơ Lilia đã chứng tỏ với chàng. Tất cả những gì thuộc về bản năng cao quý, hào hiệp bị bóp nghẹt bởi tính kiêu căng, thú vui, bởi thái độ hoài nghi khinh miệt của người được xu nịnh, đã thức tỉnh dưới ảnh hưởng tốt lành này. Khi nhìn về quá khứ, chàng thấy lại cuộc sống thần tượng được mọi người khúm núm tôn thờ, khi chàng gọi lại những đam mê rồ dại mà chàng là đối tượng, thì tình yêu trong sáng và cảm động của Lilia càng quý giá đối với chàng. Vì như một thứ hiếm có mà chàng không thể tìm được cái tương tự.

Một hôm chàng đem vĩ cầm đến ngôi nhà riêng trong rừng và chơi cho cô nghe và đàn theo ý muốn của cô.

Hôm sau đến lượt Lilia chơi đàn ở nhà thờ và đã hát cho chàng nghe giọng hát của mình, không vang xa nhưng âm thanh thật êm ái. Lúc ấy Vladimira đã phải cố giữ thái độ thản nhiên, chỉ tỏ vẻ chú ý một cách lơ đãng đến người hát mà ban đồng ca gồm các cô gái trong làng đang xúm quanh. Nhưng chàng tự đền bù bằng cách đến thăm Lilia chiều hôm ấy và dành cho cô những lời khen nồng nhiệt nhất.

Lần đầu tiên chàng dùng cách xưng hô thân thiết giữa những người đã đính hôn, theo thói quen ở nước Nga, chàng nói thêm

- Em có biết rằng em có đủ mọi năng khiếu không Lilia của anh? Phải, em đừng e ngại gì hết, anh có hàng trăm lý do để tự hào về bà hoàng yêu quý của anh.

Cái nhìn sáng ngời niềm vui, biết ơn đã trả lời chàng. Lời khen ấu yếm của Vladimira không làm cho tâm hồn nghiêm nghị và nhiệt thành của Lilia kiêu hãnh lên nhưng ít ra cũng làm cho cô yên tâm không sợ mình không xứng hợp với hoàn cảnh mới.

Nỗi lo cảm thấy sau khi đính hôn, khi tự trách mình đã giao ước quá vội, không tái hiện nữa. Cô sung sướng đã trao trọn vẹn trái tim mình cho Vladimira và thấy ở chàng sự che chở êm ái và có thể lực lan tỏa quanh cô, người con gái cô đơn, nghèo khổ, không có gia đình. Một bóng đen duy nhất đôi khi lảng vảng trên hạnh phúc của cô. Dù cố giữ gìn không để xảy ra điều gì làm méch lòng cô. Hoàng thân vẫn không che giấu thái độ thờ ơ với tôn giáo và thỉnh thoảng ở lời nói, ý nghĩ chàng nêu ra xuất hiện đôi chút hoài nghi. Hơn nữa, chàng bộc lộ phần nào thái độ không quan tâm, hà khắc một cách kiêu ngạo đối với người dưới. Tất nhiên Lilia đã nhớ đến cách chàng cư xử với Hổpnich, cái hôm mà nếu không có cô thì con chó Tery đáng thương đã hy sinh cho cơn bức tức của chàng. Nhưng mỗi khi nhìn thấy đôi chút lo âu đôi chút cảm thấy nặng nề gì trong cái nhìn đầy diễn cảm ấy, Vladimira vội làm cho cô yên tâm.

- Nào, cây hàm tu thảo của anh, đừng có lo sợ gì ở anh; Em là người duy nhất anh yêu trên thế giới này, anh sẽ khổ tâm nếu làm em phiền lòng về bất cứ điều gì.

Thế là cô nghĩ: » Ôi, ta sẽ cầu nguyện cho chàng thật nhiều, cho Vladimira yêu quý của ta! Cầu nguyện thật nhiều để chàng có thể tìm lại lòng tin. »

Hổpnich và Irina bồn chồn lo lắng khi thấy cô yêu tha thiết và vô cùng tin tưởng. Họ còn sợ hoàng thân đến luôn như thế sẽ bị những người gác rừng hoặc người hầu nào đó ở lâu đài chú ý. Như vậy thanh danh của Lilia còn gì nữa ở nơi này. Cứ cho rằng Hoàng thân Đờ Vitengrat thực sự muốn cưới cô, ngài cũng không thể làm được việc ấy trước khi giải quyết việc thừa nhận danh phận của cô. Mà việc ấy đòi hỏi phải có thời gian. Cho đến lúc ấy người ta sẽ nói gì về bá tước tiểu thư?

Ông gác già và Irina cả hai người rầu rĩ thất vọng trước sự bất lực của họ. Họ sẽ nói gì đây nếu họ nhìn thấy viên quản lý và con gái hắn là Đunia, hàng ngày nấp sau bụi cây để rình rập ông chủ đến ngôi nhà người gác rừng. Đunia, một ả tóc vàng khá xinh đẹp và rất lẳng lơ, đã cố làm cho hoàng thân để ý đến mình mà không được. Cho nên ả ghen lồng lên với cô Lilia bí ẩn vốn

đã bị ghét từ trước vì sắc đẹp của cô cũng như những lời khen ngợi cô của mọi người trong vùng.

- Hãy đợi đã, cha ạ. - ả nói với Xtretnôp. Khi điện hạ đi khỏi ta sẽ tạo cho cô ả thứ danh tiếng ả đáng được hưởng... Rồi cha cố làm thế nào để biết được tí chút ả thực sự là ai. Cha không thể làm rầy rà Hốpnich về các giấy tờ không có à? Cứ dọa đuổi con bé hăn nuôi ra khỏi lãnh địa. và lại đây là nhiệm vụ của cha phải lắm vì cha không biết đứa con gái kia là ai mà.

- Đừng có nghĩ đến việc ấy. Hành động như vậy khi Hoàng thân đã quen biết nó. Hốpnich và nó sẽ kêu thảng với hoàng thân, và thế là mọi sự sẽ đổ vào đầu cha. Chà! cha sẽ khá đấy. Không được, thế không được con ạ.

- Đáng tiếc thật! ta vẫn có thể ngấm ngầm hại nó đến mức tối đa, để lấy đi vòng hào quang thánh thiện của nó và làm cho nó không thể ở được vùng này nữa. Để xem nó còn giữ được vẻ tự hào mà con kinh tởm hay không.

Đunia cười gằn, lòng ganh tỵ hèn hạ quá lớn làm ả nổi giận, bộ mặt tươi tắn của ả cau có lại giống như đúc bộ mặt của người cha.

Chương 10

Một buổi chiều khi đến nhà gác rừng, Vladimira không thấy vị hôn thê của mình. Hổpnich nói cho ông biết cô đi bằng vết thương cho một người ốm. Sáng sớm cô không đến được nên đã đi ngy sau bữa ăn, chắc không lâu nữa sẽ về. Cô ủy thác cho Hổpnich xin lỗi Điện Hạ giúp cô.

Vladimira cau mày ngắt lời người gác:

- Tiểu thư tự ràng buộc mình với thứ việc gì thế...? Tiểu thư đến thăm những người như thế nào?

- Thừa Điện hạ, họ là những người tử tế... là những người nghèo khổ mà bà Fabiêng đã dạy tiểu thư chăm sóc, giúp đỡ.

Hoàng thân nhún vai bực bội:

- Đây là thói quen cần bỏ đi, làm nữ thánh Êlidadét không phải việc của tiểu thư.

Trong phòng, Vladimira chờ Lilia bên cửa sổ. Giày ủng của chàng nóng nẩy nện xuống sàn gỗ thông, từng phút trôi qua, một khắc trôi qua, rồi một nửa giờ. Nếp nhăn giận dữ hằn trên trán hoàng thân. Cô bé Lilia này thật là... muốn làm gì thì làm! Đi như thế để chăm sóc một tên què mùa nào đó vào giờ cô biết vị hôn phu của mình đến, đó là cử chỉ thiếu tôn trọng rất khó chịu đối với Hoàng thân Đờ Vitengrat, những người chung quanh chàng không ai dám liều lĩnh mắc lỗi ấy.

Chàng nghĩ:

- Ta sẽ làm cho nàng hiểu điều đó một cách lạnh lùng. Nàng thấy ta yêu nàng có lẽ muốn lạm dụng tình yêu ấy. Nhưng ta là người không để cho ai điều khiển dù là nàng.

Rồi Lilia xuất hiện, vội vã, má đỏ gất lên vì nóng bức. Cô hấp tấp bước vào phòng, đến gần Vladimira chìa tay ra:

- Em xin lỗi, Vôlôdia! Em về chậm quá! Thế mà em đã chạy mãi đấy.

Vladimira cố giữ để không hôn những ngón tay ấm áp chàng cầm trong tay như thường lệ. Chàng đã tỏ ra quả quyết nghiêm khắc... nhưng đúng lúc ấy Lilia lại rất xinh đẹp, mặt đỏ bừng vì chạy, hai mắt long lanh ánh lên những tia vàng rực làm chàng chói lòa....

- Phải rồi, em nóng bức, em làm cho mình mệt, mà vì những việc từ thiện không đúng lúc. Em thấy anh rất không công bằng vì như thế, Lilia.

Niềm vui làm cho nét mặt cô sang ngời vụt biến đi, Vladimira nhìn thấy đầu tiên trong ánh mắt cô là sự kinh ngạc, rồi đến cảm xúc đau đớn. Cô nói giọng run run:

- Ô, Vladimira em không nghĩ anh lại trách em như thế! Anh cho rằng khi phải mất đi dù chỉ vài phút gặp mặt anh không phải là sự hy sinh đối với em sao? Em phải đi chữa vết thương cho một người khốn khổ bị nhiễm trùng do không được chăm sóc hàng ngày.

- Em phải đi ư!... Còn anh, anh không muốn em bận mình vào những công việc ghê tởm ấy, bên những con người bẩn thỉu, khốn cùng ấy! Em nghe anh nói Lilia: Anh cấm em làm thế đấy!

Cô giật mình, cái giật mình làm rung chuyển toàn thân. Giọng ghen ngào cô nhắc lại:

- Anh cấm em làm thế?

Môi cô run. Rồi trong đôi mắt đầy trách móc đau đớn, nước mắt ứa ra.

- Nào, Lilia của anh, em không sắp khóc vì thế chứ. Em trẻ con biết chừng nào! Lại đây chúng mình sẽ giải thích với nhau.

Chàng nhanh nhẹn rút chiếc gim cài mũ của cô ra, ném bừa chiếc mũ lên một thứ đồ gỗ rồi để cô ngồi bên cạnh mình.

- Em biết rõ là anh yêu em, là anh chỉ có một ý muốn: Nhìn thấy em được sung sướng. Nhưng anh không thích em bận mình đến loại việc từ thiện ấy. Em cứ bố thí những gì em muốn, anh vui lòng làm chủ ngân hàng của em khi nào em thấy thích....

Cô ngất lời chàng thật ngọt ngào và buồn buồn.

- Cảm ơn anh. Nhưng tiền bạc không phải là tất cả, anh Vlađimia. Phải cho một cái gì của mình, thời gian của mình, sự vất vả của mình, khi nào có thể. Và rồi...

Cô ngừng lại, mí mắt hơi khép xuống. Trên má cô, Vlađimia nhìn thấy những giọt nước mắt lăn xuống.

Rất cảm động chàng hỏi:

- Rồi gì nữa, nói đi, linh hồn bé bỏng của anh?

- Thế này, em rất buồn khi thấy anh khinh rẻ những người nghèo khổ kia biết chừng nào, họ cũng là người như chúng ta, họ khổ sở rất cần được giúp đỡ.

Tiếng khóc nghẹn lại trong cổ họng cô.

- Lilia, thật là điên rồ! Đừng có tạo cho mình những tưởng tượng như thế, người yêu bé nhỏ của anh! Đúng là chúng ta không cùng ý nghĩ ở một số điểm. Vì anh đã được dạy rằng anh thuộc một dòng giống thượng đẳng... trong khi, theo em, anh cũng không hơn bất cứ một kẻ khốn cùng nào.

- Dòng giống thượng đẳng ư?

Lilia trầm ngâm giây lát. Cô thầm gọi lại hình ảnh Irina Grêgôvit, người đi săn trộm. Phải với những người không nhìn bằng con mắt của đức tin thì con người yếu đuối xấu xí, cục súc ấy không có gì giống ông hoàng Đờ Vitengrat đẹp trai, thanh lịch với mắt nhìn lấp lánh đầy trí tuệ cao.

Có lẽ Vlađimia đoán được ý nghĩ của cô vì chàng mỉm cười vẻ hơi chế giễu:

- Thế nào, em nói sao về việc này?

Cô đỏ mặt hơi mỉm cười và trả lời:

- Em nói rằng mọi người chúng ta đều là anh em trước chúa. Rằng chúng ta phải tốt với nhau và giúp đỡ những người khổ hơn mình. Đây là một trong bốn phận chính của chúng ta, Vlađimia, và em hy vọng anh để cho em hoàn thành nhiệm vụ ấy.

Cô nói rất trịnh trọng với sự nắn nỏ nhiệt thành trong đôi mắt còn ướt nước mắt, Vlađimia đặt nhẹ bàn tay thật nhẹ nhàng âu yếm lên đôi mí mắt rung rung.

- Thôi nào, anh không muốn nhìn em khổ, con bồ câu nhỏ ạ! Anh cho em tiếp tục thói quen ấy ở đây. Nhưng phải thay đổi phần nào khi em không còn ở trong rừng. Trẻ và đẹp như em, em không thể đến những túp nhà ổ chuột ở Pêtecbuga hay ở nơi khác.

- Nhưng ở trong lãnh địa của anh?

- Ở đấy thì lại khác. Chúng mình sẽ bàn sau...

- Nhưng con người kia bị bệnh gì mà em phải chăm sóc thường xuyên thế? Thầy thuốc không thể chăm non cho anh ta được sao?

Lilia lại đỏ mặt và nói lúng túng:

- Anh ta không muốn gặp thầy thuốc.

- A, tại sao thế?

- Em không thể nói với anh được....

- Nhưng anh lại muốn biết rõ.

- Vì rằng... anh sẽ nổi giận

- Với em?

- Không, với người đàn ông tội nghiệp kia.

- À, nếu cần thì phải thế!

- Nhưng anh phải hứa với em là không giận

- Phải không giận ư? Đòi hỏi thật? Nhưng rốt cuộc anh khó từ chối em điều gì? Cô phù thủy dụ

dàng của anh ạ...Được, anh hứa.

- Thế này, trong khi đi săn trộm, anh ta bị một người gác rừng của anh làm bị thương, người kia không nhận ra anh ta trông bóng đêm. Anh ta phải ẩn nấp từ khi ấy, sợ vết thương sẽ tố cáo anh ta.

- Chà, một nhân vật lý thú đấy! Anh sẽ nhắm mắt vì anh đã hứa. Nhưng em biết không, Lilia anh chưa bao giờ nhượng bộ một trăm phần trăm như bây giờ đâu nhé?

- Em biết rằng anh tốt với em... luôn luôn tốt! Và em xin lỗi vì lời em nói lúc nãy với anh.

- Với rằng em sợ anh phải không? Thế đấy anh vừa chứng tỏ với em dù sao anh cũng là anh chàng khá tốt bụng vì cho phép vị hôn thê của mình chăm non một tên khốn nạn mà theo lẽ công bình, anh phải là người nghiêm trị.

- Vâng em biết anh yêu em, Vôlôđia, biết anh muốn làm em vui lòng.

Cô ngược nhìn chàng,mắt bừng lên ánh sáng của tình yêu.

- ... Anh tốt biết chừng nào khi chăm lo cho một người cô đơn khổ sở như em, mặc dầu những mối lo âu đang chờ anh...

- Ồ, em yêu quý, em nói gì thế. Khi người ta yêu tất cả những sự ấy có đáng kể gì. Và anh yêu em, Lilia... anh chỉ yêu em trên đời này.

Chàng hôn mái tóc mềm mại, vàng trán hời hợt đang ngã trên vai chàng. Phải, cô bé này thân yêu biết bao đối với chàng, trước cô, chàng cảm động thật kỳ lạ! Tuy nhiên cô thật giản dị, cô Lilia kiều diễm này không hề biết dóm dáng. Nhưng chính vẻ đẹp trong trắng ấy đã khuấy động ở chàng những thiên tư bí ẩn, đã thức tỉnh một con người hoàn toàn khác với con người mà người ta đã quen thuộc cho đến lúc ấy.

Khi xa cô, chàng tự trách mình yếu đuối, ý chí của chàng để đâu rồi? Những sự thể ấy không được xảy ra nữa. Hôm nay Lilia đã tác động được chàng bằng nước mắt cô. Nước mắt thật tuyệt vời, ngay cả lúc khóc, lời cầu khẩn của đôi mắt như không thể cưỡng lại được.

o O o

Trong gian phòng Vladimira dùng làm phòng làm việc, thư từ vừa được đưa đến. Thấy bức thư của bà ở đấy, chàng mở đọc không vội vã.

Bà hoàng thân Alêxăngđrin Xecghiepna Đờ Vitengrat, người đàn bà đẹp vẫn cực kỳ ưa cuộc sống giao tiếp dù tuổi đã cao, vừa đến Volaina được mấy hôm và bắt đầu đón khách được mời đến đi săn. Cụ ngạc nhiên thấy cháu trai ở quá lâu cái nơi "Xtanitza hoang dã" và vẫn chưa báo ngày về.

"Chúng ta có những người khách rất thú vị cụ viết tiếp – trong số ấy có tướng Xtremnin Nigien Vasemơ, bà Brơđinep Đờ Valâyia, vợ của người tùy viên mới của sứ quán Tây Ban Nha, ông này nghe nói ghen như ba sáu viên Tổng Đốc Thổ Nhĩ Kỳ gộp lại. Nhà Miakốp và ông bà bá tước Xănggô đến tối hôm qua. Tóm lại cháu thấy đấy, mùa săn này hứa hẹn sẽ vui vẻ..."

Vlamiđia ngừng đọc bỏ tờ giấy thơm phức xuống bàn giấy.

Tất cả những thứ ấy chẳng quan trọng đối với chàng! Khách của chàng ư? Họ cứ việc vui chơi với nhau mà không có chàng. Bà hoàng thân đã ở đấy để làm vinh dự cho Volaima. Không, thật thế, họ sẽ không thấy chàng ở đấy trước tám ngày nữa! Xa Lilia lúc này thật nặng nề. Nhưng đành phải thế, vì chàng phải lo đến việc lấy tên họ, vị trí cho nàng càng sớm càng tốt.

Về điểm này chàng vẫn chưa có kế hoạch rõ ràng. Tất cả phụ thuộc vào cách sắp xếp để gặp bá tước Xêminkhốp mà cho đến bây giờ chàng hiểu biết ít về ông, vì ông hiếm khi ở Pêtecbuga. Nhưng chàng biết chắc rằng mình sẽ đạt được mục đích bất chấp các trở ngại mù Ixmen đẹp đẽ kia sẽ gây ra.

Chương 11

Hoàng thân vừa đến ngôi nhà gác rừng. Sáng hôm nay Lilia trông như một cô gái nhỏ dịu dàng với chiếc váy đen hơi ngắn và chiếc áo len xám cổ hơi thấp xuống để lộ cái cổ thật tuyệt trần, tóc cô lấp lánh ẩm áp bím buộc dài đen. Trên khuôn mặt hồng hào, dưới những hàng mi rung động, đôi mắt sáng lên trù mẩn vui tươi.

- Sáng nay em đẹp biết bao, linh hồn bé nhỏ của anh! Đấy cứ đỏ mặt lên, cứ hạ thấp những hàng mi đẹp xuống, như thế hợp với em lắm! Thật là một sáng tạo tuyệt vời của thiên nhiên, những hàng mi thắm ấy và bộ tóc vàng kỳ diệu này...

Chàng cười, hôn những bím tóc của Lilia và qua điệu bộ vui vẻ và thích thú một cách âu yếm ấy, che bớt vẻ chiêm ngưỡng quá nồng nhiệt của mình.

- ... Sáng nay em định làm gì? Chắc đến thăm tên đi săn trộm của em phải không?

- Không, ngày mai cơ. Hôm nay em vừa cắt chiếc áo cũ của bà Fabiêng thành chiếc váy lót của một người đàn bà có tuổi, thiếu thốn đủ thứ. Irina sẽ đem đến cho bà ấy cùng một ít thức ăn... Những cảnh khốn cùng ấy thật bi đát, em đảm bảo với anh như thế, Vòlodia!

- Vậy anh không từ chối việc giúp em để đỡ đầu cho họ, em yêu ạ, khi điều đó sẽ làm em dễ chịu. Khi đến thăm em lần sau, anh sẽ đem đến những thứ gì đó để thỏa mãn những ý muốn từ thiện của em.

Ngay sáng hôm ấy, Vladimia đã quyết tâm thực hiện dự định hôm trước như thế đấy. Chàng không hề hối tiếc, chàng nghĩ điều đó có gì là quá đắt so với những niềm vui biết ơn của Lilia và cái hôn nhiệt thành nàng đặt lên tay chàng trước khi chàng kịp ngăn lại.

Nhưng tất nhiên phải nghĩ đến việc ra đi. Vladimia quyết định thời gian và trước đấy mấy hôm cho gọi Hốpnich đến.

- Lão sẽ tiếp tục chăm nom Bá tước tiểu thư Xêminkhốp như lão đã làm cho đến nay. – Chàng nói – Đây là số tiền để sắm mọi tiện nghi lão có thể cần trong hoàn cảnh hiện nay của tiểu thư. Hơn nữa, Trina phải may cho tiểu thư mấy thứ áo dành cho lúc ta đưa tiểu thư về với người cha.

Chàng chỉ dẫn cho ông lão gác rừng những điều liên quan đến sự thận trọng cần có trong việc trao đổi thư từ với vị hôn thê của chàng. Để tránh mọi nghi ngờ, Hốpnich sẽ ghi tên trên bao thư của Lilia và đề gởi cho người thư ký mà chàng tin tưởng. Còn thư của hàng, Vladimia sẽ gửi khi thì cho Hốpnich, khi thì cho Irina.

- Ta hi vọng... - chàng nói tiếp – tất cả sự bí mật này sẽ không kéo dài nhiều thời gian. Nhưng vẫn phải để cho nó tồn tại khi ta chưa tìm ra cách tách rời người đàn bà kia khỏi bá tước và đưa Lilia về vị trí của cô ấy. Bà bá tước khi bị đe dọa, sẽ tìm để biết rõ người mà bà ta tưởng đã vĩnh viễn không còn tồn tại trên đời. Nếu bà ta thành công thì sẽ là mối nguy hiểm ghê gớm cho Lilia, vì ta ngờ con người kia sẽ không lùi bước bất cứ điều gì. Chính ở đây cô bé tội nghiệp ấy sẽ được ẩn nấp tốt nhất để đợi đến lúc ta có thể che chở cho nàng bất cứ lúc nào.

Hốpnich tôn kính chăm chú nghe Hoàng thân nói. Lão phải thừa nhận rằng ông chủ hết sức lo lắng cho Lilia, cho đến lúc này chưa thể trách ông được điều gì. Tuy vậy trong thâm tâm người gác rừng già nua vẫn nghi ngờ. Ông đã nhìn thấy Hoàng thân ở Xtanitzza, đang quên Lilia vì một ngẫu hứng nào khác, và nghĩ đến nỗi đau đớn vệc ấy sẽ xảy ra, lão hoảng sợ, với một lòng tin ghê gớm như thế thì...!

Một hôm trước khi Vladimia ra đi một ngày, hôm ấy là chủ nhật, Lilia hát trong buổi lễ nhà thờ như thường lệ. Nỗi buồn sắp xa cách làm cô nặng nề, thỉnh thoảng cô đưa mắt nhìn người sĩ quan đẹp trai đang đứng khoanh tay, thái độ nghiêm chỉnh thật kiêu kì. Cô buồn rầu nghĩ.

- Vladimia thân yêu của mình không cầu nguyện. Lạy chúa, xin phù hộ cho con thành một người vợ ngoan đạo để đưa chàng đến với Người.

Rồi những ý nghĩ khác muốn len lỏi vào tâm trí của cô, những ý nghĩ kiêu hãnh. Ông Hoàng Đờ Vitengrat là một trong những người có quyền thế trong xã hội. một hôm chàng đã nói với Lilia

khi kể lại cách chàng được nuôi dạy: "Họ sợ anh, chiêm ngưỡng anh, tôn thờ anh từ lúc ấu thơ." Còn cô, nghèo khổ, bề ngoài còn tối tăm, lẫn lộn với những tá điền của lãnh thổ như thế mà cô lại là vị hôn thê rất yêu quý của một người thuộc dòng dõi các ông Hoàng, người đang nhận cách vinh dự về thể chế trong các lễ nghi dành cho các vị vương giả một cách thanh thản và uy nghi biết bao.

Những cảm dỗ ấy chỉ lướt qua tâm hồn của Lilia. Cô tự sỉ mắng mình và ăn năn một cách thành kính. Chưa bao giờ cô cầu nguyện nhiệt thành như thế, cũng chưa bao giờ cô hát với nhiều xúc động như thế. Nhìn cô cầu nguyện, nghe cô hát, Vladimira nghĩ: "Nàng quá thành kính đối với ta... quá nhiều thành kính."

Nhưng do một mâu thuẫn chàng không muốn tìm cách giải thích, chàng không muốn cô khác thế. Cái đẹp của tâm hồn Lilia đối với chàng cũng rất quý như sắc đẹp của nàng, sắc đẹp đã khiến chàng phải ngây ngất.

Buổi lễ kết thúc, các tín đồ rời nhà thờ xô đẩy nhau chút ít để xem Hoàng thân lên xe. Lilia, Hoppnich và Irina ra sau cùng. Cô bỗng bị một người đi qua va mạnh vào phải sẩy ngã. Quay đầu lại, cô thấy Dunia Xtretnop ở cạnh mình đang cười gằn và chăm chăm nhìn cô về xác lảo và hân học.

Lilia sững sốt giây lát. Người con gái này muốn làm gì cô, chưa bao giờ cô có quan hệ gì với người này.

Bị xúc động nặng nề, cô kể lại việc ấy với Hoppnich và Irina trong lúc cả ba trên đường về nhà.

Hoppnick kêu lên:

- Sao tôi không thấy nhỉ! Con ngốc ấy chắc chắn đã được bài học rồi.

- Nhưng tôi có làm gì cô ta đâu!

- Chắc chắn là không rồi, tiểu thư ạ. Tiểu thư có thể làm điều gì không tốt với ai đâu? Chính vì tiểu thư tốt và thành kính nên con Dunia Pêtrôpna mới ghen tức với tiểu thư.

Sau khi ấy, nghĩ đến việc kia, Hoppnich đã gán cho nó một cách giải thích khác. Bọn Xtretnop có nghi ngờ gì về vấn đề Lilia không? Dù sao thì với những cuộc đến thăm hàng ngày của Hoàng thân, nhìn vào người ta cũng chống lại cô.

Ông già nắm chặt 2 bàn tay. Ý nghĩ ấy làm ông lão phát điên lên. Hơn nửa lão biết miệng lưỡi của viên quản lý già kia độc địa đến thế nào. Do sự chăm sóc của hắn, những lời đơm đặt sẽ lan khắp vùng này.

"Nếu mình chắc chắn như thế, mình sẽ nói một tiếng với Điện hạ." Ông già nghĩ.

Khi lão kể lại ý nghĩ đó, Irina cho rằng trong lúc này nên im lặng là hơn.

- Không thể buộc tội cho người khi không có chứng cứ, Nicôla- nhất là với một người như hoàng thân, ngài không đi quanh co để trừng phạt đâu, chúng ta đã biết rồi đấy.

Bà già nhận hậu sáng hôm ấy quá bận rộn. Hoàng thân đến ăn cơm với vị hôn thê ở ngôi nhà gác rừng. Ông đã ra lệnh làm một bữa ăn thật đơn giản, nhưng Irina gần như phát điên vì ở nhà họ cái gì cũng quá tầm thường.

- Thôi để tôi làm cho. - Lilia mỉm cười nói - Bác sẽ không gỡ rối được đâu Irina tội nghiệp ơi!

Irina đã lo lắng uống công vì Vladimira chẳng hề chú ý đến việc phục vụ các món ăn. Chàng chỉ bận tâm đến Lilia và quên cả ăn khi ngẩn người nhìn khuôn mặt đẹp buồn buồn đang cố mỉm cười với chàng.

Cuộc xa cách này thật khó khăn đối với Lilia, nó cũng không kém phần khó khăn với Vladimira! Trước đây không lâu có ai nói rằng chàng sẽ cảm thấy đau buồn như thế khi nghĩ đến phải xa cách một người đàn bà dù chỉ một hay hai tháng, chàng sẽ nhún vai cười một cách miệt thị và chế nhạo. Thế mà hiện giờ chàng ở trạng thái ấy. Lilia, con nai xinh đẹp hoang dã đã trở thành trung tâm của cuộc đời chàng.

- Em là tình yêu duy nhất của anh. Trước em, không ai làm anh yêu được... không, không, ai cả, kể cả trong gia đình anh. Anh là thần tượng của ông bà, cha mẹ, bạn bè, nhưng tim anh vẫn lạnh

lòng lãnh đạm cho đến cái ngày hạnh phúc gặp em.

Khi đôi vợ chồng chưa cưới rời bàn ăn đến chỗ mọi khi của họ. Ông già và người em họ nhìn theo cả hai đều nghĩ:

- Họ được tạo ra cho nhau. Bá tước, tiểu thư của chúng ta, lúc được trở lại vị trí của mình, sẽ làm lu mờ những người xinh đẹp nhất. Miễn là người ngoài đừng làm cho tiểu thư khổ, cô bé tội nghiệp!

Sáng hôm sau trước khi khởi hành, Vladimira đến từ biệt hôn thê lần cuối. Chàng nói lại với nàng hi vọng đạt được một giải pháp nhanh chóng với bá tước Xêminskhốp, và như thế sẽ quyết định được ngày cưới vào một thời gian không xa.

- Dù sao thì anh cũng cho rằng anh không thể ở đây một tháng mà không gặp em. Lilia bé bỏng của anh. Nếu vì một duyên cớ nào em cần đến anh, cứ viết thư cho anh, anh sẽ đến ngay.

Chương 12

Volaina là một trong những vùng lãnh thổ đẹp nhất của người Nga - kể các lãnh địa của nhà vua. vườn cây, nhà kính trồng cây ở đây rất đẹp nổi tiếng. Nhà ở là một tòa lâu đài xây theo phong cách Hy Lạp thuần túy bao gồm nhiều phòng trang hoàng lộng lẫy, đồng thời rất thẩm mỹ thể hiện rõ đặc điểm chung của dòng họ Đờ Vitengrat. Các nhà phụ trại nuôi ngựa, giống chuồng ngựa, chuồng chó tạo thành một tiểu thế giới trong đó có một đám đông người phục vụ. điều khiến họ rất nghiêm khắc là Kubin, trưởng quản gia, hoàn toàn tận tâm với chủ và được chủ rất tin cậy.

Bà bá tước Xêminkhốp vui vẻ sửa soạn để ở lại một thời gian ngắn như họ đã được mời. Cả hai mẹ con không gìm được vẻ đắc chí kiêu căng. Còn Myra thì sống trong cảnh bồn chồn chờ đợi lúc gặp người đã chiếm hết tâm trí cô ta. Một trái tim cuồng bạo và mê đắm nấp dưới vẻ bề ngoài phù phiếm và nũng nịu của ả. và hoàng thân Đờ Vitengrat đã làm cho tim cô chói sáng. "Con báo nhỏ vui tính", như chàng đã gọi trong những lúc hòa nhã, đã phải chịu đựng ở Uxagior mọi sự hành hạ vì ghen tuông khi thấy chàng chú ý một cách bất thường đến người đàn bà này hay người đàn bà kia.

Lời mời của Hoàng thân đã làm nảy sinh ở cô ta những hi vọng tham lam nhất. Dù người ta hay nói Hoàng thân tính hay thay đổi, tại sao cô lại không nghĩ rằng, may mắn và khôn khéo hơn những người khác cô sẽ chinh phục được chăng? Người mẹ đã khuyến khích con trong ý nghĩ ấy. Bà bá tước Inxmen đã nuôi dạy con theo những nguyên tắc đạo đức rất rộng - hay đúng hơn là không có một chút đạo đức nào cả. Những bài học lợi dụng rất xuất sắc. Myra sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đạt mục đích mong muốn, với sự cuồng bạo của bản chất ả.

Bá tước Xêminkhốp, vợ và con gái xuất hiện ở Volaina sau khi hoàng thân về mấy ngày. Myra mừng phát run khi cùng với mẹ bước xuống cầu thang bằng đá hoa cương để tiến vào các phòng khách.

Khách của Volaina hình như họp hội ở cả hai phòng đầu khi gia đình Xêminkhốp xuất hiện. Bà hoàng Alêxangdrin đang ngồi giữa một nhóm người thân, giơ kính cầm tay lên để nhìn cô Nadôpulô trong khi cô đang tiến đến. Tình trạng của người mẹ và cô con gái trong hoàn cảnh ấy có phần lúng túng. Họ là khách hoàng thân mời đến, bà của hoàng thân không chính thức quen biết họ vì họ chưa bao giờ được giới thiệu với cụ.

Hoàng thân lại chưa có ở đây. Thật may mắn, Bá tước Xêminkhốp trước kia đã gặp cụ ở triều đình và nhiều nơi. Ông giới thiệu và kín đáo nhắc lại họ có gặp hoàng thân ở Uxagior.

Cụ nói giọng chậm chậm như thói quen:

- Thực tế, gặp lại Bá tước là một niềm vui đối với tôi bá tước ạ.

Cụ đưa tay cho Bá tước hôn. Rồi sau khi hơi lưỡng lự, cụ đưa tay cho 2 người đàn bà. Nhưng những người này biết rõ cụ có vẻ khó chịu vì không hài lòng của cụ. Phải, cụ rất sợ làm méch lòng cháu trai nên cụ, một phu nhân già kiêu hãnh mới tiếp những người, mà giữa những người thân của mình, cụ khinh bỉ gọi họ là bọn gian manh.

Lúc ấy những người đứng gần cửa phòng khách bên cạnh vội dẫn ra một cách tôn kính. Hoàng thân bước vào.

Myra bồn chồn vui sướng. Đây rồi, đây rồi cô đã gặp lại chàng!

Và cô nàng tìm ánh mắt của đôi mắt mà cô ta hằng mơ tưởng đã hai tháng nay. Cô đã gặp đôi mắt ấy, lãnh đạm, kiêu kỳ, dừng lại phía cô không đến 1 giây, trong khi Vlaidimia tiến đến chỗ bà chàng đang ngồi.

- A, Bá tước Xêminkhốp... Rất sung sướng được gặp lại ông!

Bá tước cúi chào và cầm bàn tay chàng chìa cho ông. Trước hai người đàn bà đang cúi chào, Hoàng thân lạnh lùng đáp lại, vẫn với vẻ lãnh đạm và không nói với họ một lời nào. Lúc này chàng cũng chẳng nhìn Myra. Nhưng mắt chàng nhìn Ixmen bao hàm vẻ phẫn nộ và kinh rở mà nhiều người quanh chàng đều nhận thấy.

Myra tái xám mặt, tưởng chừng hai chân không đỡ nổi mình nữa.

Chàng có điều gì thế nhỉ? Ngẫu hứng nào đây đã ném vào khoảng không cái ngẫu hứng của ngày trước?

Mắt Myra đã hần học tìm quanh xem ai đó có thể là tình địch của mình.

Phải chăng là bà Bá tước Xănggô xinh đẹp, người đàn bà Rumanian rất lịch sự mà cô ta đã gặp nhiều lần trong xã hội thượng lưu và là người luôn được trọng vọng ở mọi chỗ bà xuất hiện...? Hay là người tóc nâu trẻ tuổi kia với khuôn mặt trông nghiêng thật đẹp, đen mắt đen rất sáng, mà người ta vừa gọi tên ở gần cô ta: Bà Nooctex Đờ Valâyra, vợ một tùy viên sứ quán Tây Ban Nha? Là hai người đẹp nhất của cuộc hội họp, họ thu hút sự chú ý ghen tuông của Myra.

Nhưng mấy ngày sau cô ta tin rằng, nếu có kẻ tình địch may mắn ấy thì không phải tìm trong những khách của Volaina. Đúng thế, Hoàng thân không hề quan tâm đến Hêlen Xănggô cũng như không hề quan tâm đến người đàn bà đẹp Tây Ban Nha và bất cứ phụ nữ nào có mặt ở đây. Chàng có vẻ luôn lơ đãng và đôi lúc tránh tham gia các trò giải trí đa dạng, liên tiếp ở trong lâu đài của mình.

Trái lại, chàng đi chơi rất lâu, đi bộ hay đi ngựa, hoặc đi một mình với con Yamin luôn ở bên chủ, hoặc đi với đại tá Korf, người chàng có thiện cảm.

- Tại sao lại thế nhỉ?... Chàng có cái gì không bằng lòng về ta? - Myra nhắc đi nhắc lại.

Người mẹ cố làm cho con vững tâm:

- Điều đó sẽ thay đổi, rồi con thấy, con yêu của mẹ à! Ông hoàng đẹp trai ấy biết con yêu ông, và ông ấy hành con cho vui đấy thôi. Con không thấy dấu hiệu thuận lợi là ông tỏ ra biệt đãi Ăngđrê Paplôvit hay sao?

Thức tế, khi ở Uxagior, Bá tước Xeminkhốp chỉ thấy Hoàng thân Đờ Vitengrat tỏ vẻ lạnh lùng lẽ độ, lúc này thấy mình được đối xử có phần nào hòa nhã, gần như hàng ngày, người chủ nhà chuyện trò với ông khá lâu về các ấn phẩm cổ xưa và những sách cũ hiếm có, những vấn đề ông tỏ ra rất thành thạo.

Người đàn ông già trước tuổi có đôi mắt buồn bã lo âu ấy, đã từ lâu chỉ gặp thái độ lạnh lùng kinh miệt bên cạnh Ixmen và Myra. Nhưng sự biệt đãi bất ngờ này bỗng làm cho ông quan trọng lên trước mắt hai người đàn bà. Họ nhiệt liệt khen ngợi ông tối hôm đó, khi ông nói cho họ biết lúc đưa cho ông xem những sách quý hiếm để trong thư viện của Volaina, Hoàng thân đã nói sẽ để ông xem những cuốn tương tự này để trong lâu đài ở Pêtecua vào một ngày nào đó.

- Điều đó chứng tỏ ngài muốn duy trì quan hệ với ông - Ixmen nói - Có lẽ đấy chỉ là một ngẫu hứng của ngài, nhưng phải lợi dụng nó khi nó còn tồn tại.

Bá tước nói bằng giọng mệt mỏi quen thuộc của ông:

- Tôi không cho rằng đấy là ngẫu hứng. Ông ấy thích sách cổ và hiểu biết về loại này thật kỳ lạ. Thấy một người đối thoại với mình khá thành thạo với vấn đề ấy tất nhiên ông thích nói chuyện với họ... Thực tế người này là một trí tuệ lỗi lạc.

Cảm hứng làm cho 2 con mắt mệt mỏi của ông sáng lên giây lát.

- ... Và nét mặt của người ấy có một vẻ đẹp như thu hút mình không sao cưỡng lại được.

Một ánh chớp lóe lên trong đôi mắt tối sầm của Myra, rồi căn môi lại như phát điên, cô ta ra khỏi phòng, cũng chẳng buồn chào bố dượng.

Trong những năm đầu của cuộc hôn phối ấy, Ixmen tỏ ra chú ý và tử tế với ông, con bé Mara âu yếm và nũng nịu với ông, gọi ông là cha thân yêu. Nhưng khi cái ách bà Bá tước đặt vững vàng lên vai người đàn ông quá nhu nhược để thoát khỏi bà thì sự nể nang ngày càng hiếm. Bây giờ hai người đàn bà kia làm cho ông gần như khánh kiệt, họ không kể gì đến ông nữa.

Sau một đêm trằn trọc không sao ngủ được, Myra dậy với tâm trạng u ám. Gần mười giờ cô ta ra các khu vườn và đi lang thang như một linh hồn tội lỗi, tránh gặp những người khách của Volaina đang vui thích đi dạo chơi hàng ngày. Cứ đi như thế, cô ta đến gần một nhà kính chủ yếu, nơi trồng đủ các loại hoa hồng nổi tiếng.

Thấy cửa mở, Myra nghĩ:

- Đây là dịp tốt để ngắm hoa thoải mái, chân bước nhẹ nhàng, cô vào nhà kính. Nhưng vừa tiến vào khung cửa cô bỗng đứng lại.

Một giọng nói quen thuộc văng đến tai cô. Tiếng nói ấy:

- Lấy bông này... và bông hồng nhạt ở chỗ kia, rồi bông hồng Đế Vương.

Một tiếng nói khác, dè dặt và kính cẩn phán đối lại:

- Chỉ có một cái nụ chưa nở hẳn trên cây, thưa Điện hạ.

- Không sao, anh cứ để nó cùng với những bông khác. Gói những bông ấy cho cẩn thận rồi bảo đưa lên chỗ Ivan Xêminít

Myra không nghe thấy gì hơn nữa. Sợ bị bắt gặp, cô ta rón rén ra khỏi nhà kính và đi về phía lâu đài.

Tặng ai những hoa ấy? Chàng cho đem đến chỗ Iran Xêminít, thư ký của chàng. Nhưng rõ ràng không phải để tặng cho người này. Có khả năng chàng ủy thác cho người ấy gửi đi...

Hình như chàng tự chọn những bông hoa ấy, và cho hái cả một bông hồng Đế Vương nổi tiếng, một loại hồng quý mà người làm vườn của Volaina đã khư khư giữ gìn.

- Cho ai...? ...cho ai...? Myra điên cuồng nhắc lại.

Trong lúc đang băn khoăn, cô ta súyt vấp phải nữ Bá tước Xănggô ở chỗ ngoặt một lối đi. Người đàn bà đẹp Rumani mỉm cười nói:

- Cô mãi suy nghĩ quá nhĩ? Dạo chơi trong các khu vườn tuyệt đẹp này cũng cảm dỗ cô như tôi sáng nay sao?

- Vâng, sao một đêm mất ngủ, tôi cần vận động đôi chút. Nhưng thưa bà, xin nói cho tôi biết Hoàng thân Đờ Vitengrat có thể gởi cho ai những bông hồng ngài vừa hái trong nhà kính lúc này?

Và Myra kể lại mấy lời vừa nghe được.

Nữ bá tước Xănggô lắc đầu.

- Tôi không biết, cũng như mọi người ở đây thôi. Nhưng đúng là có sự việc. Đây tôi nói cho cô biết một việc chồng tôi nói lại. Ông ấy được chính phủ ủy nhiệm đến xin sự ủng hộ của Hoàng thân, vì người này rất được Sa Hoàng tin cậy, về một vấn đề trong đường lối ngoại giao. Hôm qua sau khi được điện hạ đồng ý gặp, ông được tiếp trong phòng làm việc của ngài. Trên bàn giấy, ông nhìn thấy bức chân dung của một người phụ nữ lồng trong khung. Điều này hình như ngược lại với thói quen của Hoàng thân Đờ Vitengrat. Ở chỗ ngài không có một bức ảnh phụ nữ nào ngoài bà và mẹ của ngài.

Myra nhắc lại giọng như nghẹn lại:

- Một khuôn mặt phụ nữ ư...? Bá tước có thấy người ấy như thế nào không?

- Không, rui thay ông ấy không nhìn rõ... Ông chỉ thấy hình như người ấy rất trẻ, rất đẹp với hai bím tóc to buông thông. Nhưng chắc Hoàng thân phải gắn bó với cô ấy lắm nên mới vì cô mà có biệt lệ kia. Và như thế ta có cơ sở để tin rằng hoa dành cho người ấy... Bông hoa Đế Vương, có ai hái bông hoa ấy bao giờ! Chắc ngài phải say mê lắm, thực tế.

Bà Hêlen nói với giọng phẫn nộ vì ghen ghét. Còn Myra cô siết chặt nắm tay và nghĩ:

- Ta phải làm thế nào để biết được người kia là ai! Ta đã ghét nó rồi... Ta ghét nó biết bao!

Về khu nhà gia đình Xeminkhốp ở, cô Nađôpulô sau khi thì thầm với mẹ rất nhanh, cho gọi chị hầu phòng đến, chị này người Hy Lạp, tuổi trung niên, mền dẻo và quý quý, làm với bà bá tước đã hai năm và rất được bà ta tin cậy.

Nghe những lời dăn dò của cô chủ Marulia lắc đầu

- Việc không dễ đâu thưa cô. Tất cả những người hầu ở đây đều sợ Hoàng thân đến tột độ. Ngài trừng phạt rất nghiêm khắc bất cứ lời bép xép nào đến với ngài, việc làm, cử chỉ của ngài.

Nhưng tôi sẽ cứ thử xem.

Tối hôm ấy chị hầu phần báo cho Myra biết kết quả việc dò xét của chị ta. Tóm lại là như thế này: Người giúp việc cho viên thư ký đã mang ra ga một chiếc hộp gỗ trắng. Nhưng Marulia không làm sao biết cái hộp ấy gửi đi đâu.

- Nhưng ta vẫn phải biết...! ...phải biết! Myra dậm chân nhắc lại. Có phải người ấy ở Xtanitza không? Hình như Hoàng thân đã kéo dài thời gian ở đấy làm cho bà của người cũng ngạc nhiên. Nhưng chàng gặp ai trong vùng hẻo lánh ấy nhỉ? Hãy cố khôn khéo Marulia...

Nếu chiều hôm ấy Marulia hỏi bố dượng thì ông sẽ cho cô biết vài điều về bức chân dung bí ẩn mà bá tước Xănggô đã nhìn thấy hôm trước, vì ông đã cầm nó trong tay ngay buổi chiều ấy.

Vladimira muốn đưa ông xem tập thánh thi Byzăngtanh (1) nên đã đưa ông vào phòng làm việc. Bức chân dung được bao quanh bằng một vòng vàng để ở chỗ đầy ánh sáng đối diện với Bá tước. Trong khi nói chuyện với Hoàng thân, mắt ông bắt gặp bức họa và ông nhìn chăm chú, quay đi rồi lại ngoảnh lại nhìn.

Một lát sau Hoàng thân mỉm cười nói:

- Ông Ăngđrê Paplovit, ông có vẻ chú ý đến bức chân dung này thì phải? Thực ra vẻ mặt người phụ nữ này đáng được người ta ngưỡng mộ.

- Thực tế, nhưng tôi rất ngạc nhiên vì sự giống nhau giữa người này với bà mẹ của người vợ trước của tôi, nữ hoàng thân Liuseka... vâng! Thật kỳ lạ! Ông cúi gần để nhìn rõ hơn. Vladimira cầm bức hình lên đưa cho ông và nói:

- Tôi nhớ có được nghe nói về bà hoàng Liuseka ấy. Bà tôi biết bà ấy từ hồi còn nhỏ. Hình như bà đẹp tuyệt vời.

- Vâng, thật tuyệt vời, bà nhận được nhiều lời khen ngợi của mọi người. Dù vậy nhưng đức hạnh của bà còn tuyệt vời hơn nhiều và thật đáng kính trọng. Là quả phụ từ khi còn trẻ, bà đã vào tu viện ngay sau hôm đám cưới con gái và từ trần năm sau với lòng kính chúa.

Vừa nói bá tước Xeminkhốp vừa tiếp tục nhìn bức ảnh, mỗi lúc một chú ý hơn.

- Vâng, giống nhau biết chừng nào! Khuôn mặt vẫn tràn được tạo một cách hoàn hảo. Cái miệng duyên dáng... và cho đến cả đường cong hài hòa của hai vai rất đẹp của bà mẹ vợ tôi... Đôi mắt của người trẻ tuổi này còn vượt hơn vẻ đẹp và hấp dẫn. Nữ hoàng thân có bộ tóc vàng đẹp hơn.

- Người tôi che chở cũng thế.

- Thật vô cùng kì lạ, sự trùng hợp này....

Bá tước đứng lên để đặt bức ảnh này xuống bàn giấy.

Vladimira hỏi ông, tay lơ đãng cầm quyển thánh thi, lý do tạo ra cho buổi nói chuyện này:

- Như vậy vợ trước của ông là một bà Hoàng Liuseka?

Trong đôi mắt mệt mỏi, một bóng đau khổ thoáng qua.

- Ông không có con trong cuộc hôn nhân đầu tiên sao?

- Thừa có, một đứa con gái bé. Nó đã bị chết vì tai nạn.

- Tai nạn? À, đúng rồi, bây giờ tôi mới nhớ có nghe nói về việc đó. Đứa bé chết đuối dưới sông Vônga phải không?

- Có lẽ thế, mọi sự đưa đến giải thiết ấy. Một chỗ bên bờ đá bị lở, không xa lắm đấy phát hiện ra cái túi khâu của người gia sư và một con búp bê trẻ con. . Nhưng không sao tìm thấy thi thể.

- Kể cũng hơi lạ.

- Không đâu, thưa điện hạ. Ở quãng sông ấy có những hố sâu không trả lại xác nạn nhân bao giờ.

- Có khả năng như thế, nhưng có bao giờ ông tin chắc rằng còn gái ông đã chết không?

- Ồ! Dù sao tôi cũng phải tin. Trong hoàn cảnh ấy, trời ơi. Còn có thể nghĩ đến giả định nào khác.

Vladimira không nhấn mạnh thêm. Chàng có lý do để không vội đưa đến kết thúc, như chàng giải thích cho Lilia ở trong thư.

“Anh không có chứng cứ gì để đưa cho cha em về vợ ông ấy... Bà Fabienne hành động theo sự suy đoán chắc chắn về mặt đạo đức mà anh hoàn toàn tán thành. Nhưng nếu ông Alexandre Palhovit vẫn giữ những ảo tưởng về người đàn bà kia thì ông ấy có thể suy nghĩ khác. Anh muốn cho tiến hành 1 cuộc điều tra bí mật về bà Nadépulô trước đây, hy vọng người ta sẽ khám phá được trong quá khứ của bà ta có làm điều gì để cha em tỉnh ngộ. Anh đã viết thư cho một người rất khôn khéo đến gặp anh để ủy thác việc này. Nhưng việc ấy còn đòi hỏi một thời gian nữa, vì anh muốn con người kia không có khả năng làm hại em trong khi họ biết em còn tồn tại. Ở đây anh quan sát bà ấy, và thấy ngày phải càng dè chừng bà ta – chưa kể đến con gái bà ấy, mà anh nghĩ còn nguy hiểm hơn cả bà mẹ... Như vậy là chúng ta còn phải đợi một thời gian nữa, em yêu quý của anh, trước khi chúng ta chung sống với nhau mãi mãi.

Anh mong muốn biết bao để làm cho ý chí yếu đuối của cha em vững mạnh lên, để chỉ cho ông thấy giá trị của bà bá tước đẹp đẽ kia, người đã cai quản ông trong mọi lãnh vực! Ông ấy thông minh và thực sự uyên bác, ông ấy có vẻ nhân hậu... Rõ ràng ông ấy không hề sung sướng nhưng anh nghi ngờ, ông ấy có thể tự mình gỡ nổi cái cách đè nén mình. Chỉ có cách là, nếu anh có vũ khí chống lại bà bá tước, anh sẽ đạt mục đích.

Lilia của anh, em thấy đấy, em với bà em thật sự giống nhau. Có thể ông Alexandre Paplôvit thấy ở nét mặt em có cái gì đó của mẹ em. Trong lúc nói chuyện, anh thấy ông ấy nhiều lần nhìn bức chân dung em. Bức chân dung thân yêu quý ấy không rời bàn giấy của anh: Khi anh ngồi đấy, anh luôn có em trước mắt, em yêu quý, bông huệ của anh, với nụ cười của em, cái nhìn của em... Ô phải rồi, anh sẽ đến gặp em thật nhanh, vì ở đây tất cả đều làm anh năng nề, do không có em, người đã trở thành niềm vui của đời anh.”

Chương 13

Ngày hôm sau là ngày cuối gia đình Xêminkhốp ở Volaina. Không một lúc nào suốt tám ngày, Hoàng thân thay đổi thái độ với bà Bá tước và con gái bà.

Chiều hôm ấy lúc gần 5 giờ, Myra vào phòng khách lớn hơi chậm, mọi người đã hội họp tất cả ở đấy để dùng trà.

Ngồi giữa một nhóm khách nam, Hoàng thân nói chuyện với đại tá Korf và bá tước Xănggô, Yamin vốn được chủ sủng ái nên được hưởng nhiều ưu đãi, nằm duỗi dài thân hình mềm mại và cái mồm dài của nó bên cạnh chủ, trên một tấm thảm. Khi cô Nadôpulô bước vào, con chó ngẩng đầu lên và gầm gừ. Vladimia ra hiệu cho nó yên lặng và nói bằng giọng nhạo báng lạnh lùng.

- Yamin giống như con bò rừng, nó không thích màu đỏ. Cô hãy coi chừng khi gặp nó một mình.

Bà Hoàng Đờ Vitengrat nhấn thêm bằng giọng thờ ơ của bà.

- Sẽ ghê gớm đấy, thật thế, ta đã nhận thấy nó nhìn cô Nadôpulô một cách hiềm khích.

Myra cố mỉm cười, gượng gạo nói

- Tôi rất tiếc là không được nó thiện cảm, giá tôi biết phải làm thế nào để được như vậy.

Giữa hai hàng mi hạ xuống, cô liếc nhìn Hoàng thân bằng đôi mắt cầu khẩn.

Chàng đáp lại vẫn lạnh lùng như vậy.

- Ô, không thể làm gì được, hoàn toàn không thể làm gì được. Yamin giống chủ của nó, nó có những mối ác cảm mà không thể thỏa hiệp được.

Rồi quay đầu đi, Hoàng thân tiếp tục với những người đối thoại câu chuyện vừa bị ngắt quãng.

Một lúc sau bà Bá tước và con gái quay về phòng riêng, một cơn điên khủng nổ ra.

Bà Ixmen đẹp đẽ hiếm khi mất bình tĩnh, hôm ấy đã phải dậm chân.

- Mời chúng ta đến để làm nhục chúng ta như thế làm gì? Ô tôi sẽ nhớ mãi những ngày ở Volaina này. May mắn thay mai ta đi rồi.

Myra nằm lăn ra chiếc ghế dài, vùi đầu vào đồng nệm, nghe lời nói của người mẹ, cô ta vùng dậy.

- Chúng ta đi à? Ừ nhỉ, trời ơi, tôi có thể chịu nhục như thế này hơn nữa để được tiếp tục nhìn thấy chàng hàng ngày ở đây.

- Myra con điên à? Ngay cả sau khi ông ấy cư xử với con như thế à?

- Cần gì. Con chỉ cần được làm nô lệ cho chàng tất cả mọi ngày trong cuộc sống của con. Chàng biết rõ thế đấy. Nhưng chàng khinh miệt tất cả vì sự ngông cuồng mới này... và người có thể tưởng rằng chàng ghét con.

Cô ta ngừng lại, đưa tay lên trán nóng bỏng.

- Cố quên người ấy đi con gái đẹp của mẹ. Cần phải...

- Không bao giờ. Không bao giờ. Quên chàng ư? Có thể làm được không dù người ta muốn? Còn tôi, tôi không muốn. cái tôi cần là biết kẻ kia là ai? Kẻ mà chàng yêu.

- Chắc chúng ta sẽ đạt được điều ấy. Con yêu quý của mẹ.

Bà bá tước nhắc:

- Ta chỉ còn thì giờ mặc áo để ăn tối đấy.

- Con không dự đâu.

- Myra, không thể thế được, nhất là tối nay. Họ sẽ tưởng là con giận hờn.

- Họ tưởng thì cứ tưởng.

- Nhưng tại sao cơ chứ? Con có ý định gì đây? Mẹ nhìn thấy trong mắt con...

- Phải, con muốn nhân lúc Hoàng thân ở phòng ăn, mọi người hầu bận phục dịch ở đây hay ở nhà dưới để nhìn xem bức chân dung mà bà Bá tước đã nói với con.

- Trong phòng làm việc của Điện hạ ư? Nhưng đây là việc thiếu thận trọng nhất? Nghĩ xem nếu con bị bắt gặp.

- Không, vào giờ này thì không.

- Còn con chó? Nếu con chó ở đây?

- Mẹ biết rõ nó không rời chủ. Lúc nào nó cũng nằm dưới chân chủ.

Ixmen cố nêu nhiều lý do để phản đối. Nhưng bà ta vấp phải một quyết định căng thẳng, nói mãi không được, bà đi ra và nói

- Cô muốn làm gì thì làm, khi cô đã quá điên rồ để quyết định một việc như thế.

Khu vực Hoàng thân Đờ Vintengrat ở chiếm cả cánh bên phải lâu đài. Đến đây phải đi dọc theo một hành lang có những cột đá khổng lồ màu lục, chiếu sáng thật dịu bằng những ngọn đèn có chụp màu hồng nhạt. Ở phòng tiền sảnh xây tròn có 3 cửa lớn, ở đây có một người Cốt đặc trực suốt ngày. Myra đến đây không gặp trở ngại gì, cô dừng lại một lát và do dự. Cửa nào vào phòng làm việc của Hoàng thân? Cô quyết định mở liều cửa giữa. Trong trạng thái quá khích cô cũng không suy nghĩ nữa.

Tối hôm ấy trăng rọi sáng khắp gian phòng lộng lẫy mà cô Myra đang đứng dừng trên bậc cửa giấy lát. Rồi cô nhanh nhẹn đến gần một cái bàn rất sang trọng chỉ để dành cho một vị đế vương dùng và nắm cái khung ảnh nhỏ bằng vàng để đẩy. Thế là cô ta đã có trước mắt mình một khuôn mặt phụ nữ bị cấm ghét từ trước khi trông thấy. Và tất cả những gì cô ta tưởng tượng đều quá sức tưởng tượng của cô ta bởi sắc đẹp mê hồn này và đôi mắt ấy, đôi mắt mà chỉ chúng thôi cũng đủ để cho người ta chú ý một người đàn bà giữa hàng trăm người khác.

Người ấy có vẻ rất trẻ - có lẽ chỉ mới 16-17 tuổi. Cô ta giống trẻ con với hai bím tóc buông xuống. Sự chú ý hần học của Myra nhận ra vẻ thanh tú của hai bàn tay quý phái và mềm mại, dáng thanh lịch và hài hòa của vóc người trong chiếc áo có vẻ rất giản dị, gần như là nghèo nàn, nét lượn nhẹ nhàng của cái cổ và nụ cười kia trên đôi môi đẹp như vẽ. Nhưng đôi mắt ấy, nhất là đôi mắt - Đôi mắt với sự bí ẩn chứa đầy ngây thơ trong trắng và tình yêu, chúng sẽ quyến rũ biết bao trong vẻ sống động, bởi vì chúng xuất hiện trước Myra như thế này đã làm mê say đến mức cứ phải lẩm bẩm.

- À, ta hiểu rồi, ta đã hiểu...!

Con bé khốn nạn này đã làm chàng say mê đến thế này là ai nhỉ?

Cô lật khung ảnh, tìm một cách ngẫu nhiên điều gì đó có thể cung cấp một dấu hiệu. Nhưng... không có gì, không có gì cả.

- Chắc chàng quen nó ở Xtanitzza.- Myra nghĩ.

- Chỉ có thể ở đây, giữa thời gian chàng ở Pháp và thời gian về đây, vì ở Uxagior chắc chắn trái tim chàng còn rất tự do. Ta còn nghe thấy chàng nói với ông Đờ terxiơ với cái mỉm cười chế nhạo tình yêu ư, thật là ngốc nghếch, nhưng cũng thật thích thú khi trông thấy nó ở người khác.

- Không, không phải lúc ấy chàng có thể để một tấm ảnh phụ nữ luôn trước mặt. Như vậy thì chính ở Xtanitzza đã xảy ra chuyện gì đó.

Cô đặt bức ảnh xuống cái bàn kiểu Byzăngtanh, cố cưỡng lại sự cám dỗ mãnh liệt là ném bức ảnh xuống dẫm chân lên, hủy nó đi. Rồi đôi bàn tay nhanh nhẹn mở chiếc bàn thẩm, lật mấy trang giấy để ở đây. Không nên bỏ qua một dịp may dù nhỏ đến mấy để phát hiện được một dấu hiệu. Nhưng cô chẳng được ích gì. Ở đây không có tí gì có thể làm sáng tỏ điều bí mật bao quanh người con gái xa lạ kia.

Cô Nadôpulô rút chiếc khăn mùi xoa thêu cài ở thắt lưng đưa lên miệng. Những chiếc răng nhỏ giận dữ cắn xé chiếc khăn trong cơn thịnh nộ lạnh lẽ. Cô ta ấn mạnh nắm tay vào miệng để chặn lại tiếng kêu điên cuồng sắp bật ra.

Ngay lúc ấy một tiếng động nhẹ làm cô giật mình, vùng đứng dậy, cử chỉ hoảng hốt.

Trước khi trốn qua lối khác, cô thấy xuất hiện trên ngưỡng cửa một người đàn ông cao lớn, người ấy đứng sững làm và thốt ra tiếng kêu.

Myra nhận ra người ấy vì đã thấy một lần ở Uxagior, đấy là Joren, người hầu phòng thứ nhất của Hoàng thân, một người Pháp, trước đã phục vụ cho vị Hoàng thân Đờ Vintengrat đã quá cố, rồi phục vụ cho con trai ngài, và rất tận tụy với người con ấy.

Ngay tức khắc, bác nén kinh ngạc và tiến gần Myra, bác hỏi với giọng lễ phép thật lạnh lùng.

- Xin cho phép tôi được hỏi cô làm gì ở đây?

Cô cố lấy lại thái độ bình tĩnh đang nao núng. Cô đứng thẳng lại, ngẩng đầu lên trả lời:

- Tôi đợi Điện hạ mà, ngài cho tôi biết ngài muốn nói chuyện với tôi.

Người hầu phòng hơi nhếch mép:

- Vào giờ này sao? Điện hạ đang dùng bữa tối trong lúc này, như cô biết rất rõ, rồi ngài sẽ ở lại phòng khách suốt buổi tối. Tôi nghĩ trái lại rằng tiểu thư đã chọn giờ này vì cho rằng sẽ yên ổn hơn. Điều tôi muốn biết là cô làm gì ở đây?

Joren có đôi mắt rất thông minh và soi mói, giọng nói điềm đạm và thản nhiên. Myra thấy ngay người này không để ai lừa dối hoặc làm xiêu lòng.

Đôi môi cô run run ấp úng.

- Thôi được, đúng là tôi muốn xem một thứ... đấy, bức chân dung này.

Tay cô giờ chỉ bức chân dung có chiếc khung vàng đang lóe sáng dưới ánh trăng.

- Bác hiểu chứ, cái cô gái ngài yêu đấy... tôi ghen với cô ấy. Tôi muốn biết cô ấy là ai, xem cô ấy có đẹp lắm không...

Joren nói ngắn gọn lộ vẻ chế nhạo.

- Tôi không tin rằng Điện hạ tin lý do ấy đủ để thanh minh cho cuộc thăm viếng thóc mách này.

- Nhưng bác sẽ không nói với ngài chứ? Ôi, tôi xin bác đấy.

Cô ta chấp tay lại, ngược đôi mắt cầu khẩn nhìn người hầu phòng.

Vẫn giọng nói ngắn gọn. Không một thớ thịt nào trên mặt chuyển động, Joren đáp:

- Tôi chưa bao giờ giấu Điện hạ chuyện gì cả. Và không phải là hôm nay tôi bắt đầu làm thế.

- Không, không, bác sẽ không nói đâu. Ngài sẽ nghĩ gì về tôi. Nay bác, bác có hiểu như thế chứ? Một lúc điên rồ, ghen tuông, tức tối... Bác sẽ im lặng chứ phải không? Tôi xin bác... tôi xin bác!

Phát cuồng lên, cô nắm cánh tay bác nắn nỉ, hạ mình trước người hầu này. Nhưng Joren vẫn thản nhiên, hơi lùi lại nói giọng lạnh như băng:

- Cần phải suy nghĩ trước tiểu thư ạ. Về phần tôi, tôi chỉ biết bốn phận của mình và tôi sẽ làm tròn.

Cô ra khỏi phòng, run lên vì lo sợ và thầm nghĩ rằng lần này là hết hance, rằng Hoàng thân đã không ưa nàng, như thế sẽ không tha thứ cho sự thóc mách liều lĩnh này.

Khi cô ra rồi, Joren kiểm tra nhanh gian phòng. Con người nhỏ bé kia làm cho bác cảm thấy như thuộc loại người gian xảo. Ai mà biết được cô ta làm được những gì. Nghe nói Bá tước Xêminhốp đã khánh kiệt. Vậy mà hình như mọi thứ ở đây cũng đáng giá một gia sản. Nhưng hình như mọi thứ đều ở vị trí cũ. Joren thở dài nhẹ nhõm, quay lại bàn giấy. Bác cúi xuống nhặt chiếc mùi xoa nhỏ rơi trên thảm. Bác mỉm cười tinh quái.

Đây là bằng chứng chắc chắn để Điện hạ thấy rõ cô ta, bác nghĩ. Chắc cô ta đã cắn vào chiếc khăn trong cơn điên dại. Nếu cô ta nói thật, nếu đến chỉ để xem bức chân dung này thì thật là đáng đời nhé. Trông thấy vẻ đẹp này cô ta sẽ không thể ngủ được.

Hoàng thân về vào lúc gần nửa đêm. Chàng thấy Joren vẫn đợi ở phòng giấy.

- Bác muốn nói gì với ta chẳng?

- Vâng, nếu Điện hạ cho phép.

- Cứ nói đi.

- Vì quên mang hộp xì gà đến cho đại tá Kif như ngài bảo, tôi vào đây lúc gần 9h để lấy, và tôi đã thấy gì? Một người đàn bà, không là một cô gái? nếu có thể gọi là một cô gái. Tóm lại là cái cô Nadôpulô ấy.

Hoàng thân tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cô Nadôpulô? Cô ta đã dám... cô ta làm gì ở đây?

- Lúc đầu cô ta bảo tôi là Điện hạ cho mời đến nhưng thấy tôi không tin gì cả, rốt cuộc cô ấy phải thú thật – tôi cảm thấy có lẽ thật thế. Cô ta đến để xem bức chân dung này.

Bằng một cử chỉ thận trọng, bác chỉ bức họa lồng trong khung vàng.

Vẻ bức tức hiện rõ trên mặt Vladimia. Sau một lúc lặng lẽ chàng hỏi vặn tắt.

- Gì nữa?

- Cô ấy cầu xin tôi đừng nói gì với Điện hạ. tất nhiên tôi bảo với cô ta là không thể được. Cô ấy giận dữ đi ra và để lại cái này trên thềm.

Joren rút túi lấy chiếc mùi xoa nhỏ ra.

- Cô ấy còn xé rách nó bằng răng, tôi nghĩ thế.

- Đưa đây.

Vladimia xem xét miếng vải batit vuông có hình thêu và thơm mùi nước hoa. Rồi chàng ném xuống bàn nói

- Cho nó vào phong bì và sáng mai cho mang đến chỗ cô ta.

Còn lại một mình, Vladimia lơ đãng châm thuốc hút. Một nếp nhăn tức giận hằn trên trán và ánh mắt hà khắc của chàng có thể làm cho Myra run lên nếu cô ta trông thấy.

Con người kia táo tợn ghê thật? Dám lên vào phòng chàng như thế ư? Thật như kẻ trộm cắp. Ông bố dượng của ả, có lẽ đã nói với ả về bức ảnh này, hay ông bá tước Xănggô. Có thể bá tước Xêminkhốp đã nhắc đến vẻ giống nhau của Lilia và bà Hoàng Liuxka. Điểm này không có gì quan trọng, vả lại những người họ Liuxki tạo thành một gia đình đông đúc và Ixmen chắc chắn sẽ không nghi ngờ về cái chết của con gái chồng. Nhưng Vladimia không hài lòng vì Myra đã trông thấy bức ảnh, vì ả sẽ ghen, ghen kinh khủng. Nếu ngẫu nhiên ả biết được chỗ ở của người chàng yêu, ả sẽ hại nàng không do dự, bằng mọi khả năng của ả.

Chàng trầm ngâm một lúc, đôi mày vẫn cau lại. Rồi hé môi cười khinh bỉ.

- Con người này đê tiện, thiếu phẩm cách biết chừng nào.

Tuy nhiên chàng không ân hận vì đã mời cô ả xinh đẹp ấy trong một lúc ngẫu hứng, việc mời ấy đã tạo cho chàng điều kiện gây dựng mối quan hệ giữa những người mê sách với Bá tước Xêminkhốp. Nhưng nếu Andre Paplôvit gây cho chàng mối thiện cảm nào đó, vì là cha của Lilia, thì chàng thấy ở hai người đàn bà kia những kẻ thù tệ hại nhất của vị hôn thê của mình. Mối ác cảm của chàng với họ càng mạnh hơn từ cái tuần lễ họ vừa đến ở nhà chàng.

Chương 14

Hôm sau Myra không cần phải giả ốm để khỏi phải xuất hiện vào bữa ăn sáng. Suốt đêm cô ta sốt và đến sáng đầu còn nhức dữ dội hơn, cơn đau nhức càng tăng khi cô ta nhận được chiếc phong bì đựng cái mùi xoa rơi trong phòng giấy của Hoàng thân.

Trong cơn điên rồ và thất vọng mới, cô xé tan chiếc khăn rồi quay lại phía người mẹ với bộ mặt nhăn nhó. Cô ta tuyên bố.

- Tôi muốn biết cái con người xa lạ kia, rồi tôi sẽ trả thù nó với những đau đớn và sự sỉ nhục tàn bạo như chàng bắt tôi phải chịu lúc này.

- Đừng dại dột. Myra! Việc hôm qua đã đủ rồi đấy.

- Tôi không hối tiếc. Thế là chàng đã thấy tôi yêu chàng đến thế nào, yêu chàng đến phát điên lên.

- Con đã làm ông ấy bức tức, thế thôi. Dù được yêu đến phát điên lên cũng không phải cái mới đối với ông ấy. Nhưng trái lại sự liều lĩnh mà con chứng tỏ bằng việc lén vào nơi ở của ông ấy như thế chỉ làm cho ông ấy không ưa con đến cực điểm. Vì việc ấy không phải cái gì khác sự khiếm khuyết lẽ nghi.

Myra phát một cử chỉ tức giận:

- Để mặc tôi. Đừng nói với tôi người ấy nữa. Tôi đang cố không nghĩ đến đây.

Nhưng khi mẹ cô trở về sau bữa ăn sáng một lúc cô nóng nảy hỏi:

- Hoàng thân tỏ thái độ thế nào với mẹ? Chàng có nói gì không khi mẹ chào từ biệt?

- Không một lời. Chỉ gật đầu chào cộc lốc, cũng chẳng nhìn ta nữa. Thế mà ông ấy lại tỏ vẻ hòa nhã với Angdrê, đã mời đến xem sách cổ ở Pêtecua.

Myra âm thầm nói:

- Chàng có điều gì với chúng ta nhỉ? Thái độ cố ý gạt chúng ta ra một bên là thế nào?

- Chỉ có thể tìm một cách giải thích là ông ấy tiếc đã mời chúng ta, cả hai mẹ con, không thể làm cho ta cảm thấy rõ hơn thế nữa.

Myra lắc đầu. Trong thâm tâm cô tin rằng có vấn đề khác. Trong cách cư xử của Hoàng thân đối với Myra trong suốt tuần lễ này, cô thấy hình như có mối ác cảm xen lẫn khinh bỉ vô biên. Nhưng tại sao lại có những cảm nghĩ đó? Có gì xảy ra giữa Uxagior và Volaina.

Chưa giải quyết được vấn đề kia và không gặp lại Hoàng thân, Myra rời dinh cơ lộng lẫy chiều hôm ấy cùng với cha mẹ. Buổi tối khi ngồi vào bàn, Vladimia cảm thấy vô cùng hài lòng khi không còn nhìn thấy hai bộ mặt phụ nữ đáng ngại kia.

Tám ngày sau, Ivan Xêmimit, thư ký tin cậy của Hoàng thân đưa đến hai bức thư khi chàng vừa đi săn về. Cả hai đều được ghi bằng bàn tay vụng về của Hôpnich, do ông bị thấp khớp.

Khi có một mình trong phòng, Vladimia mở một bì thư. Bên trong là thư của Lilia.

"Vôlôdia thân yêu, anh mắng em vì em không nói về sức khỏe của em trong hai thư sau. Anh tưởng em ốm ư? Không đâu, em chỉ cảm thấy hơi mệt, hơi yếu và khí hậu ẩm ướt lạnh lẽo của mùa thu làm em khó chịu. Sau khi bà Fêbiengyêu quý của em mất đi, em hơi bị thiếu máu. Buồn, lo về việc đòi lại quyền của mình mà không thấy khả năng thực hiện trong hoàn cảnh cô đơn và cách biệt của em khi ấy. Đó là những thứ đã hành hạ em dù em cố cưỡng lại. Em còn nghĩ rằng khí hậu Xtanitza rất tốt lành cho em khi còn bé giờ đã không còn như thế nữa. Đây cũng là ý kiến của thầy thuốc mà Irina mời đến hôm nọ. Tuy vậy, em nghĩ ông ta nói quá đáng khi khuyên em đừng ở đây vào mùa đông. Vả lại em sẽ đi đâu bây giờ nếu lúc này em vẫn ở tình trạng như hiện nay. Em sắp uống mấy thứ thuốc mà ông ấy chỉ định để cho thật khỏe khi vị hôn phu yêu quý của em đến thăm. Ôi, em nóng lòng chờ ngày ấy. Vôlôdia của em ơi, em cảm thấy anh yêu em nhiều biết chừng nào. Còn em, em không thể nói rõ với anh là em yêu quý anh

biết bao nhiêu. Chỉ nghĩ đến việc sắp được gặp anh là em sung sướng đến nỗi tất cả mệt nhọc không còn nữa. Cha em rời Volaina rồi, anh nói thế phải không? Em buồn rầu nghĩ rằng ông chắc khổ sở vì người đàn bà kia...”

Đọc đến đây, nét mặt Vladimia lộ vẻ lo lắng, chàng dừng lại và mở phong thư kia, đấy là thư của Hôpnich.

“Kính xin Điện hạ tha lỗi cho tôi vì đã dám viết thư cho Điện hạ, người gác rừng già viết – Nhưng cần phải nói đến sức khoẻ của tiểu thư Lilia Andrêepna. Tôi được rõ tiểu thư cũng có nói phần nào với Điện hạ. Tôi phải xin nói thêm điều mà thầy thuốc nói riêng với tôi: “cô này có thể lực rất tốt nhưng đang bị thiếu máu nặng. Vì cô đuối sức, khí hậu khắc nghiệt của Xtanitzza trong mùa thu và mùa đông có thể đưa đến nhiều nguy hiểm.”

Đây là điều tôi phải thưa với Điện hạ rõ trước hết. Rồi còn một việc khác...

Tiếng đồn lan khắp vùng rằng khi ở Xtanitzza, Điện hạ đến nhà tôi hàng ngày để thăm Lilia Andrêepna và ngài viết thư cho cô để theo địa chỉ của tôi. Hình như họ cũng thấy cả thư Irana hay tôi bỏ ở hòm thư bưu điện để gửi cho người thư ký của Điện hạ. Tôi biết như thế do một người quen của tôi nói, đó là Angdrê Mikhailôvit Đônep, một anh chàng ghét lời dèm pha và chỉ nói khi biết rõ sự việc. Rõ ràng là việc trao đổi thư từ cứ cho là giữa tôi và người trong dinh Điện hạ có vẻ lạ kỳ. Nhưng nếu người nhân viên bưu điện không mắc lỗi ba hoa thì hiển nhiên không ai biết cả.

Tóm lại người ta dèm pha bá tước tiểu thư của chúng tôi về quan hệ của tiểu thư và Điện hạ. Chúng tôi không nói gì với tiểu thư về việc ấy, tất nhiên là thế. Nhưng tôi cho rằng tiểu thư có thầy điều gì đó và đau khổ, tội nghiệp cho cô gái nhân từ của chúng tôi.”

Đọc đến đây, Vladimia nhú mày, ném bức thư xuống bàn. Chàng nói gằn trong miệng:

- Ô, chúng sẽ phải trả giá như thế nào. Những kẻ tung ra những lời nói xấu kia. Trước hết là sự lộ chuyện của bưu điện.

Sau khi viết một lá thư ngắn cho một viên chức cao cấp của bưu điện, Vladimia viết cho Hôpnich.

“Lão báo cho ta biết là tốt. Hãy điều tra để biết rõ kẻ phạm lỗi. Còn ta, ta sẽ tìm cách chấn chỉnh lại tình hình ấy.”

Chàng dừng lại và trầm ngâm suy nghĩ.

- Chấn chỉnh lại? Làm thế nào đây? Nếu chàng công bố lễ đính hôn và đề cập đến chuyện hôn nhân giữa quý tộc - bình dân, khả năng duy nhất trong lúc này, khi nàng chưa phục hồi tên thật. Chàng sẽ làm cho người ta chú ý đến nàng, nhất là sự chú ý của Ixmen và Myra.

Chàng nhớ lại một hôm chàng đã nói trước mặt họ nhân việc kết hôn mới đây của một đại công tước, rằng không bao giờ, dù lý do gì chàng cũng không đồng ý kết hôn không môn đăng hộ đối, vì không thể để các con mình không chính thức là những người kế tiếp dòng dõi.

“- Vả lại tôi không ở phía những người kết hôn không xứng đáng” - chàng đã nói.

Nếu sau lời tuyên bố như thế, chàng lại cưới Lilia trong vị trí một người dân bình thường, cô Nadôpulô kia tỉnh vi và xảo quyệt có thoáng thấy điều bí ẩn nào đó và đi đến nghi ngờ sự thật không?

Dù rất tự chủ trong cảm xúc của mình, Vladimia vẫn để lộ rõ thái độ lơ đãng, lãnh đạm với tất cả những gì chung quanh để khách nhận thấy, vì họ luôn chú ý đến tính tình của chàng. Sự tồn tại một bức chân dung phụ nữ đầu tiên được đặt trên bàn giấy của Hoàng thân, lúc này đã được mọi người biết đến do sự chu đáo của bà bá tước Xănggô. Những dấu hiệu đa dạng ấy, ở một người như chàng có thể là dấu hiệu của một niềm say mê lớn. Nữ Hoàng thân Alêchxăng drin cũng nhận xét như thế khi người tì nữ của cụ nói với cụ chi tiết mà cụ chưa hề biết, bởi vì cụ chưa hề đến chỗ cháu khi không có lý do. Vì thái độ trịnh trọng lạnh lùng của cháu cụ không khuyến khích các quan hệ quá thân mật.

Sự phát hiện này làm cụ rất khó chịu. Cụ hết sức mong ước Vladimia sau này sẽ cưới người em họ là Đại công tước tiểu thư An xinh đẹp, rất thông minh và rất yêu chàng. Chàng chưa nói gì về

dự kiến hôn nhân ấy, nhưng từ chối không chịu nói đến việc ấy trước 2- 3 năm nữa.

- An sẽ 20 tuổi, lúc ấy chúng ta sẽ bàn sau – chàng nói giọng dứt khoát không để ai van nài.

Nữ Hoàng thân không thốt một lời nào. Nhưng cụ vẫn giữ nhiều hy vọng là dự dự kiện của mình sẽ thành sự thật. Vì cụ biết Vladimia tuy không có tình yêu với công tước tiểu thư nhưng chàng thấy rõ giá trị của sắc đẹp, vẻ thanh lịch và trí tuệ mẫn thiệp của nàng, cụ cũng không phải không biết cho đến lúc ấy chỉ có những tình cảm ngẫu hứng diễn ra trong cuộc sống của cháu cụ. Nhưng lần này căn cứ vào bề ngoài, đây là sự gắn bó thực sự. Người cháu ấy có định làm trở ngại cuộc hôn nhân được mong ước kia không?

Một buổi sáng, nữ Hoàng thân gặp Vladimia ở đại tiền sảnh của lâu đài, chàng vừa cưới ngựa đi chơi với mấy người khách trở về. Cụ đáp lại lời chào của họ và chìa tay ra cho cháu, chàng cúi xuống hôn nhẹ lên tay bà.

- Bà vừa nhận được một bức thư đáng mến của An, em họ cháu, Vôlôdia ạ. Cô ấy thay mặt toàn gia đình hỏi cháu có vui lòng đến chơi nhà họ ít lâu vào tháng sau không?

- Tất nhiên là không rồi. Bà trả lời với cô ấy rằng cháu rất tiếc không nhận lời mời được. Thời gian của cháu đã có dự định trước rồi.

Trái với thói quen của cụ, nữ Hoàng thân nài thêm:

-Vôlôdia thân yêu, vậy thì 8 ngày thôi chẳng hạn.

- Không thể được. Vả lại cháu sắp rời Volaina trong vài ngày nữa. Bà sẽ tiếp tục làm vinh dự cho các vị khách của chúng ta đến khi họ đi, bà nhỉ?

- Rời Volaina? Nhưng cháu không trở lại à?

- Có lẽ là không.

Sau câu trả lời vắn tắt ấy, Vladimia rẽ vào hành lang đi đến nơi chàng ở, để lại nữ Hoàng thân sững sốt với lời báo chuyển đi ấy, dù cụ đã quen thuộc với những quyết định thất thường của cháu cụ.

Hoàng thân đâm chiêu bước vào bàn giấy và bấm chuông gọi người thư ký ngay. Đã ba ngày rồi chàng không có thư của Lilia và bắt đầu lo.

Nhưng Ivan Xêminít đem đến hai bức thư từ Xtanítza, một của Lilia rất ngắn, một tờ thôi và một của ông già gác rừng.

Lilia viết

“Vôlôdia yêu quý vô cùng yêu quý của em.

Em vừa có một nỗi buồn lớn. Bác Irina tốt bụng, tội nghiệp của em đã chết đột ngột vì chứng ứ huyết hôm kia. Bác ấy chỉ có thời gian để nói: “lạy chúa, xin hãy thương xót con!”. Hôm nay Nicola Xtêpanovit đưa bác ấy đến chỗ an nghỉ cuối cùng. Còn em thì không đi được vì lên cơn sốt nên phải nằm nhà. Đó là do xúc động, mệt mỏi. Nghỉ ngơi sẽ chóng khỏi thôi. Rồi em nghĩ đến sắp được gặp anh, Vôlôdia của em, thế là chỉ ý nghĩ ấy cũng đủ làm em dễ chịu biết bao. Bác Hôpních đáng thương u mê đi vì sự bất hạnh ấy. Irina cực tốt và tận tụy biết chừng nào.

Tha lỗi cho em, người bạn thân thiết, vị hôn phu của em, vì hôm nay viết cho anh ít. Nhưng em mệt quá! Ngày mai có thể em sẽ mạnh mẽ hơn. Hơn bao giờ thế Lilia của anh ẩn náu trong tình yêu thương của anh...”

- Tội nghiệp cô bé của tôi. – Vladimia nghĩ - Ôm, chỉ có một mình, ở tận đấy! Mình phải đi ngay đến với nàng.

Chàng mở vội bức thư của Hôpních. Lão báo cho chàng biết Lilia đang ốm lại bị choáng một cách đau đớn vì cái chết của Irina.

“Thầy thuốc tôi mời đến – ông lão gác rừng già viết thêm - nhắc lại rằng tiểu thư sẽ chóng mạnh miễn là thay đổi khí hậu, có bên mình sự chăm nom và thương mến. Tôi dám nói rằng tiểu thư không bị thiếu thốn những thư ấy ở đây. Nhưng chỗ ở của chúng tôi quá nghèo nàn, thiếu tiện nghi và nhất là bá tước tiểu thư thân mến, sau khi bà Fabieng chết, cứ ngấm ngấm bản khoán cho tương lai. Bây giờ về điều ấy, tiểu thư yên tâm hơn vì trông cậy hoàn toàn vào

Điện hạ. Nhưng còn cái mà tôi đã thừa với Điện hạ trong thư trước, Lilia Andrêpna đã bị sỉ nhục về vấn đề này...”

Hoàng thân thành linh nổi giận

- Sỉ nhục nàng, Lilia của ta ư? Kẻ nào dù là đàn ông hay đàn bà, dám làm thế cũng sẽ phải trả giá đắt.

"Tôi cho rằng những kẻ tạo ra những lời đồn đại vu khống ấy có thể tìm được dễ dàng." - Hôpnich tiếp tục.

Vladima ngừng đọc, bực bội nghĩ:

- Lão già ngu xuẩn ấy không nói tên. Nhưng ta cũng đoán được. Suy nghĩ về việc này ta rất nghi ngờ con gái Xtrêtnôp và cả hãnh nữa, cái mặt xảo trá của hãnh không nói lên được điều gì có giá trị. Chắc chúng đã rình, khi ta đến ngôi nhà gác rừng. Nếu ta đoán trúng...

Chàng dựa khuỷu tay vào bàn và suy nghĩ rất lâu, hai mắt dăm dăm nhìn bức ảnh, ở đấy Lilia đang mỉm cười. Đã mấy hôm rồi, chàng gần như quyết định bí mật kết hôn trong khi chờ giải quyết vị trí xã hội của bá tước tiểu thư Xeminkhốp. Nhưng bức thư vừa nhận được chỉ làm cho chàng vội vã quyết định về vấn đề này hơn.

Thật thế, chàng không tự giấu mình rằng những việc ấy sẽ đưa đến những trở ngại gì, đó là vị trí chưa minh bạch của Lilia trong hoàn cảnh này. Nhưng về mặt khác, chàng có thể che chở cho Lilia an toàn hơn, khi cưới cô, chàng có quyền sống bên cạnh cô. Rồi với tình hình sức khỏe như thế, để cô ở một mình với Hôpnich trong ngôi nhà gác rừng buồn bã và nghèo nàn ấy tuyệt đối không thể được. Thầy thuốc nói cô cần sự chăm sóc và tình cảm. Tìm những thứ ấy ở đâu hơn ở người mà cô là tình yêu duy nhất và người sẽ tạo cho cô một cuộc sống khác hẳn.

Sau cùng là một lý do khác rất mạnh gây trọng lượng cho quyết định của Vladimia. Câu ngạn ngữ “xa mặt cách lòng” đối với chàng không thể là sự thực. Hình ảnh Lilia luôn trong tâm trí chàng ngày càng trở nên thân yêu hơn, vì vốn quen thực hiện ý muốn mình không chậm trễ, chàng khó lòng chờ đợi, có thể là lâu hơn. Cần thiết là phải thừa nhận cô gái là nữ Bá tước Êlídabet Xeminkhốp. Chàng muốn nàng là của mình ngay trong thời gian này.

Nhưng muốn thế thì phải tiến hành những biện pháp cần thiết. Chính vì mục đích ấy mà sau khi viết thư cho vị hôn thê của mình để báo tin sắp đến, chàng đã cho gọi Vôglin, người quản gia trưởng.

Rất vất vả chàng giải thích cho người giúp việc tận tụy và kín đáo điều chàng cần ở ông ta.

- Ta sắp bí mật kết hôn với một tiểu thư thuộc gia đình quý tộc, nhưng có lý do nghiêm trọng buộc phải tạm thời giữ kín tên họ. Sau khi làm lễ cưới ở nhà thờ, ta sẽ đưa nàng sang miền nam nước Pháp. Ở đấy ta muốn sống ẩn danh trong thời gian đầu của cuộc hôn nhân. Sáng mai ông sẽ đi tìm cho chúng ta một ngôi nhà ở gần Canne hay Nice, nhưng ngoài thành phố. Ở vị trí thật cách biệt như vậy sẽ tránh được tò mò. Ta không có chỉ dẫn gì khác cho ông về vấn đề này, vì ông biết rõ sở thích của ta và ta biết mọi sự sẽ tốt đẹp.

- Tôi sẽ làm hết khả năng mình để Điện hạ được hài lòng.

- Chọn những người hầu trong số kín miệng nhất. Với những người kề cận chúng ta, ông cho họ biết mối quan hệ hợp pháp giữa Lilia Andrêpna và ta. Nhưng báo cho họ biết ta muốn họ kín miệng về vấn đề này. Chỉ bép xép một tí cũng sẽ bị trừng phạt đến mức mà kẻ phạm lỗi sẽ giữ kỷ niệm suốt đời. Vả lại họ cũng biết ta đã phạt những kẻ lảm nhảm mép như thế nào rồi, nhưng ông cứ nhắc lại cho họ thật rõ ràng. Vì có khả năng ở chỗ này hay chỗ khác có người tìm cách làm cho họ nói đấy.

- Điện hạ đừng lo ngại gì cả. Họ sẽ được báo trước.

- Bây giờ đến vấn đề khác. Ta muốn có áo cưới và khăn choàng cưới của mẹ ta. Ông biết những thứ ấy cất ở đâu không?

- Có thể ở Pêtecua, thừa Điện hạ. Chắc Xtêpanich Pêtrôepna phải biết.

- Lát nữa báo bác ấy đến đây, ta sẽ hỏi bác ấy. Còn việc kiểm tra sổ sách của người quản lý ở Xtanitza thế nào, nói cho ta biết?

- Tôi giao việc ấy cho Misen maccôp. Anh ta chưa gửi báo cáo đến. Nhưng thời gian anh ấy cần cho việc ấy sắp hết.

- Cho người đến ngay chỗ hân. Ta cần báo cáo ấy trong khoản 2-3 ngày nữa.

Đến đây Hoàng thân cho người quản gia lui ra. Người này rất sững sốt vì điều vừa nghe thấy.

Vladimia đặt kế hoạch nhanh chóng. Hôm sau chàng sẽ đi Pêtecua, sẽ cho Joren theo lời chỉ dẫn của Xtrêpanida, người trông coi quần áo... đi lấy đồ trang sức ngày cưới của nữ Hoàng thân mari đã quá cố, mẹ của chàng. Chàng muốn thấy Lilia mặc đồ ấy. Rồi chàng đi Xtanitza, khi vị hôn thê của chàng khá thêm một chút chàng sẽ tổ chức lễ cưới. Sau đó hai người sẽ đi Pháp.

Còn lại vấn đề là người làm chứng. Người thư ký sẽ là một, còn người kia, Vladimia đã chọn sẵn đây là đại tá Korf mà chàng biết là người kín đáo không ai lay chuyển được.

Nhìn bức chân dung của Lilia, chàng mỉm cười thì thầm:

- Sắp rồi, chú nai xinh đẹp ơi, em sẽ chỉ là của anh, và anh sẽ làm cho em sung sướng, em sẽ thấy.

Chương 15

Khi Xtrêtnôp nghe tin Hoàng thân sắp đến, có cả một vị khách đến cùng, hẳn cảm thấy mỗi lo luôn làm hẳn bứt rứt tăng lên ghê gớm nhất là từ hôm hẳn biết người nhân viên vừa bị cắt chức vì phạm tội thiếu kín đáo trong nghề nghiệp. Điều con gái hẳn và hẳn làm lại khác hẳn. Cha con hẳn sẽ bị trừng phạt như thế nào nếu bị Hoàng thân biết rõ.

Trong lúc sợ hãi, viên quản lý đổ tội cho Đurina

- Mày thấy chưa, khi tao bảo mày bép xép vừa thôi chứ, giữ gìn đừng ngạo ngược với đứa con gái kia. Điện hạ trở lại thăm nó, thật rõ như ban ngày rồi, và nó chẳng có việc gì cấp thiết bằng thừa kiện chúng ta. Thế là...

Đurina tự ái giả bộ coi thường nỗi lo sợ của cha. Nhưng thực ra thị cực kỳ sợ hãi các hậu quả có thể đến do chính sự độc ác của thị. Bởi vì nếu người nhân viên bưu điện tuy không có ý xấu, nhưng đã lộ vẻ ngạc nhiên trước người khác về việc trao đổi thư từ thường xuyên giữa Hôpnich và người thư ký của Điện hạ đã bị phạt, lộ rõ rằng Hoàng thân không muốn ai bép xép về quan hệ của ông với Lilia. Thế là Đurina hết bình tĩnh. Và tin Hoàng thân trở lại chứng tỏ cho cha con Xtrêtnôp biết rằng Lilia vẫn được ưu ái và họ đã mắc phải một điều đại dột ghê gớm khi công kích cô ta.

Vì thế Xtrêtnôp không giữ nổi run sợ khi hẳn khúm núm cúi gập người xuống hơn bao giờ hết, tiến lại chào Hoàng thân lúc ngài đến. Vladimia đi cùng với đại tá Korf, cũng mặc thường phục như ngài. Con Yamin thân hình mềm mại nhảy cẫng lên về phía họ. Xtrêtnôp bất giác lui lại mấy bước nên làm con chó chú ý. Nó rập người xuống đất gầm gừ. Viên quản lý sợ hãi cứ lùi lùi mãi.

Hoàng thân mỉm cười chế nhạo một cách khinh bỉ:

- Nhất định là ghét anh, điều xấu đấy. Đây là một trong những người Yamin ác cảm Platôn Kirilôvit ạ. Còn người nữa là cô Madôpulô ông nhớ chứ?

Hoàng thân nói với Đại tá Korf nhận xét ấy. Ông mỉm cười trả lời:

- Tôi rất nhờ thừa Điện hạ. Giống vật có một mối ác cảm không giải thích được. Nhưng Điện hạ không sợ con Yamin chồm vào người kia à?

- Chà, nếu nó cắn anh ta một miếng thịt thì cũng chẳng có gì không hay cả.

Nhún vai khinh bỉ, Vladimia bước lên bậc vào tiền sảnh, lúc ấy Yamin tạm từ bỏ không ném thịt Xtrêtnôp và đứng dậy đi theo chủ.

Nửa giờ sau, Vladimia rời lâu đài bước vào lối đi đến ngôi nhà gác rừng.

Lilia trông thấy chàng từ cửa sổ, cô ra mở cửa và ngả vào vòng tay chàng.

-Vôlôdia, anh thật tốt nên đã đến sớm.

- Em biết rõ là anh chỉ có mỗi mong muốn ấy từ hôm anh xa em.

Chàng hôn lên khuôn mặt đỏ bừng và mái tóc vàng có ánh màu hung. Nhưng thoát nhìn chàng đã thấy ngay mặt cô gầy đi và có quầng đen quanh đôi mắt đang nhìn chàng vui mừng rạng rỡ.

- Em rất sung sướng. Vôlodia, anh đây rồi. Bây giờ em như sống lại. Bác Irina tội nghiệp mất đi thật đau đớn quá.

- Em thân yêu, em đã trải qua những lúc nặng nề. Trong thời gian ấy, anh ở nơi kia bồn chồn vì xa em. Nhưng mọi việc đã qua rồi. Lại đây anh nói cho em nghe dự định của anh.

Hoàng thân đưa cô vào căn phòng nhỏ, đến chỗ quen thuộc của họ, ngồi bên cô. – Con bồ câu của anh ơi, nghe nhé, anh định thế này...

Nghe chàng nói đến kết hôn bí mật, Lilia hơi hoảng hốt. Thế nào? Ngay lập tức à? Và không có ai biết à? Nhưng như thế sao được?

- Được lắm, anh bảo đảm với em như thế, vả lại cần như thế. Hãy nghĩ xem, em không thể sống một mình ở đây với ông già có thể bất thần ốm đau hay kết thúc cuộc đời đột ngột như Irina. Hơn nữa sức khỏe của em, theo ý thầy thuốc, cần một khí hậu khác. Anh có cần nói thêm không

rằng anh nóng lòng muốn được Lilia là của anh, để che chở cho cô ấy về mọi mặt và chăm nom cô ấy thật chu đáo, đem lại cho cô ấy tất cả hạnh phúc có thể có được.

Đôi mắt đẹp đầy cảm động nhìn xuống giấy lát dưới cái nhìn thật nồng nhiệt của tình yêu.

Lilia khẽ nói giọng run run.

- Em sẽ làm tất cả những gì anh muốn. Em luôn tin tưởng anh.

Mắt cô lại ngược nhìn Vladimiavà lại một lần nữa chàng đọc thấy ở đấy niềm tin dịu dàng sâu sắc, thấy sự phó thác ngây thơ của cô gái có tâm hồn rất trong sáng này. Cô yêu chàng đến nỗi có thể hy sinh mọi sự cho chàng, trừ lương tâm và phẩm giá của mình. Trái lại với biết bao người khác. Chàng rất hiểu điều đó.

Vladimia nói cho Lilia biết các biện pháp đã định để tổ chức đám cưới và các nơi ở sau này của họ. Lát nữa chàng sẽ đi gặp linh mục Vrôdrô để thỏa thuận với ông ấy về việc làm lễ cưới.

Lilia nêu trở ngại:

- Có lẽ linh mục sẽ không chịu làm lễ cưới cho chúng ta như thế đâu.

Vladimia mỉm cười có vẻ thích thú vì ý nghĩ hồn nhiên ấy.

- Tại sao hờ hờ câu nhỏ? Kết hôn bí mật không bị ngăn cấm khi có những lí do nghiêm chỉnh. Đám cưới của chúng ta thuộc loại này đây. Vả lại khi anh đã muốn thì....

Và Lilia lại nhìn thấy trên mặt vị hôn phu vẻ quyết đoán kiêu mà cô đã nhận thấy ở chàng khi chàng nói với Hôpnich làm cho cô hơi lo. Đây chỉ là dấu hiệu của bản chất chuyên chế, quen thấy mọi người cúi đầu trước mình.

Phải rồi, cô đã quên rằng người được cai quản giáo khu nhỏ bé này tùy thuộc Hoàng thân Đờ Vitengrat, và trước ông hoàng này, mọi khó khăn có thể san bằng.

Trả lời các câu cô hỏi, Vladimia đã nói về cha cô, về bà bá tước Xêminkhốp. Chàng miêu tả người đàn bà này dưới màu sắc đen tối đến nỗi Lilia phải kêu lên

- Với một người vợ như thế, cha em chắc phải khổ sở lắm. Anh nói ông ấy có vẻ buồn lắm ư Vôlôdia?

- Phải, buồn rầu, mệt mỏi già hơn tuổi. Anh biết gia sản của ông ấy đã bị hai mẹ con người kia, người mẹ và đứa con gái phung phá hết. Lãnh địa Trêvôrich của ông bị cầm cố, nhà ở Pêtecbuga cũng vậy, ông ấy khánh kiệt rồi.

- Tội nghiệp, tội nghiệp cho cha. Số phận ông sẽ ra sao nếu anh không làm cho ông ấy thấy rõ được về hai người đàn bà kia.

- Anh sẽ làm được, đừng sợ gì cả. Có thể sẽ xảy ra những sự kiện làm cho anh có thể bộc lộ với ông ấy sự hiện tại của em sớm hơn mình nghĩ. Nhưng anh muốn tìm cho được người làm vườn ở Trêvôrich, anh chàng Ivan nào đó. Cho đến nay mọi việc tìm kiếm đều chưa có kết quả. Vậy mà anh ta lại là nhân chứng duy nhất trong lúc này, vì Irina đã chết. Tuy vậy anh vẫn cho rằng nếu kiên trì ta vẫn tìm thấy anh chàng kia. Còn việc anh bao vây bá tước Xêminkhốp, anh sẽ tiếp tục khi ta trở về Pêtecbuga. Em yêu quý từ nay cho đến lúc trở về ta chỉ quan tâm đến sức khỏe của em và hạnh phúc của chúng ta.

Lúc ấy cửa mở và Hôpnich xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Điện hạ, xin thứ lỗi, tôi không biết...

- Cứ vào, Hôpnich. Ta sẽ cho lão biết điều chúng ta vừa quyết định.

Ông già bước vào và liếc nhìn một cách buồn rầu cô gái vừa ngẩng khuôn mặt đang tựa vào vai vị hôn phu của cô và mỉm cười với người phục vụ trung thành. Tội nghiệp cô bé, miễn là cô không phải trả giá đắt cho những giờ hạnh phúc này.

Trong khi nghe lời truyền đạt của Hoàng thân, Hôpnich cố giấu vẻ xúc động và lo sợ. Thành hôn bí mật? Phải chăng đây là một phương pháp Hoàng thân tạo ra để có thể dễ dàng bỏ rơi Lilia, khi ngẫu hứng đã qua.

Với ông già gác rưng, mọi sự đều đáng ngờ vực trong sự biến cố kỳ lạ đã làm cho cô tiểu thư lão

được ủy thác chăm sóc trở thành vị hôn thê của ông hoàng Đờ Vitengrat. Nhưng lão còn có thể làm gì được để xua đuổi nỗi bất hạnh lão thấy cô đang bị đe dọa gặp phải?

Tuy vậy, lần này ông già dám nêu ra vài trở ngại. Nhưng đôi lông mày cau lại, một cái nhìn ngạc nhiên đến lạnh lùng làm lão im bặt.

Hoàng thân sảng giọng nói

- Mọi việc đã được thỏa thuận giữa ta và Lilia. Lão không phải bận rộn gì trong lễ cưới có khả năng sẽ tiến hành vào tối mai.

Quay lại Lilia chàng nói thêm

- Ngày mai vào buổi chiều tà, anh sẽ giới thiệu với em những người làm chứng của anh. Bây giờ anh phải về để báo cho linh mục lát nữa đến gặp anh. Chàng đứng dậy cầm hai tay của cô gái và đặt lên môi

- Anh sẽ đến ngay sau khi giải quyết xong mọi việc. Tạm biệt Lilia yêu quý của anh.

Hoàng thân đi ra cửa. Lúc sắp bước ra ngoài, chàng hơi quay đầu lại để ra lệnh.

- Đi với ta, Nicôla Xtêpanôvit, ta có việc nói với lão.

Hôpnich tuân theo. Lão kính cẩn bước theo sau ông chủ một lúc. Rồi lão tiến gần khi ông ra hiệu.

Vladimia hỏi

- Lão đã tìm ra điều gì chưa về những lời đồn láo xược lão viết trong thư?

- Đích thực, tuyệt đối thì chưa thừa Điện hạ. Những lời đồn đại từ đâu không rõ. Nhưng rốt cuộc tôi gần như chắc chắn là những kẻ tung tin đầu tiên là...

Người gác rừng dừng lại ngần ngừ

- Thế nào?

- Tôi vẫn sợ gây hại cho...

Hoàng thân nhún vai nóng nảy"

- Hãy giữ sự e ngại của lão vào dịp khác. Vả lại cái tên lão sắp nói có thể cũng đúng là cái tên mà ta đã nghi ngờ. Nghĩa là Xtrêtnôp?

- Vâng, Xtrêtnop, nhất là con gái hấn.

- Lão nói là đứa con gái lẳng nhục Lilia Andrêepna phải không? Bằng cách nào?

- Một hôm gặp tiểu thư trên đường rừng, nó đã xấc xược quát lên với tiểu thư "này cô ả xinh đẹp đạo đức giả kia, ả không còn ông hoàng nào đến bầu bạn nữa nhé!". Tội nghiệp tiểu thư trở về trong bút rút vì qua điệu bộ và giọng nói của cái đứa xấu xa kia, tiểu thư hiểu rất rõ nó muốn sỉ nhục mình. Nhưng tiểu thư không chịu viết thư kể cho Điện hạ biết như Irina vô cùng tức giận đã khuyên cô.

- Irina nói đúng. Nhưng dù có khác thế, hình phạt cũng sẽ không kém để làm gương.

Hôpnich rùng mình. Mong sao không bao giờ Hoàng thân nhìn vợ bằng con mắt như lúc này.

- Như vậy là Xtrêtnôp và con gái là những kẻ đầu tiên gây ra những tiếng tăm tồi tệ kia. Còn những ai nữa?

- Tôi không rõ thừa Điện hạ. Tất nhiên ở trong vùng này cũng có những người ba hoa về việc ấy và nhắc lại những lời độc ác của hai kẻ xấu xa kia. Nhưng tôi nghĩ chỉ hai đứa kia phải chịu trách nhiệm. Chắc chúng hành động như vậy do ngu dại hơn là có ác ý, bề ngoài có vẻ như...

- Lão nói lẳng nhăng gì thế? Chắc chắn lão không hề nghĩ như thế. Vì ta cho rằng lão rất tin là cha con hấn hành động có suy tính, hấn có thể thỏa mãn bản tính xấu xa, đứa con gái thì do lòng ghen ghét hung bạo. Vả lại ta sẽ trừng phạt luôn cả sự ngu dại khi nó có thể làm hại đến người sẽ là bà hoàng Đờ Vintengrat. Bây giờ lão hãy nhắc lại ta nghe bác sĩ đã nói thế nào về sức khỏe của tiểu thư.

- Bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, nhưng tiểu thư cần được chăm sóc, cần khí hậu ôn hòa

hơn và đặc biệt là sự yên ổn về tinh thần.

- Được.

Một cử chỉ ra hiệu cho người gác lão có thể lui. Nhưng hoàng thân nhìn lão và bật cười.

- Lão sợ ta vì lo cho tiểu thư đến thế kia à? Hôn nhân tội nghiệp của ta. Ta chắc rằng ngay bây giờ lão có thể thấy cô ấy là người khổ nhất trong các phụ nữ rồi phải không?

Trong lúc Hôn nhân ngạc nhiên, bối rối không thốt nên lời, Vladimia nói tiếp:

- Cứ nói thực với ta, ta cho phép.

- Thế thì... vâng, thưa Điện hạ. Đúng thế, tôi lo sợ. Có biết bao nhiêu sự khác biệt, và rồi thì... Rốt cuộc, tôi không biết bày tỏ như thế nào. Tiểu thư tin tưởng quá, sẽ đau đớn biết bao nếu... nếu... Điện hạ có sự thay đổi đối với tiểu thư.

Vladimia mỉm cười và đặt tay lên vai ông già.

- Đừng lo sợ gì cả. Ta sẽ không thay đổi. Về phần lão, ta tha thứ mọi sự cho lão, đồng thời thừa nhận rằng lão đã làm đầy đủ phận sự.

Nói đến đây, chàng bỏ đi để mặc cho Hôn nhân đứng bàng hoàng.

Về đến nhà, Vladimia bước vào phòng khách dùng làm phòng làm việc, Joren xuất hiện ngay tức khắc sau một tiếng chuông gọi.

- Thế nào? Bác đã làm được gì rồi?

- Như điện hạ đã ra lệnh, tôi đã theo dõi đứa con gái và thấy thị lên vào giữa mấy cây to để dò xét Điện hạ. Thế là tôi biết mình phải làm gì. Tôi bước ra trước mặt thị và nói: "Tò mò quá đấy ả kia. Điện hạ không ưa thói ấy đâu." Sau lúc hốt hoảng vì bị đột ngột, ả cố chối cãi nhưng tôi không muốn nghe và đưa ả về đây.

- Được, cho gọi cha nó và cả hai vào đây.

Một lúc sau, viên quản lý và Đurina do người hầu dẫn vào đến trước mặt Hoàng thân. Chàng ngồi tỳ tay trên bàn giấy và nhìn một cách vô cùng khắc nghiệt, hai con người tái xanh run rẩy không dám ngẩng nhìn lên.

- Thế nào, Xtrêtnốp, và mi nữa. Đurina, các người đã quên rằng những người phục vụ ta đều phải điếc câm và mù hay sao?

Viên quản lý nói giọng như nghẹn lại:

- Thưa Điện hạ, tôi không rõ ngài khiển trách chúng tôi điều gì?

- Mi biết rõ lắm, tên khốn kiếp, giả đạo đức kia, cũng như con gái mi không phải không biết tại sao nó lại phải có mặt ở đây. Đurina Pêtrôpna, thật to gan khi dám theo dõi ta như vậy.

Lúc ấy mặt Đurina đỏ lên và nóng bừng. Thị lắp bắp:

- Tôi không theo dõi, thưa Điện hạ. Đây là... đây là sự nhầm lẫn.

Thị im bật và rùng mình dưới cái nhìn tức giận và khinh bỉ.

Không tỏ vẻ nghe tiếng thị nói, Hoàng thân nói tiếp với Xtrêtnốp.

- Còn mi, còn có thêm chuyện khác. Ta đã cho điều tra về việc quản lý lãnh địa, sổ sách của mi được xem xét lại cẩn thận. Kết luận lại là mi đã đánh cắp của ta, điều đó có thể đẩy mi đi xa đấy. Mi có thể tin như thế. Với sự giới thiệu đặc biệt về mi, các quan tòa sẽ chăm sóc mi một cách riêng biệt. Ngoài ra, ta sẽ trục xuất gia đình mi ra khỏi lãnh thổ của ta, nghiêm cấm không cho trở lại.

Mặt đang tái xanh chuyển sang xám xịt, Xtrêtnốp ấp úng:

- Xin điện hạ dung tha. Xin hãy rủ lòng thương!

Đurina bắt chước cha, đưa hai tay về phía hoàng thân cầu khẩn.

- Vâng, xin hãy rủ lòng thương, xin thương xót chúng tôi. Tôi không biết rõ rằng... tôi...

- Đừng đóng kịch nữa. Hãy đi đi đừng để ta phải phàn nàn về đứa nào. Vì ta sẽ trừng phạt tàn

nhấn hơn. Riêng mi, Đurina, ta sẽ nhớ lại cách các lãnh chúa ở Xtanitzza xưa kia trừng phạt các nông nô phạm tội.

Đurina rùng mình như đã cảm thấy những ngọn roi ông chủ đe dọa quất vào vai mình. Thị biết rằng dù Sa hoàng đã có chiếu chỉ hủy bỏ chế độ nông nô nhưng Hoàng thân Đờ Vintengrat đôi khi vẫn bắt những người lệ thuộc mình chịu các hình phạt về thân thể. Chỉ cần nhìn diện mạo của chàng lúc này cũng đủ hiểu rằng không thể chờ đợi một chút lòng thương nào ở chàng. Và Joren đang đứng ở ngưỡng cửa, Vladimia ra lệnh

- Cho họ ra, giao tên cha cho Ipnêch giữ lại đến khi ta giao hắn cho cảnh sát. Rồi bảo Ivan Xêminít đến gặp ta, ta muốn ông ta chịu trách nhiệm theo dõi đưa con gái và những người còn lại trong gia đình ấy rời khỏi Xtanitzza trong ngày mai.

Xtrêtnôp và Đurina với cái nhìn của con thú bị chế ngự, đứng dậy loạng choạng trên đôi chân run rẩy. Nhất là người cha, hắn chỉ còn như một cái giẻ rách. Còn Đurina vừa run lên vì khiếp sợ vừa nghĩ thầm một cách hằn học như điên rồ: “Ồ, phải trả thù một ngày nào đó ta phải trả thù cái con Lilia, vì nó mà ông chủ đã ném ta vào cảnh khốn cùng khổ nhục.”

Chương 16

Tối hôm sau nữa, vào lúc gần nửa đêm, linh mục Vrođrô đợi đôi vợ chồng sắp cưới ở trong nhà thờ, đèn thấp rất ít để bên ngoài không chú ý.

Cô dâu vịn tay Hôpnich bước vào. Cô muốn ông già giữ vị trí cha cô. Vladimia lúc đầu phản đối nhưng sau phải nhượng bộ trước lời trách buồn rầu “anh không hiểu được tình cảm nào đã làm em hành động như thế đối với ông già giúp việc mà em đã chịu ơn nhiều, vì đã tiếp nhận chăm sóc, che chở cho em hay sao?”

Chiếc áo gấm ngân tuyến sột soạt quanh người Lilia và những nếp chun nhẹ nhàng của một thứ đăng ten quý bao quanh khuôn mặt hơi xanh của cô. Đây là bộ áo cưới của bà mẹ quá cố của Vladimia. Chàng muốn Lilia mặc bộ áo này cũng như lúc này chàng đeo vào cổ vị hôn thê một chuỗi ngọc trai tuyệt diệu, chỉ vợ của người đứng đầu gia đình mới được đeo. Như vậy, chàng đã khẳng định rằng dù đây là một hôn lễ bí mật nhưng đây là bà hoàng Đờ Vintengrat thực sự mà lát nữa chàng sẽ đem đi sau khi nhà thờ làm lễ kết hôn cho họ xong.

Hôpnich lòng buồn rầu, chân bước như người máy. Lão không thể nghĩ rằng việc này được thực hiện. Tuy vậy, khi Lilia xuất hiện trong gian phòng nhỏ ở ngôi nhà gác rùng, khi lão nhìn thấy cô tuyệt vời trong trang phục của bà hoàng mà cô mặc một cách thoải mái lạ lùng. Ông già đã có cảm tưởng như đang ở trước mặt một người khác hẳn, một vị phu nhân cao quý có uy thế như uy thế của Hoàng thân Đờ Vitengrat tỏa quanh ông. Lay chúa, xin phù hộ cho Hoàng thân đừng làm cho cô đau khổ. Lão cầu khẩn khi nhìn Hoàng thân đứng bên Lilia với thái độ kiêu kỳ quen thuộc.

Cô dâu quý xuống nhiệt thành cầu chúa. Cuộc sống mới mở ra trước cô, và cô hơi run sợ trước sự bí mật của người cô chưa hiểu rõ. Đúng là cô yêu quý Vladimia và không nghi ngờ tình yêu sâu sắc của chàng đối với mình. Nhưng mấy ngày nay, đôi khi cô có cảm thấy lo sợ một cái gì khi nghĩ rằng chàng sắp làm chủ mình. Chàng sẽ đem mình đi một nơi xa, đến chỗ chàng muốn. Trong ngôi nhà gác rùng xoàng xĩnh, cô luôn sống yên ổn, chung quanh đầy tình cảm thân yêu và tận tụy. Cuộc sống của cô sẽ ra sao khi ở bên ông Hoàng đầy hấp dẫn, đã để đưa cô ra khỏi cô đơn và trở thành một bà hoàng.

Suy nghĩ của ông già bị ngắt quãng khi Hoàng thân ra hiệu cho lão đem chiếc áo lông sang trọng mà Hoàng thân đã dành nhiều giờ để mua ở Petecbua để tặng vợ chưa cưới. Nhìn thấy hai tay Hoàng thân thận trọng đặt chiếc áo lông chồn lên vai cô, Hôpnich nghĩ: “Ngài chăm sóc tiểu thư thật tốt. Miễn là cứ như thế mãi.”

Khi các nghi thức của lễ cưới được thực hiện đầy đủ, mọi người đã ký tên, đôi vợ chồng mới cưới bước lên một trong hai chiếc xe đang đợi. Những người làm chứng và Hôpnich lên chiếc xe còn lại. Chiếc thứ nhất nhanh chóng đưa Hoàng thân và Lilia đến ngôi nhà gác rùng. Người thiếu phụ trẻ tuổi chột rùng mình dù chồng đã khoác lên người cô chiếc áo lông và cô xanh nhợt như sắp ngất. Thấy thế, Vladimia lo lắng hỏi, cô trả lời:

- Không, em không lạnh, em chỉ rất mệt. Rồi ngôi nhà thờ tối tăm trống trải. Và em ở đây một mình không có họ hàng thân thích, trong khi em có một người cha. Điều ấy thật đáng buồn Vôlôdia!

Hôpnich về sau một chút trong chiếc xe thứ hai khi đã đưa Đại tá Korf và người làm chứng về lâu đài. Lão chỉ thấy một mình Hoàng thân trong phòng. Nhưng ngay khi ấy, Lilia xuất hiện, cô mặc bộ áo Irina may thàng trước. Cô bước đến gần ông già, quàng hai tay lên cổ ông và hôn lên đôi má nhăn nheo.

- Tạm biệt, Nicôla Xtêpanôvit. Tôi sẽ trở lại thăm bác. Hoàng thân đã hứa với tôi như thế.

- Cầu chúa ban phúc lành cho tiểu thư. Tiểu thư đã từng là niềm vui của ngôi nhà hèn mọn này.

Sự cảm động làm ông già nghẹn lời và một giọt nước mắt chảy xuống má ông.

Vladimia nói giọng nhân hậu:

- Ta sẽ không bao giờ quên được bá tước tiểu thư Xêmin khốp đã từng sống sung sướng ở đây

Hôpnich ạ. Nếu lão cần bất cứ gì cứ nói với chúng ta, đừng e ngại. Ngay bây giờ, để thưởng cho lòng tận tụy của lão, ta cho lão hưởng lợi tức hai ngàn rúp hàng năm và cho phép lão chỉ làm việc theo ý muốn để khỏi buồn. Người đội trưởng gác rừng sẽ nhận lệnh về vấn đề này.

Người gác rừng già hôn tay ông chủ đưa cho và ấp úng nói:

- Thật quá nhiều thừa Điện hạ. Nhiều quá!

Nhưng Lilia mắt đầy nước mắt đã vội vã đáp ngay:

- Không, không bác rất xứng đáng hưởng như thế. Bác Hôpnich thân mến và tốt bụng của tôi ạ. Hoàng thân vừa làm thỏa mãn lòng mong muốn của tôi.

Một cái nhìn thật nồng nàn của Lilia tỏ lòng biết ơn Vladimia. Thật ra chàng muốn làm vui lòng vợ hơn là nghĩ đến việc ban thưởng cho ông già phục vụ. Hôpnich hiểu rõ điều đó. Một phút sau, nhìn chiếc xe đi xa dần, lão thở dài thật sâu trong khi nghĩ “phải đúng thế, ngài yêu tiểu thư... nhưng đến bao giờ đây?”.

Chương 17

Rời khỏi Volaima, gia đình Xêminkhốp trở về Trêvôrich, lãnh địa của bá tước bên bờ sông Volga. Không bao lâu nữa, nơi này sẽ phải bán đi theo yêu cầu của các chủ nợ của ông. Bá tước Xêminkhốp thầm nghĩ không biết ông sẽ đi đâu để tìm chỗ nương náu cuối cùng và ông sẽ sống ra sao, ông với đứa con trai tàn tật. Đây là tình trạng mà Ixmen, người mà ông cưới không có tài sản, và Myra mà ông đảm nhận nuôi dưỡng từ khi trở thành cha dượng, đã tạo ra cho ông. Không một chút tế nhị, hai người đàn bà này đã tiêu pha phung phí, rất phung phí, đến nỗi cả một tài sản lớn của Bá tước đã tan đi như tuyết dưới ánh nắng mặt trời. Mọi cố gắng ngăn chặn đều chỉ đem lại cho ông những cảnh nặng nề. Quá nhu nhược, quá bị Ixmen chi phối nên ông không áp đặt nổi ý mình, bây giờ ông phó mặc cho thời gian đưa ông đến chỗ phá sản hoàn toàn, coi như định mệnh.

Bá tước phu nhân, người đàn bà khôn ngoan đã nghĩ đến cách thoát cảnh chết chìm. Khi hai mẹ con thấy không còn bòn rút được gì ở phía ông, họ sẽ bỏ mặc nạn nhân của họ và đi đánh bạc để kiếm phương tiện cho cuộc sống lịch sự và nhàn hạ họ không từ bỏ được. Bởi trước khi kết hôn với bá tước, Ixmen là khách quen của casino, Monte Carlo và nhiều nơi khác. Bà ta sẽ trở lại cuộc sống phiêu bạt cùng với con gái cho đến khi cô ta kiếm được người chồng giàu có.

Dù ghét Trêvôrich, Ixmen cũng bằng lòng ở đây trong thời gian vài tuần lễ trước khi về Pêtecbuga, vì phương tiện của họ không cho phép họ đi nghỉ đông năm nay.

Myra, như một linh hồn tội lỗi, đi lang thang khắp trong lãnh địa. Mỗi đam mê quá đáng không để cho cô ta nghỉ ngơi lúc nào. Bất cứ lúc nào, tư tưởng của cô cũng hướng về Hoàng thân Đờ Vitengrat. Cô tự hỏi: "Lúc này chàng ở đâu? Có lẽ bên đứa con gái ấy?" Thất vọng và căm ghét như một cơn sốt thiêu đốt cô. Nghỉ ngơi nơi vắng vẻ này, cô dự tính sẽ có kết quả tốt hình như không đem lại tí gì cho cô, mẹ cô đã phải thừa nhận như thế sáu khi họ đến Trêvôrich mười lăm ngày.

Myra nhún vai trước nhận xét của mẹ:

- Cái gì có hiệu quả với tôi? Không, không có gì cả! - cô im lặng một lát, nét mặt u ám, rồi cô đứng lên nói giọng quả quyết. - Con sẽ đi Xtanitzza. Con sẽ tìm hỏi ở đấy...

- Con có điên không đấy? Tiến hành chuyến đi dài và tốn kém ấy để đạt một kết quả có lẽ vô hiệu? Mẹ sẽ không cho phép đâu, con ạ.

Myra dậm chân:

- Có, mẹ sẽ cho phép, bởi vì con phải hoạt động, phải cựa quậy! Con sẽ mất trí nếu cứ ngồi yên một chỗ mà không biết người đàn bà ấy là ai.

- Nhưng Xtanitzza là nơi hẻo lánh. Có thể con sẽ không có phương tiện đi lại ấy chứ.

- Con biết thành phố gần nhất là Vôlenxki. Con sẽ lại đây hỏi thăm... Con làm như một người xa lạ tò mò muốn biết khu rừng nghe đồn là cực đẹp. Mẹ cho Marulia đi với con, nó sẽ rất có lợi cho con trong việc điều tra, vì nó ít gọi chú ý hơn con.

- Thật điên rồ! Mẹ không thể cho phép làm thế!

Dù người mẹ cưỡng lại, Myra vẫn ra đi trong tuần sau với người hầu phòng Hy Lạp. Đối với Bá tước, họ chỉ nói là cô ta đến chơi nhà bạn mấy ngày. Sau bốn mươi tám giờ xe lửa, cô đến Vôlenxki, ở đây cô gặp đôi chút khó khăn để đi Xtanitzza. Tuyết đầu thu bắt đầu rơi nhưng không đông cứng và một thứ bùn ghê gớm bám vào bánh xe. Xe cho thuê rất hiếm, các chủ xe không muốn đi vào chằng đường khó khăn ấy. Rốt cuộc, ả Marulia khôn khéo đã phát hiện ra một người đi buôn có việc gấp phải đến làng Vrodno và xin được họ cho cả hai đi cùng xe.

Đi cùng với người đàn ông tốt bụng và ba hoa ấy, Myra trong suốt chặng đường đã cố gọi ra được vài điều muốn biết. Cô biết rằng Hoàng thân Đờ Vitengrat đã trở lại Xtanitzza những ngày đầu tháng mười một.

-... Thời gian ấy, Điện hạ đã trục xuất gia đình người quản lý và giao anh ta cho cảnh sát điều tra về tội tham ô. Người ta còn nói vụng rằng cả vì lý do Xtretnốp và con gái hắn bép xép quá.

- Họ đã nói gì mà làm phật lòng ngài đến thế?

Người buôn nháy mắt, mở miệng định nói nhưng lại thôi, rồi cùng nói:

- Tôi không kể lại được gì điều ấy có thể gây nhiều phiền phức cho tôi. Hoàng thân quyền hành lớn lắm... nghe nói rằng người quản lý sẽ phải đi Xibêri! Vì thế nên bây giờ ai nấy đều ngậm miệng, những người ở Xanitza cũng như ở những vùng quanh đấy.

Nhưng Myra gọi chuyện khéo đến nỗi trước khi đến rừng, người bạn đồng hành đã cho biết điều cô muốn: sự có mặt một cô gái tuyệt đẹp trong một ngôi nhà gác rừng nhỏ mà lại lịch cô ấy hình như hơi bí ẩn. Hoàng thân đến thăm cô ấy hàng ngày trong thời gian ở Xtanitza, sau đó là việc trao đổi thư từ coi như của ông già gác rừng với thư ký của Điện hạ, nhưng để che giấu cho người khác, rồi Ngài trở lại Xtanitza trong thời gian rất ngắn và những ngày sau đó không ai trông thấy Lilia Vêrin nữa.

- Chắc Điện hạ đã đem cô ấy đi ngay sau đó - người buôn kết luận như thế.

Thế là Myra rõ mọi ngọn ngành. Cô chỉ còn cần biết lúc này kẻ tình địch của mình ở đâu. Nhưng điều ấy thì mọi người ở Xtanitza không biết, hẳn là thế.

Người quản lý mới đi vắng, Myra không xem được tòa lâu đài nhỏ và đành bằng lòng với một cuộc đi dạo ngắn trong rừng.

Cô Nadôpulô sau đó phải trở về Trêvôrich và không bình tĩnh lại được mà ngược lại, nhưng ít ra cũng thoát khỏi trạng thái trầm uất mà người mẹ lo ngại. Bà cố nài để nhanh chóng về Pêtécbua và Bá tước, theo thói quen, đã nhượng bộ không phản đối, dù ông thích ở trong lãnh địa này hơn, nơi ông có biết bao kỷ niệm.

Sau khi trở lại thủ đô, Myra chú tâm tìm hiểu xem lúc này Hoàng thân Đờ Vitengrat ở đâu. Không phải không khó khăn cô mới biết được rằng từ đầu tháng mười một, ông ở Nisco, theo thư ông gửi về Đại dinh thự. Chắc ông đến đấy sau khi rời Volaina một cách đột ngột, không giải thoát được, kể cả bà của ông, từ khi ấy cụ chưa gặp lại cháu và chỉ nhận được hai lá thư ngắn ngủi không nói gì đến thời gian ông ở nơi kia.

Nắm được tình hình như thế, Myra đi tìm một người bạn của mẹ cô, bà Menkin, bà này sắp đi Monte Carlo, nơi hàng năm bà đến để thỏa mãn thú cờ bạc. Tiếp theo cuộc trò chuyện của họ, mười lăm ngày sau, cô Nadôpulô nhận được thông tin "Hoàng thân Đờ Vitengrat ở Đại dinh thự chỉ có người thư ký của ông tên là Ivan Xemimit, người này nhận thư từ và mỗi buổi sáng lại lên xe đi và chỉ trở về vào buổi tối. Còn Hoàng thân, không ai biết ông ở đâu. Tuy nhiên, chiếc du thuyền của ông neo ở bến Monaco. Thỉnh thoảng, vào các buổi sáng, thuyền biến mất. Mấy ngày sau mới trông thấy nó trở về cũng vô cùng bí mật như lúc ra đi.

"Đây là tất cả những gì ta biết được trong lúc này, - bà Menkin viết tiếp. - Nhưng ta sẽ tiếp tục điều tra, cô bé thân mến ạ. Cháu có thể tin như thế."

Một tuần lễ trôi qua, trước khi Myra nhận được thư sau:

"Thế là ta nắm được manh mối rồi! Trong một biệt thự rất hẻo lánh ở phía trên Nixơ, có những người Nga đến ở từ đầu tháng mười một. Người ta gọi là Bá tước Votsep và Bá tước phu nhân sống với nhau, đi chơi những chặng đường dài, đi bộ hoặc đi xe. Có những người biết Hoàng thân Đờ Vitengrat, khi thấy người được gọi là Bá tước Votsep này đã không lường lự một chút nào. Cả hai chỉ là một người. Còn người đàn bà trẻ đi cùng với ông ấy, có lẽ bà này là tất cả những gì tuyệt vời mà người ta có thể tưởng tượng được - một sắc đẹp không sợ một tình địch nào, người kể với ta những chi tiết trên nói như thế.

Hoàng thân có dụng ý gì mà ẩn danh để thỏa mãn ngẫu hứng này? Người con gái trẻ trung được giữ bí mật kia là ai? Có lẽ nếu cứ kiên trì ta sẽ biết rõ. Trước hết ta phải cố nhìn thấy cho được người được gọi là nữ Bá tước Votsep. Để làm việc này, ngày mai ta sẽ thuê một chiếc xe đến biệt thự Xinvia, một trong những bất động sản đẹp nhất vùng này, có rừng thông bao quanh và những nơi trồng cam tuyệt đẹp. Ta nhớ đã nhìn thấy chỗ này hai năm về trước, trong một cuộc đi chơi. Đây là một nơi thật như ý để tránh những cặp mắt tò mò, nhưng có lẽ mắt ta có thể nhìn vào được."

Hai hôm sau, lại một thư nữa:

"Ta đã nhìn thấy rồi, Myra thân mến ạ! Đúng thế, người ấy đẹp, đẹp cực kỳ! Và Ngài có vẻ rất say mê, nếu xét đoán theo cái nhìn mà ta bắt gặp. Myra, cháu xin ta nói sự thật. Ta đã làm thế và nghĩ rằng có lẽ tốt hơn là đừng khích động nỗi ghen tuông đang ám ảnh cháu, ta cảm thấy thế. Nào, hãy biết lẽ phải, cô bé thân mến của ta. Cố mà quên đi. Hãy tự nhủ rằng cháu chỉ là một sự giải trí ngắn ngủi, một sở thích mới thêm vào trong cuộc đời của người đàn ông mà người ta đồn rằng rất khinh bỉ đàn bà. Và hãy an ủi mình rằng với một bản tính được tôi luyện như thế thì người đẹp bí ẩn ở biệt thự Xinvia, cũng như những người khác trước cô ấy, không sớm thì muộn cũng được biết những hành hạ của cảnh bị bỏ rơi."

Myra vò mạnh lá thư ném ra xa rồi đứng thẳng lên, mặt tái đi, mắt sáng lên.

- Con sắp đi Nixơ, mẹ ạ! Con muốn thấy nó, thấy đứa đàn bà kia!... Con muốn biết nó!

Ixmen đặt bàn tay vững vàng lên cánh tay con gái.

- Không, Myra, không được! Trong tình trạng quá khích động hiện nay của con lúc này, con có khả năng làm điều điên rồ, điều ngu ngốc.

Myra cất tiếng cười gay gắt.

Bà Bá tước phản đối thêm để kết cuộc lại nhượng bộ. Hôm sau nữa, sau khi gửi điện báo cho bạn của mẹ, Myra rời Petersburg để đi Nixơ.

Bà Menkin đón cô lúc xuống tàu. Bà ấy không biết gì thêm ở những người trong biệt thự Xinvia.

- Ngày mai chúng ta sẽ đến tận nơi, vì cháu quá muốn thấy người ấy. Nhưng có thể chúng ta không gặp may nhiều như hôm nọ đâu.

- Thế thì chúng ta sẽ đến nữa, cho tới khi nào cháu thấy người ấy!

Vào lúc hai giờ chiều hôm sau, bà Menkin và Myra xuống xe cách biệt thự một quãng rồi đi bộ đến đây. Đền phòng gặp Hoàng thân, Myra mang mạng che mặt và áo khoác dài màu sẫm. Không bao lâu, hàng rào sắt đã hiện ra trước mắt hai người. Biệt thự, một tòa nhà đẹp xây theo kiểu các lâu đài Ý ở thế kỷ thứ XVI, nổi lên giữa một khoảng đất đầy hoa. Các cửa sổ đều mở toang, ở một cửa, một người hầu đang rũ các thảm, nệm, trong khi người khác đem vào tầng dưới các đồ đạc để rải rác suốt dọc hàng hiên rộng bằng đá hoa cương.

Điều này làm bà Menkin ngạc nhiên. Vào giờ này mà thu dọn nhà cửa thì chủ nhân phải vắng mặt. Bà nói với Myra nhận xét ấy, cô tỏ ngay vẻ bức bối.

- Thế mới thú vị chứ! Có thể hỏi thăm được không?

- Hỏi ai và lấy cớ gì?

Không trả lời, cô Nađôpulô nhìn thấy một người làm vườn và lên tiếng gọi.

- Này, làm ơn cho hỏi thăm!

Người ấy là một chàng trai cao lớn mặt không dễ chịu mấy, tiến lại mấy bước.

- Biệt thự này còn người ở không?

- Không, ông bà chủ đi rồi.

- Thế à! Vậy thì biệt thự lại cho thuê chứ?

- Không, ngài Bá tước mua rồi.

- Thật ư? Đáng tiếc quá! Tôi rất thích nơi này! Họ đi có lâu không, các chủ nhân của anh ấy?

Người kia trả lời cộc lốc:

- Tôi không biết.

Rồi khẽ nhắc mũ lên, anh ta quay lại với công việc của mình.

Myra trở lại Nixơ, không được việc gì cả. Cô còn ở lại đây tám ngày và trong thời gian này cô lên biệt thự Xinvia hai lần. Nhưng khi ấy các cửa sổ đã đóng hết. Còn chiếc du thuyền của Hoàng thân không ai thấy lại nó trong vịnh Monaco từ hôm cô Nađôpulô đến Nixơ. Rất có khả năng Hoàng thân và người trẻ tuổi xa lạ kia đã lên thuyền ngay đêm hôm ấy để ra đi lâu dài.

Bây giờ Myra không còn đầu mối để lần tìm họ nữa.

Cô rời Nixơ trong tình trạng cuồng nộ cố ghìm lại, mang theo hình ảnh nơi thanh vắng ngát hương thơm, ở đây hai tháng trước, Hoàng thân Đờ Vitengrat và người con gái chàng yêu đã che giấu hạnh phúc của họ giữa những cây cam và hoa hồng, dưới ánh mặt trời lung linh của xứ Provangxơ.

Chương 18

Trong nửa sau tháng giêng, Vladimir và Lilia, sau cuộc du ngoạn trên bờ biển đảo Cicil và một thời gian ngắn ở Paris, vẫn ẩn danh, đã về Petersburg. Họ không ở toà lâu đài rộng lớn, xa hoa ở bên cạnh triều đình mà ở một ngôi nhà của Hoàng thân ở Txacoie-Xêlô, một dinh cơ lộng lẫy kiểu bydangtanh.

Vladimir lại tiếp tục chỉ huy trung đoàn của chàng như Sa hoàng đã tỏ ý muốn. Vả lại, chàng sắp phải bận đến việc đưa Lilia trở lại vị trí thực sự của mình.

Ivan, người làm vườn ở Trêvorich đã được tìm thấy ở Mạc tư khoa. Người này tàn tật, nghèo khổ đến cùng cực nhưng tinh thần rất lành mạnh.

Theo lệnh của Hoàng thân, người quản gia trưởng đã đưa bác ta về Petersburg, ở đây để đền đáp lại việc làm chứng và thưởng công cho việc giúp đỡ bà Farbien khi xưa, bác sẽ được đảm bảo một cuộc sống sung túc cho đến những ngày cuối cùng.

Còn việc điều tra về Ixmen, cho đến lúc ấy vẫn chưa có kết quả như mong đợi. Những người được Hoàng thân giao trách nhiệm nói là đang theo dõi một dấu vết lý thú. Trong khi chờ đợi Hoàng thân nối lại quan hệ với Bá tước Xeminkhốp bằng cách mời ông đến xem những ấn phẩm quý hiếm tàng trữ trong thư viện ở lâu đài của chàng ở Petersburg.

Thiếp mời do Hoàng thân tự tay viết được đưa đến cho cha của Lilia vào một buổi tối khi ông vừa đứng lên khỏi bàn ăn, bữa tối vừa kết thúc. Trong khi ông lướt đọc tấm thiếp, Ixmen cũng cúi xuống đọc và thốt lên:

- Ông được chiếu cố lâu dài thật, ông ạ! Myra này, Hoàng thân Đờ Vitengrat mời cha con đến xem sách cổ ở lâu đài của ông ấy ngày mai, lúc ba giờ chiều.

Hai mắt Myra sáng lên:

- Thật à? Vậy thì cố giữ lấy ân huệ ấy càng lâu càng tốt, cha ạ. Điều ấy sẽ có lợi cho cha và cả cho hai mẹ con nữa. Đối với ông ấy, không gì dễ dàng bằng xin cho cha một chức vụ nhàn hạ và lương cao ở triều đình.

Bá tước phác một cử chỉ mệt mỏi:

- Cha không biết cầu xin. Vả lại, cha nghe nói Hoàng thân ghét những lời cầu xin loại ấy.

- Nhưng phải có cách tiến hành chứ? Tất nhiên không nên nói trắng ra. Nên làm từng tý một, bằng cách nói bóng gió, tăng bốc, thêm vào...

Nhún vai một cách vô lễ, Myra nói tiếp:

- Cha không đủ khôn khéo để làm việc ấy đâu. Nhưng cần phải thế, con thừa nhận như vậy, nhất là với một người như ông ấy.

Mắt cô bỗng tối sầm lại.

Cô đã biết từ mấy hôm nay là Hoàng thân đang ở Txacoie-Xêlô. Còn người đàn bà kia không ai nhìn thấy. Hoàng thân có đem người ấy về cùng với chàng không? Nhưng Hoàng thân không có thói quen ở Txacoie-Xêlô vào thời kỳ này hàng năm. Do đó, Myra kết luận rằng chàng đã để đối tượng chàng ưu ái ở đấy. Nhưng tại sao lại phải che dấu như vậy? Vì ghen ư? Thật khó tin chàng lại như thế, vì chàng biết mình không phải lo sợ gì cả. Trừ khi chàng đã làm cho cô ta khổ sở? Nhưng cô ta đâu có vẻ ấy, theo như bà Menkin quan sát.

Thế nào ta vẫn cứ phải biết cho bằng được. Myra điên cuồng nghĩ. Chà, nếu ta ở vị trí của ông bố dượng!

Myra sẽ không dễ yên cho Bá tước Xeminkhốp nếu cô biết ông đã thấy tấm ảnh của người con gái lạ mặt mà không nói một lời với vợ ông và với cô. Đã mấy năm nay bị hai mẹ con cô coi khinh gạt sang một bên, ông sống cô độc với những cuốn sách ông yêu thích. Vì không ai hỏi đến công việc của ông, ông cho rằng nói đến cũng vô ích.

Hôm sau, vào giờ đã định, ông được đưa vào thư viện của lâu đài Đờ Vitengrat, ở đây ông được

Hoàng thân đón tiếp một cách thân tình.

Trên chiếc bàn cạnh chỗ ông ngồi, Hoàng thân để nổi bật một bức ảnh nhỏ của Lilia mặc áo dạ hội, cổ đeo chuỗi ngọc trai của các bà hoàng Đờ Vitengrat. Tấm hình ấy thường không rời bàn giấy của Hoàng thân ở lâu đài Txacoie; nhưng hôm nay chàng đem theo để bày ra trước mắt người cha của Lilia.

Trong khi chàng bàn luận về sự phát hiện mới đây một bản thảo quý trong một nhà tu Hy Lạp, chàng nhận thấy người đối thoại với mình nhìn bức ảnh không rời mắt, nhìn đi chỗ khác rồi lại nhìn lại. Một lúc sau, thấy Bá tước đang trí trông thấy, Vladimir mỉm cười nói:

- Ông Andre Paplovich, rõ ràng là bức ảnh phụ nữ này làm ông rất chú ý?

- Vâng, vô cùng chú ý, thưa Điện hạ. Sự giống nhau với bà hoàng Liuxka càng nổi bật... và... thật kỳ lạ, mắt nhìn và miệng mỉm cười có cái gì gọi tôi nhớ đến người vợ thứ nhất của tôi.

Vladimir cố giấu vẻ hài lòng và bình thản nói:

- Kể cũng hơi lạ, thật thế. Có lẽ người thiếu phụ này có dòng máu của họ Liuxki trong huyết quản... Bá tước phu nhân đã quá cố có đẹp như mẹ của bà không, Bá tước thân mến?

- Không, không hẳn như thế. Bà ấy không có bộ tóc tuyệt diệu mà con gái tôi đã có, hình như nó được thừa hưởng của bà ngoại.

- À phải, đứa trẻ bị tai nạn chết cùng với bà gia sư... Nhưng có thực có tai nạn không?

Bá tước Xêminxhop ngạc nhiên nhìn người nói chuyện với mình:

- Hiển nhiên là có rồi. Làm thế nào giải thích khác được sự mất tích kia?

- Một hành động tội lỗi chẳng hạn?

- Một hành động tội lỗi?Ồ, chưa bao giờ có ý nghĩ ấy... Vậy thì ai? Tại sao?

- Không ai có lợi gì nếu đứa bé chết ư?

Vladimir nhìn thấy bố vợ rùng mình, ông bối rối vì một ý nghĩ thành linh ập đến. Ông im lặng một lúc rồi ông cố gắng nói:

- Không đâu, thưa Điện hạ, không có ai cả.

Vladimir không nhấn mạnh thêm. Gieo mầm nghi ngờ trong tâm trí cha vợ thế là đủ cho lúc này. Thế là cầm được một cái mốc quan trọng, một lúc sau chàng nói với Lilia như thế, khi trở về với cô ở Txacoie.

- Gọi ý đơn giản ấy hình như tác động đến ông rất mạnh. Bây giờ ông sẽ suy nghĩ và dưới ánh sáng mới này, một vài việc sẽ sáng tỏ với ông ấy. Anh nghĩ rằng tình hình sẽ kết thúc nhanh, Lilia ạ.

Cả hai đều nóng vội, và chàng còn nóng vội hơn cô, vì chàng hiểu hoàn cảnh tạm bợ của Lilia. Cô ít cảm thấy như thế khi ở biệt thự Xinvia, ở đấy, vì ẩn danh nên Hoàng thân có nhiều thì giờ tự do. Nhưng ở đây, cuộc sống của người thiếu phụ lại ở bên lề cuộc sống của chàng. Bà hoàng Đờ Vitengrat rất hợp pháp này lại phải sống ẩn giấu như người có tội, và nếu sự hiện diện của cô ở lâu đài Đờ Vitengrat được biết rõ, cô sẽ là đối tượng của những lời bình luận lăng nhục. Người thiếu phụ này, trong cuộc sống mới, vẫn giữ được tính tình giản dị, lòng thành kính nhiệt thành như khi ở trong ngôi nhà nhỏ gác rừng. Vốn thuộc dòng quý tộc thực sự, cô thích nghi nhanh chóng với những lễ thói thanh lịch tinh tế, với cách bài trí lộng lẫy của những nơi ở đế vương. Cô kinh ngạc khi chồng tặng tất cả những thứ mà người phụ nữ nào cũng mong ước và lộ vẻ thán phục ngay thơ trong trắng mà chàng rất yêu thích ở cô. Nhưng tất cả những thứ ấy đều không đáng kể bên cạnh tình yêu của Vladimir và tình yêu của cô đối với chàng.

Chương 19

Sau hôm Bá tước Xêminkhôp được Hoàng thân Đờ Vitengrat tiếp, Marulia, người hầu phòng của bà Bá tước rủ ro ngã cầu thang gãy chân. Phải tìm ngay người thay chị ta. Trong những người đến xin làm, có một người con gái tóc hung khá xinh và có vẻ tự phụ. Chị ta không có chứng chỉ, chưa bao giờ làm thuê, nên khi bà Bá tước hỏi giấy chứng chỉ, chị ta tỏ vẻ hơi lúng túng.

- Nhà cháu ít quen biết, cha mẹ cháu và cháu... Chúng cháu đến Petersburg chưa được bao lâu.

- Cha chị làm gì?

- Ông ấy ốm. Vì thế cháu phải đi làm thuê để chu cấp cho nhu cầu gia đình.

- Trước khi ốm, ông ấy làm gì?

- Ông ấy làm quản lý. Nhưng vì sức khỏe ông ấy buộc phải...

- Quản lý à? Cho nhà ai?

Chị ta ngần ngừ trước khi trả lời bằng giọng lúng túng:

- Cho Hoàng thân Đờ Vitengrat.

Myra tham dự cuộc chất vấn, vội vã hỏi:

- Ở Xtanitzza phải không?

- Vâng, ở Xtanitzza, thừa tiểu thư.

Myra reo lên mừng rỡ:

- Xtanitzza!... Xtanitzza ư? Cha của chị còn ở đấy khi Hoàng thân đến đấy một thời gian, và tháng chín vừa qua phải không?

- Thừa tiểu thư, đúng thế... Tiểu thư... biết Điện hạ?

- Biết, biết! Nhưng chị thì có lẽ biết một người nào đó mà ta cũng muốn biết đấy!

- Myra, mẹ xin con!... Đừng thiếu thận trọng! - Bà Bá tước nói, mặt lộ vẻ lo lắng.

Nhưng Myra như không nghe thấy.

- Nói cho ta biết đi... có phải cha chị bị đưa đi Xibêri theo chủ ý của Hoàng thân Đờ Vitengrat không?

Dunia loạng choạng và ấp úng:

- Sao tiểu thư biết?

- Ta biết nhiều việc lắm, chị sẽ rõ đây... Xtrenop, người quản lý ở Xtanitzza hình như không tỏ ra trung thực, chu đáo trong phận sự. Nhưng trước mắt ông chủ, tội lớn hơn của lão là nói xấu một người con gái được hưởng vinh dự bằng đặc ân của Ngài. Có đúng thế không, nói đi?

- Xin đừng hỏi tôi điều ấy! Tôi không thể nói gì cả... Điện hạ đã đe dọa chúng tôi...

Dunia run rẩy.

- Đừng sợ gì cả. Ta không phải là người sẽ phản chị. Người con gái kia, cô ả Lilia Verin ấy mà, là nguyên nhân làm cho cả nhà chị khổ khổ chứ gì?

Đôi mắt xanh lóe ra ánh căm ghét.

- Vâng, - Dunia âm thầm nói. - Cha tôi phải ở Xibêri bao nhiêu năm, chúng tôi rơi vào cảnh nghèo khổ chính là nhờ nó. Ôi, nếu ít ra tôi có thể...

Chị ta ngừng lời và rùng mình sợ hãi.

Myra nói nhỏ:

- Báo thù cho mình, phải không? Chị ghét nó, đương nhiên rồi?

Dunia không trả lời và nhìn đi chỗ khác, tránh ánh mắt Myra đang nhìn vào mắt ả.

- À Lilia kia xinh đẹp lắm phải không?
- Vâng, điều đó cũng tùy theo sở thích từng người.

Myra cười thê lên:

- Hay, chị ghen rồi! Ghen dữ dội, có lẽ thế?

Mặt Dunia đành lại, hai môi mím chặt.

- Thôi được, ta không muốn ép chị tâm sự. Tên chị là gì?

- Dunia Pêtrôpna Xtretnôp, thưa tiểu thư.

- Vậy thì chúng ta nhận chị vào làm việc, Dunia, phải không mẹ?

Khi người mẹ ra hiệu đồng ý không mấy nhiệt tình, cô Nadôpulô nói tiếp:

- Chúng ta rất hiểu nhau, ta biết rõ thế... và ta hứa tuyệt đối giữ bí mật những điều chị vừa nói, vì ta bất hạnh được quen biết Hoàng thân Đờ Vitengrat và ta không hề nghi ngờ ông ta có thể làm được những gì khi ông ta thù ghét theo đuổi ai.

Lúc người hầu phòng mới đi khỏi sau khi hứa sẽ đến nhận việc ngay chiều hôm ấy, Myra tuyên bố:

- Đứa con gái này rất có thể có lợi cho con. Con đã nhìn thấy ý muốn báo thù trong mắt nó. Con bé khốn khổ, hiển nhiên là nó cũng mê Hoàng thân.

Một tiếng cười cay độc thoát ra từ miệng Myra.

- Đây là số phận chung cho tất cả những ai đến gần ông ấy. Nhưng dù nó ghét Lilia, con vẫn phải làm cho nó hành động, vì nó sợ kinh khủng những lời nó đã bị đe dọa.

- Con ơi, con trù tính cái gì thế? Thực vậy, con làm mẹ phát hoảng lên vì lòng ghen tuông của con. Nhưng hãy nhìn gương nhà Xtretnôp, con thấy không, ai có thể đụng được đến người con gái Hoàng thân ưu đãi bằng sự che chở của Ngài?

- À, cần gì! Con không chịu được khi nghĩ rằng nó sống bên chàng, sung sướng, được yêu, trong khi con thì sao!... Không, con đến phát điên lên mất.

Mười ngày sau, trong một vũ hội tổ chức ở sứ quán Pháp, Myra gặp Hoàng thân Đờ Vitengrat.

Từ khi chàng trở về Petersburg, cô chỉ thấy chàng từ xa, trong những trường hợp hiếm hoi: trong một cuộc duyệt binh, chàng đi đầu trung đoàn của mình, trong khi chàng đi trượt tuyết ở quảng trường Nêpxki, và một buổi tối ở lô của chàng trong nhà hát Misen. Năm nay, hình như chàng không định xuất hiện ở những nơi đông đúc. Sau khi hoàn thành nghĩa vụ ở cương vị và vị trí quân sự của mình, chàng về ngay lâu đài ở Txacoie, người ta thì thầm rằng ở đấy có một thiếu phụ đẹp như ban ngày, nói theo cách của những ông già kể chuyện ngày xưa, đợi chàng và chàng bỏ bỏ giữ kín.

Không ai được tiếp ở đấy, kể cả những đại công tước họ hàng của chàng, cả những người thân cận, ngoại trừ Đại tá Korf. Không cần phải đến như thế cũng đủ gây tò mò ghê gớm rồi, nhất là từ khi có vài người kể lại họ đã thoáng nhìn thấy sau kính xe của Hoàng thân khi đi dạo ở vùng lân cận Txacoi, một khuôn mặt diễm lệ nhất mà người ta có thể mơ tưởng được.

Một trong những người may mắn này, Alexandre Gioocxki, sĩ quan trong đoàn tùy tùng người Codac của Hoàng đế, chiều hôm ấy đã kể lại cảm tưởng của ông cho một nhóm thánh giả rất chăm chú, Myra đã len lỏi vào đám người ấy, người vẫn còn run lên vì cái nhìn khinh miệt kiêu kỳ vừa lướt qua cô.

- Tôi đã gặp xe trên một con đường giữa đồng quê, ngựa phi nhanh nhưng tôi còn đủ thời gian nhìn thấy kỳ quan của sắc đẹp ngồi cạnh Hoàng thân. Chà! Giá mà tôi có thể lại được nhìn thấy người ấy một lần nữa!

- Ông muốn coi mình như tình địch của Điện hạ? - Một tùy viên sứ quán vừa hỏi vừa cười.

- Trời, ai dám thế! Suy đoán như thế thật là cả gan và liều lĩnh như vậy sẽ trả giá quá đắt.

Nữ bá tước Xănggo hỏi:

- Có phải người ấy rất trẻ không? Có vẻ như trẻ con, gần như thế?

- Không, không như trẻ con, nhưng quả là rất trẻ. Hình ảnh thoáng qua rất nhanh nên tôi chỉ có cảm tưởng khái quát.

- Thế ông không hỏi được tình hình gì về người ấy ư?

- Không thể được! Ở nhà Hoàng thân Đờ Vitengrat, tất cả những người giúp việc đều như câm.

- Thật lý thú nếu biết được người ấy là ai. Người đàn bà lạ mà Ngài bao quanh biết bao bí ẩn. Người ấy phải làm cho Ngài rất say mê để vì nàng, Ngài thay đổi thói quen như vậy, Ngài vốn là người kiêu căng và không phụ thuộc.

- Thực thế! Vì vậy tôi chưa từ bỏ việc điều tra và sự việc như sự ngẫu nhiên lại cho ta chìa khóa mở được điều khó hiểu.

Nữ Bá tước Xănggo đưa mắt chỉ nữ Hoàng thân Đờ Vitengrat đang ngồi giữa một đám người vồn vã vây quanh.

- Có người rất không hài lòng về sự việc kia. Cho đến nay, cụ vẫn có thói quan ở Txacoi vào cuối mùa đông.

- Làm thế nào được, Ngài ấy là chủ nhân. Bà của Ngài chỉ việc chấp thuận khi Ngài báo cho cụ biết là mùa đông này Ngài sẽ ở lâu đài Txacoi, Ngài và một người đàn bà khác. Nhưng chắc Ngài không thông báo cho nữ Hoàng thân biết điều kia.

Myra bỏ đi, tim đập dồn. Như vậy đúng là "nó" ở đây rồi, trong tòa lâu đài nhỏ kiểu byzăngtanh! Những người khác sung sướng hơn cô Nadôpulô đã nhìn thấy nó. Chàng che giấu nó, vì sao vậy?

Nếu biết rõ điều ấy, có lẽ sẽ tìm được cách báo thù tốt.

Ông Gremnin, một viên chức trong triều, sáu mươi tuổi và cực giàu có, người tán tỉnh Myra ít lâu nay, tiến lại gần cô và ca tụng cô một câu kèm theo các nhận xét đa dạng về vũ hội mà hai người đang tham dự. Cô chỉ lơ đãng nghe và trả lời tiếng một trong khi mọi chú ý của cô tập trung vào vóc dáng thanh lịch và kiêu kỳ của Đại tá kỵ binh cận vệ đang đi lại trong các phòng khách và nói chuyện với trung úy Đờ Groiy, mới đến Petersburg hai hôm, làm nhiệm vụ quân sự.

Có lúc họ đi qua gần chỗ Gremnin và Myra. Cô Nadôpulô rất thính tai đã nghe rõ câu này, gần như nói nhỏ:

- Ngày mai, mời ông đến ăn tối với tôi ở lâu đài Txacoie. Tôi dành cho ông một điều bất ngờ ở đây.

Một lúc sau, Hoàng thân Đờ Vitengrat ra về, ông Đại sứ tiễn ra tận xe. Bây giờ, chàng chỉ xuất hiện ở mọi nơi trong chốc lát. Chàng nhanh chóng trở về ngôi nhà mà người vợ mới cưới đang đợi chàng và với người vợ ấy, chàng đã tặng tình yêu cùng với lòng chung thủy trọn vẹn. Sự thay đổi thói quen của một người có địa vị lớn như thế không thể không ai nhận thấy, và theo dư luận chung, sự thay đổi ấy tỏ rõ chàng bị chi phối bởi một niềm say mê mãnh liệt và tuyệt đối.

Hơn hết thấy mọi người, Myra tin tưởng như thế.

Chương 20

Obe Đờ Groiy không quên hình ảnh cô gái tươi đẹp hôm ấy hiện ra trước mặt Hoàng thân Đờ Vitengrat, trên ngưỡng cửa ngôi nhà gác rừng. Đã bao lần chàng phần nộ và đau đớn phát run lên khi thầm hỏi: "Cô gái ấy hiện nay ra sao, tội nghiệp, cô bé thật tội nghiệp!"

Thoát khỏi sức quyến rũ của Vladimir khi ở xa, Obe cảm thấy tăng thêm mối ác cảm đã dấy lên ở chàng ngay từ khi biết rõ ý đồ ấy của Hoàng thân đối với Lilia. Khi ông chú của chàng, tướng Đờ Groiy đề nghị chàng tham gia phái đoàn quân sự do chính phủ Pháp cử sang Nga, lúc đầu chàng lưỡng lự không muốn nhận, vì ở Petersburg chàng phải gặp lại Hoàng thân Đờ Vitengrat, người mà chàng chỉ còn ác cảm. Nhưng sau lại nghĩ có lẽ chàng sẽ biết cô gái đỡ đầu của ông già gác rừng ra sao. Chắc Hoàng thân sẽ tự mình kể lại sự việc ấy cho người bạn cũ ở Xtanitza của ông. Triển vọng ấy đủ quyết định Obe, dù mối lo sợ đã tin chắc từ trước sẽ dành cho chàng sự đau đớn như thế nào.

Sau khi đến Petersburg hai hôm, chàng đưa danh thiếp đến lầu đài ở bến cảng Triều đình, nhiệm sở chính của các vương công Đờ Vitengrat, nơi tổ chức những cuộc đón tiếp do cụ nữ Hoàng thân chủ tọa. Đúng buổi chiều hôm ấy, trong vũ hội của Đại sứ quán Pháp, Obe đã gặp Hoàng thân. Hoàng thân đã mời chàng đến ăn tối ở lầu đài Txacoie, nơi ẩn nấp của một người đẹp bí ẩn mà ông Đờ Groiy vừa mới đến còn chưa biết.

Chàng không thể, vả lại cũng không muốn từ chối, bởi vì, rất có khả năng là trong cuộc tiếp đãi thân mật này, vị chủ nhà sẽ đi đến chỗ tâm sự như chàng vừa mong muốn và cũng vừa lo sợ.

Từ phòng tiền sảnh có những cột bằng mã não, chàng được đưa vào phòng khách tròn trang trí bằng đá hoa cương, tranh ghép mảnh, tranh vẽ trên tường, đẹp đến nỗi Đờ Groiy phải sửng sốt.

Tất cả những gì trong gian phòng này và phòng tiếp theo, trông thấy qua một vòm cửa rộng, hài hòa với nhau thành một toàn cảnh tráng lệ kiểu phương đông mà phong cách La tinh làm dịu bớt lại.

Chàng lại gần một cái bàn nhỏ bằng ngà để nhìn một bức ảnh để ở đấy. Đây là ảnh Hoàng thân mặc thường phục, bàn tay đặt trên đầu con Yamin trung thành của ông. Obe ngắm một lúc lâu và hơi ngạc nhiên. Ở đôi môi hơi mỉm cười, chàng không còn thấy nét mỉa mai khinh thị thường thấy trước kia, mắt nhìn cũng thay đổi, như dịu lại.

Obe nghĩ: mình đã nhận thấy từ hôm qua.

Trên bàn, cạnh bức ảnh, có cái kéo nhỏ bằng vàng, một hộp đồ để khâu để mở và một bức thêu mới bắt đầu. Đây có lẽ là phòng khách của bà của Hoàng thân, chủ nhân chắc sắp giới thiệu với cụ khách của mình.

Lúc này, chàng quay lại khi nghe thấy tiếng động nhẹ, rồi tiếng của giày lách cách vọng trên những bức tranh ghép mảnh dưới sàn nhà.

Ở đầu kia phòng khách bên cạnh, Hoàng thân xuất hiện cùng với một người đàn bà trẻ trung mặc áo xa tanh màu hoa cà đính đầy dây đăng ten quý. Obe cảm thấy và bất giác vịn bàn tay run run vào chiếc bàn ngà.

Lilia Vêrin!

Chính là cô, đẹp rực rỡ trong bộ áo lịch sự một cách tế nhị và tươi cười, với biết bao hạnh phúc trong đôi mắt tuyệt diệu!

Obe nhìn hai người đang tiến lại gần, không nhúc nhích. Khi họ đến cửa phòng tròn, lúc ấy người sĩ quan trẻ tuổi mới bình tĩnh lại được và cố kiềm chế mỗi xúc động mạnh.

Hoàng thân vui vẻ nói:

- Chào ông bạn Groiy thân mến! Thế nào, chỉ nhìn dáng điệu của ông là đã xác nhận được tôi đã thành công trong việc dành cho ông một bất ngờ! Ông không nghĩ rằng tôi đã lấy vợ? Cũng không ngờ lại thấy ở đây cô khách trọ xinh đẹp của ông già gác rừng của tôi?

Obe ấp úng:

- Lấy vợ?

- Chứ sao, lấy vợ rất hợp pháp dù chưa công bố. Lilia, anh giới thiệu với em Trung úy Đờ Groiy, người ở bên cạnh anh khi em ngăn cản một hành động quá nghiêm khắc.

- Tôi nhớ rất rõ ông, thưa ông.

Một bàn tay trắng nõn thanh tú đưa ra cho Obe, chàng cúi xuống khẽ đặt môi lên.

Thiếu phụ mỉm cười nói tiếp:

- Tôi hiểu sự ngạc nhiên của ông, vì tất cả sự việc này là bí ẩn đối với ông, nhưng ông sắp được biết rõ... và mong ông sẽ giữ kín cho chúng tôi ít lâu nữa.

Cô chỉ một chiếc ghế mời người sĩ quan ngồi, rồi mình ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, trên chiếc ghế ngà.

Vladimir ngồi xuống một bên cô và chỉ cho Obe con Yamin ở phía sau đang nằm duỗi dài dưới chân cô và ngược nhìn cô bằng đôi mắt của dã thú đã được thuần phục.

- Ông Groiy, nhìn con chó xem này. Vợ tôi không có người bảo vệ nào tốt hơn nó trong trường hợp có người dám tấn công cô ấy. Nó tận tụy với cô ấy một cách ghê gớm, cũng như đối với tôi.

Chàng sĩ quan cố gắng để tỏ vẻ vui vẻ hỏi:

- Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng phu nhân chưa quên con chó Griphông xưa kia?

Lilia vội nói:

- Quên con Tery của tôi ư? Ồ, tất nhiên là không!

- Ông bạn thân mến ơi, xin hãy biết rõ rằng nếu một ngày kia sự trung thành với tình bạn, với các tình thân yêu biết đi ở những con người, thì nó vẫn có chỗ ẩn náu cuối cùng trong trái tim bà hoàng Đờ Vitengrat.

Vladimir nói giọng vui đùa nhưng vẻ thán phục nồng nhiệt lộ rõ trong đôi mắt chàng lúc này đang chăm chú nhìn vợ.

Bằng những lời ngắn gọn, chàng kể cho Obe nghe về cuộc hôn nhân của mình, người sĩ quan kinh ngạc. Khi chàng nói đến Ixmen và Myra, Đờ Groiy không ghìm nổi thốt ra lời:

- Điện hạ có nhớ tôi đã nói gì với Ngài về những người đàn bà kia không?

- Nói rằng họ nguy hiểm? Ồ, tôi có phủ nhận điều ấy bao giờ đâu, bạn thân mến? Về cá nhân tôi, tôi không quan tâm, nhưng bây giờ thì khác, vì họ là mối nguy hiểm đối với vợ tôi. Cực may mắn là tôi đã có cách làm cho mục Ixmen biết lẽ phải. Sáng hôm nay tôi đã nhận được một bản tường trình về mục, một bản tường trình làm cho sáng tỏ. Tôi sẽ đưa ông xem tối nay nếu ông chú ý đến việc ấy.

- Thưa Điện hạ, tôi tin rằng tất cả những gì ngăn cản được người đàn bà ấy làm hại người khác đều làm tôi vui thích.

Trong thâm tâm, chàng nghĩ: "Và nhất là làm hại "Nàng" của chàng!"

Phải cố gắng chàng mới rời mắt khỏi bà Hoàng duyên dáng mà sắc đẹp làm chàng chói lóa. Cô gái vừa qua tuổi thiếu niên như chàng trông thấy trước ngôi nhà gác rừng đã thay đổi trong mấy tháng nay. Có thể đoán được rằng cô đang rất yêu và rất được yêu, là đối tượng được chồng quan tâm rất tế nhị. Điều ấy không hề làm cho Obe ngạc nhiên trong câu chuyện lạ lùng này, chàng hiểu sự thay đổi làm cho chàng sửng sốt qua nét mặt kia. Một tình yêu cao thượng đã thắng tính vị kỷ, mỉa mai, hoài nghi, và người con gái gọi ra được tình cảm ấy là một tình hoa, tình yêu ấy đã nâng cao tâm hồn của người chồng. Phải, dù có vẻ như không thể tin được, chính ông ấy, người mang họ Đờ Vitengrat kiêu căng, đã chịu ảnh hưởng tinh thần của người đàn bà trẻ tuổi có đôi mắt sáng trong trẻo làm cho vị lãnh chúa uy quyền của Xtanitza phải cúi đầu tôn trọng cách đây không lâu.

Obe phải thừa nhận như thế trong buổi tối ấy. Dù có nỗi đau đớn thầm kín, chàng thuộc bản chất quá tốt để không thể không vui mừng vì câu chuyện kết thúc kiểu này. Khi từ biệt bà Hoàng thân trẻ, chàng đã thật chân thành bày tỏ lòng mong muốn cho những khó khăn liên quan đến việc khôi phục lại danh phận của bà sẽ được gạt bỏ nhanh chóng để không còn một

bóng đen tồn tại trên hạnh phúc của họ.

- Tôi mong muốn hơn cả là cha tôi sẽ được giải thoát khỏi người đàn bà kia và tìm lại được đôi chút niềm vui trong tình cảm cha con. Hình như cha tôi già đi nhiều và có vẻ mệt mỏi, chán nản.

- Đúng thế đấy, Groiy, ông sẽ thấy Bá tước còn thay đổi hơn hè năm ngoái nữa, - Hoàng thân nói tiếp. - Ông ấy vật lộn trong cảnh thiếu thốn tiền bạc không gỡ ra được mà hai con người kia đã đẩy ông vào. Hơn nữa, theo nguồn tin chắc chắn tôi biết thì mục Ixmen luôn gây sự với ông không dè dặt, nhất là trong thời gian gần đây.

Obe rời lâu đài Đờ Vitengrat đem theo lời mời đến ăn tối trong tuần sau.

Chương 21

Từ buổi nói chuyện lần đầu với Hoàng thân Đờ Vitengrat ở lâu đài Petersburg, Bá tước Xêminkhốp đã có một lần nói chuyện nữa. Trong lần ấy, không ai dǎ động gì đến bà Bá tước đã quá cố cũng như đứa bé gái bị mất tích. Nhưng bức ảnh của Lilia vẫn để đây và Vladimir lại nhìn thấy mắt ông bố vợ hướng về nó rất chăm chú. Chàng còn nhận thấy ở ông trạng thái bứt rứt, ông cố vượt qua để theo dõi câu chuyện. Được một người giúp việc báo tin chính xác về gia đình Xêminkhốp, Hoàng thân cho rằng triệu chứng bản khoán kia một phần nào do những mối lo khắc nghiệt vầy ông, nhưng cũng do những nghi vấn về vai trò của Ixmen trong việc con gái ông bị mất tích. Điều này hoàn toàn phù hợp với ý muốn của Vladimir, vì có người làm vườn ở Trêvôrich và nắm được một số tin tức về Ixmen, chàng chuẩn bị đánh một đòn cuối cùng.

Hai hôm sau khi ông Đờ Groiy đến chơi ở Txacoie, Bá tước Xêminkhốp nhận được lời của Hoàng thân Đờ Vitengrat mời ông đến xem một ấn phẩm quý hiếm chàng vừa có, lần này thì mời đến lâu đài Txacoie.

Trước hôm ấy, ông vừa bị một chủ nợ đến đe dọa. Những ngày trước nữa, ông cũng đã nhận được những cuộc thăm viếng loại ấy và ông bị hẫng trước cái hố sâu mở ra ở dưới chân.

"Đây là sự phá sản, bản cùng và cũng là sự mất danh dự", ông thất vọng nghĩ.

Mòn mỏi, già quá tuổi, ông cảm thấy không còn khả năng gặng gượng nữa. Tuy nhiên, ông còn một đứa con trai, đứa con tàn tật, khốn khổ! Nó sẽ ra sao? Ông làm thế nào để nuôi nó? Mẹ nó không ưa nó, không bao giờ chăm nom nó. Mụ sẽ ra đi mà bỏ mặc nó đấy, cũng như mụ chuẩn bị làm thế đối với chồng.

Thời gian gần đây, Bá tước nghi ngờ dự định của Ixmen và Myra. Nhưng ông đã chán nản đến mức độ nghĩ rằng: Mặc cho họ đi. Thà không nhìn thấy họ còn tốt hơn.

Trong tình trạng này, ông rất muốn viện lý do sức khỏe để từ chối lời mời của Hoàng thân. Nhưng đây không phải là lúc để mất một nhân vật quan trọng như vậy. Nếu Hoàng thân Đờ Vitengrat tiếp tục ưu đãi ông, có lẽ ông sẽ xin được sự giúp đỡ để có một vị trí đủ sống và chu cấp cho con trai ông. Vậy thì dù thế nào cũng vẫn phải là một triều thần tốt.

Và, ông cũng không biết thật rõ ràng, nhưng một tình cảm khác thôi thúc ông đến lâu đài Đờ Vitengrat: hy vọng lại nhìn thấy bức ảnh phụ nữ đã gây ấn tượng mạnh với ông về sự giống nhau với bà Hoàng thân Liuxka và Onga Rômanopna, người vợ trước đã mất của ông.

Hoài niệm ấy thường trở lại tâm trí ông. Rồi một nỗi buồn, một cái gì như lo sợ, làm tim ông thất lại khi ông nghĩ: Con người tuyệt diệu kia, trẻ trung như thế, có đôi mắt nhìn trong trẻo đầy ánh sáng như thế, đã rơi vào ách của Hoàng thân Đờ Vitengrat ư? Ôi, tội nghiệp cô bé! Tội nghiệp cô bé khốn khổ!

Lời mời ông nhận được, ông không hề thốt ra trong nhà ông. Những lần trước, ông đã bị Ixmen gay gắt công kích và Myra điên khùng nhao báng ông vì không có khả năng lợi dụng lúc Hoàng thân đang ngẫu hứng ưa thích ông, để có lợi cho mình. Rồi mỗi nghi ngờ ngày càng tăng lên, có cái gì đó như bản năng xui khiến ông phải đề phòng trong trường hợp này.

Ra khỏi phòng, ông gặp ả hầu buồng mới, đứa con gái tóc hung có vẻ tự phụ mà ông không ưa.

Ả đến phòng Myra. Cô ta đang trầm ngâm vẽ ủ rũ và tai ác.

Trông thấy ả hầu phòng, cô Nadôpulô nhồm dậy, mắt nhìn vẻ bồn chồn.

- Thế nào?

- Tôi đem tin khá tốt đến, tiểu thư ạ. Kiên trì và mưu mẹo một chút thì gần như bao giờ cũng thành công. Ôi, tôi phải vất vả nhiều đấy! Vì người hầu trong nhà Điện hạ ít nói lắm! Cuối cùng tôi phải móc ngoặc với thằng phu đánh xe, nó mê tôi ngay. Nó chẳng biết có hay không có một người đàn bà trẻ trong lâu đài...

- Không thể thế được!

- Có thể, thưa tiểu thư. Những người hầu cận Hoàng thân trong dinh cơ này là những người giúp việc đã được thử thách. Họ đều cảm lạnh khi động đến chuyện của Điện hạ. Còn thằng say mê tôi là Piot chỉ là thằng đầy tớ hạng bét, lúc nào cũng loanh quanh ở chuồng ngựa, chỉ nhìn thấy ông chủ khi ông ra thăm ngựa. Vậy thì không thể trông cậy vào nó để hỏi thăm về vấn đề Lilia Vêrin. Nhưng tôi đã biết được điều này: hiện họ đang sửa sang trong vườn lâu đài nên có một cổng nhỏ mở cho đến tối cho thợ đi. Tôi sẽ vào bằng lối ấy tối mai để chuyện trò với Piot đáng yêu kia.

Nói đến đây, Dunia thốt ra một tiếng cười khẩy:

-... Nhưng cái thằng đáng thương ấy chờ tôi uống công. Trái lại, lúc xẩm tối một người khác sẽ lợi dụng sự chỉ dẫn này mà vào vườn, nấp ở đấy, rồi khi trời tối hẳn sẽ đến gần lâu đài. Sau đó, làm thế nào để vào trong là việc của người ấy.

- Được, được, đấy sẽ là việc của ta! Và ta sẽ làm được! Tuy vậy, miễn là con chó đừng ở đấy. Nhưng nó thường đi theo chủ nó khắp nơi.

- Có lẽ ngày mai nó không đi theo chủ nó vì nó vừa bị nạn. Hôm qua, khi nó nhảy chồm lên chung quanh ngựa của Điện hạ như thói quen, một chiếc xe đã húc ngã nó. Nó bị thương ở đầu và gãy một chân. Tôi nghe thằng phụ xe nói thế. Như vậy là con vật kinh khủng ấy đã bất lực.

- Cực hay! Như thế là ta thật an toàn về khía cạnh ấy. Còn Hoàng thân, chàng ở lâu đài Petersburg tiếp khách ăn tối. Ta sẽ hành động không phải vội vàng và sẽ thận trọng về mọi phương diện để nó không thoát khỏi tay ta.

- Nhưng còn phải trốn thoát, thưa tiểu thư? Cổng sau có lẽ đóng mất rồi.

- Vậy thì chị phải đến chỗ hẹn với thằng Piot. Hãy lắng lơ với nó một chút để nó đừng nghi ngờ. Hè nó sẽ quay lại... Rồi khi nghe thấy một tiếng còi nhỏ, chị gọi nó mở cửa cho chị. Lúc ấy, ta kiếm cách ra, nếu cần thì ra ngay trước mặt nó. Tất nhiên, chị làm ra vẻ không quen biết ta.

Dunia lắc đầu:

- Chúng ta chơi trò liều đấy, tiểu thư ạ! Hoàng thân sẽ dấy động khắp nơi để tìm ra thủ phạm của vụ mưu hại.

- Dù thế nào thì chị cũng không mạo hiểm gì cả. Cứ cho rằng thằng Piot kia có ngu xuẩn nói ra, điều này nó rất tránh vì như thế là thú nhận nó đã đưa một người con gái lạ mặt vào vườn, thì cũng chẳng ai ngờ được người đàn bà tóc nâu, mặt tô son phấn nó nói lại là cô Dunia Xtretnop tóc vàng tươi tắn.

- Vâng, tôi cũng nghĩ rằng không ai nhận ra tôi trong các lần lui tới đấy. Nhưng Hoàng thân rất sáng suốt... và Ngài sẽ khuấy động toàn ngành cảnh sát...

Vai Dunia run lên, mắt nhìn thoáng vẻ lo sợ. Cô Nadôpulô gay gắt nói:

- Đồ hèn! Chị có gì là mạo hiểm so với ta? Vậy chị có muốn trả thù Lilia không?

Mắt Dunia lộ vẻ hung ác:

- Có, tôi muốn trả thù. Vâng, tôi sẽ giúp tiểu thư!

oOo

Sáng hôm ấy, Hoàng thân Đờ Vitengrat ăn bữa sáng trong hoàng cung cùng với Hoàng đế. Chàng được Hoàng đế giữ lại khá lâu nên Bá tước Xêminkhốp đợi đã một giờ đồng hồ chàng mới bước vào phòng giấy.

- Bá tước thân mến, tôi rất tiếc vì đã làm ngài mất thì giờ! Nhưng hôm nay lại là ngày Hoàng thượng dành nhiều thì giờ để chuyện trò...

Vừa nói, Vladimir vừa bỏ găng tay lên bàn giấy và chìa tay cho khách.

Ra hiệu mời Bá tước lại ngồi vào chỗ ông vừa đứng lên chào, chàng cũng ngồi xuống bên bàn giấy và hỏi:

- Hình như ông ốm? Hay có điều gì quá bận tâm?

- Cả hai, thật thế, thưa Điện hạ. Những mối lo âu, day dứt... Xin Điện hạ miễn thứ cho nếu tôi có

điều gì sơ xuất, lơ đãng. Đầu óc khốn khổ của tôi quá mệt mỏi trong thời gian này.

Thực ra ông đang cố chống lại cảm giác khó chịu đang xâm lấn ông.

- Ông được miễn thứ trước và hoàn toàn. Đây là ấn phẩm tôi muốn đưa ông xem. Nó vừa được phát hiện và có vẻ lý thú.

Bá tước cố gắng tập trung những ý nghĩ cứ lẩn tránh ông. Ông cầm cuốn sách cổ giữa mấy ngón tay và trong đầu óc suy nhược và hỗn loạn của ông chỉ bồng bềnh một ý nghĩ như một nỗi ám ảnh: Dù sao cũng phải chú ý, dù thế nào cũng không được làm mếch lòng ông ấy.

Nhưng các nét chữ nhảy múa trước mắt ông. Tay ông run đến nỗi không lật được trang sách. Vladimir bỗng nói:

- Chắc ông thực sự quá mệt mỏi, ông Andre Paplovid ạ! Hôm khác ta sẽ xem...

Chàng giơ tay cầm lại cuốn sách.

Bá tước Xeminkhốp đáp ứng:

- Xin Điện hạ thứ lỗi cho tôi. Vâng, thực tình hôm nay tôi không có khả năng...

Ngay lúc ấy có tiếng áo lụa sột soạt nhẹ. Trong khung cửa mở sang phòng khách bên kia, xuất hiện một người đàn bà trẻ, tóc vàng hung, áo khoác bằng sa tanh trắng rung rung trên áo lót màu hồng. Dưới hàng mi thâm, đôi mắt cảm động long lanh sáng ngời hướng về phía Bá tước Xeminkhốp.

Vladimir nói một cách bình thản vừa buông cuốn sách xuống bàn:

- À, em đấy à, Elizabeth! Lại đây anh giới thiệu với em Bá tước Andre Paplovid Xeminkhop.

Bá tước đứng lên khi người thiếu phụ đến gần. Ông nhìn cô mắt đầy sùng sốt, kinh hoàng rồi xúc động mạnh.

Vladimir rời chỗ ngồi đến gần vợ và nói tiếp:

- Chính ông, như anh kể lại với em, nhận thấy sự giống nhau kỳ lạ giữa bà Hoàng Liuxka và em.

Bá tước đáp ứng:

- Ô, vâng, thật kỳ lạ... chưa từng thấy! Và cả cái tên Elizabeth... đấy là tên của đứa con gái bé nhỏ của tôi đã chết...

- Elizabeth... Andrepna Xeminkhốp... cũng là tên tôi.

- Elizabeth... Andrepna... Xeminkhốp ư?... - Tiếng ông thốt ra khản đặc. - Nhưng thế thì...?

Không, không thể thế được! Lạy Chúa, có phải tôi mơ không? Xin Chúa hãy thương xót tôi!

Lilia vội tiến đến cầm lấy hai tay ông.

- Không, cha không mơ đâu! Con đúng là con gái cha, đứa con cha tưởng đã chết. Bà Fabien đem con đi, giấu con một nơi, để tránh mối nguy hiểm bà lo sợ cho con. Con đã sống ở một ngôi nhà nhỏ gác rừng thuộc lãnh địa Xtanitza dưới một tên giả, cho đến ngày Hoàng thân Đờ Vitengrat đem con theo.

- Con gái tôi! Bà là con gái tôi!

Ông loạng choạng vì quá xúc động. Vladimir đưa chiếc ghế tựa lại và ông buông mình xuống.

Ông ngắm nghía cô với niềm vui lạ lùng. Rồi bỗng một thoáng lo âu làm mắt ông mờ đi và quay về phía Hoàng thân, ông khẽ nói:

- Thế thì Điện hạ...?

Vladimir hiểu ý nghĩ của người cha.

- Tôi đã bí mật cưới con gái ông, ông Andre Paplovid ạ. Chỉ còn công bố chính thức cuộc hôn nhân này mà thôi.

- Cưới? Vậy thì con tôi là...?

- Bà Hoàng Đờ Vitengrat, và một trăm lần xứng đáng như thế. Đời nào tôi lại để cô ấy cho ai, cô Lilia xinh đẹp mà ông có hạnh phúc làm cha ấy, Bá tước thân mến ạ.

Bá tước Xeminkhốp đặt tay lên trán:

- Tôi mơ rồi! Tôi mơ mất rồi! Tìm được con gái tôi... mà nó lại là bà Hoàng Đờ Vitengrat! Nhưng Điện hạ đã nói đến mối nguy hiểm mà bà Fabien đã tránh cho nó?

- Phải, và điều ấy động đến một chỗ đau đớn của ông.

Bá tước rùng mình.

Lilia kéo ghế ngồi bên ông và kê trán vào môi ông.

- Cha tội nghiệp của con ơi, hôn con đi, can đảm lên và hãy nghĩ rằng con gái cha sẽ ở bên cha để chăm sóc và yêu mến cha.

- Con của cha! Chắc con phải tốt và đáng mến lắm!

Vladimir nói giọng vừa cảm động vừa vui vẻ:

- Thật thế, cô ấy là như thế đấy, còn hơn ông nghĩ nữa! Tôi đảm bảo với ông, cô ấy không làm tôi khổ sở, cô Lilia tuyệt vời của tôi, - rồi mỉm cười với vẻ giấu cợt và thú vị, chàng nói tiếp. - Tôi tin rằng cô ấy cũng có thể đảm bảo với ông như thế về chồng cô ấy, phải không Lilia, anh có quá ghê gớm với em không?

- Ồ, cha ơi, anh ấy rất tốt, quá tốt và con sung sướng lắm.

- Tốt lắm, tốt lắm, con yêu thương ạ!

Vladimir ngồi bên cha vợ, đọc cho ông nghe lời khai của bà Fabien. Nét mặt hốc hác của ông co rúm lại và Lilia áp mặt vào má ông lúc này đang tái xám, cảm thấy thân hình gầy guộc của ông run lên mãi.

Khi Vladimir đọc xong, Bá tước ghen ngào nói:

- Bà Fabien là một người trung thực, tử tế một cách chu đáo. Tôi tin rằng bà ấy đã nói hoàn toàn sự thực ở lời khai này. Nhưng nếu vậy tôi phải thừa nhận rằng...

- Rằng người đàn bà ông đã bắt hạnh cưới làm vợ kế là kẻ tội phạm, nếu chưa có việc làm xảy ra thì cũng là mưu đồ. Về phần tôi, tôi không còn nghi ngờ gì cả. Vả lại, tôi có một hồ sơ ở đây và sẽ chuyển cho ông xem. Tôi muốn tránh cho ông điều khó chịu này nhưng cần phải để cho ông biết rõ con người đó thuộc loại nào và tại sao mụ lại không hề e ngại để làm mọi sự. Rồi Lilia, tôi gọi cô ấy như thế vì đã gặp nàng dưới tên ấy, sẽ đưa ông xem những quần áo Lilia đã mặc khi bà Fabien đưa cô đi khỏi Trevorich cùng với chiếc dây chuyền có mặt hình gia huy của ông. Sau cùng là tôi sẽ cho đưa người làm vườn kia đến đây ngày mai, người đồng mưu với bà gia sư, để ông nghe lời làm chứng của lão.

- Ồ, tôi không nghi ngờ gì nữa, thưa Điện hạ. Trời ơi! Tôi làm sao có thể nghi ngờ được? Vâng, tôi tin rằng mụ có khả năng làm bất cứ việc gì... kể cả việc ấy. Gần đây, tôi còn biết rõ hơn nữa là mụ là người thế nào...

- Phải tổng mụ và đưa con gái đi khỏi nơi này. Chỉ cần đe dọa sẽ tiết lộ những điều liên lụy đến chúng, tôi sẽ làm chúng phải rời khỏi nước Nga trong hai mươi bốn giờ. Ông đừng bận tâm đến việc ấy, tôi sẽ đảm nhận. Ông sẽ không phải phiền não về những cảnh gây gỗ nặng nề. Với tôi, chúng sẽ không dám kháng cự.

- Xin cảm ơn Điện hạ! Tôi không còn đủ sức nữa. Tôi mệt mỏi, kiệt quệ...

Lilia thương xót và âu yếm nói:

- Tội nghiệp cha! Nhưng bây giờ cha không còn phải lo lắng việc gì nữa, cha sẽ thấy.

Vladimir gật đầu tán thành và cho ông biết:

- Tôi sẽ lo toan đến những việc rắc rối về tài chính của ông để ông được giải thoát không chậm trễ. Các chủ nợ sẽ được trả hết. Tôi sẽ mua dưới tên Lilia các tài sản mà bọn chúng đã cầm cố để ông hưởng trọn đời. Với những khoản lợi tức phù hợp với vị trí của ông. Tất nhiên là con trai ông tiếp tục sống với ông và lúc nào cũng có thể trông cậy vào sự giúp đỡ của Lilia bởi vì nó tàn tật và bị mẹ bỏ rơi.

- Ôi, thưa Điện hạ... Tôi không biết bày tỏ lòng biết ơn của tôi như thế nào nữa! Tôi...

Giấc mơ hình như vẫn tiếp diễn với ông khi ông nghe con rể kể lại chuyện của Lilia.

Lúc ông rời lâu đài Bydangtanh thì đã có sự thỏa thuận giữa con rể ông và ông rằng sau ba ngày nữa, Hoàng thân sẽ tiến hành giải quyết về việc Ixmen và Myra, qua Ivan Xeminit, thư ký của chàng. Hôm trước chàng đã nói chuyện ấy với người thủ trưởng tối cao của ngành cảnh sát về giám sát hai người đàn bà kia ra khỏi nước Nga và đưa dấu hiệu nhận dạng của họ cho cảnh sát biên phòng để không bao giờ cho họ trở lại nữa.

Trong khi Lilia đi lấy những áo quần mặc lúc gọi là xảy ra tai nạn, Vladimir cũng cho cha vợ biết chàng đặc biệt dè chừng Myra vì ả quá say mê chàng.

-... Nó có khả năng ghen tuông một cách hung dữ và nếu có thể làm hại vợ tôi thì tôi tin rằng không gì ngăn cản được nó.

- Đúng, có thể như thế. Nó có vẻ bức bối ghê gớm đã một thời gian rồi, từ khi chúng tôi ở chỗ Điện hạ.

Hoàng thân mỉm cười, vẫn cái mỉm cười nhạo báng của chàng, và nói:

- Tôi biết điều ấy, - rồi chàng nói cho bố vợ biết việc cô Nađôpulô đến thăm phòng làm việc của chàng.

- Thật là liều lĩnh, - Bá tước Xêminxhop thốt lên. - Vâng, cầu cho con người ấy ở xa Lilia, Điện hạ nói đúng. May mắn thay, con bé yêu quý đã có ngay bên cạnh mình sự che chở đầy uy quyền.

- Thật thế, nhưng mưu mẹo của một người đàn bà ghen tuông thật quỷ quyệt và đề phòng đến đâu cũng không quá.

Chương 22

Do người tùy nữ luôn thông thạo các câu chuyện mảnh trong giới thượng lưu, nữ hoàng thân Alexandrean thời gian gần đây đã biết rõ duyên cớ làm cho Vladimir mùa đông này ở tại lâu đài Txacoie. Dù cố ghìm lại, nhưng cụ vẫn rất bức tức vì bị gạt ra ngoài chỗ ở cụ ưa thích do hoàng thân muốn để người chàng sủng ái ở đấy. Cụ gọi người con gái lạ mà chỉ vài người thoáng nhìn thấy sau cửa kính xe như thế. Hơn nữa, sự gán bó ấy của người cháu trai cụ không phải là điều làm cho cuộc hôn nhân cụ mong ước chóng được thực hiện. Cho nên cụ rửa thầm người lạ kia, nhưng đồng thời cụ cũng muốn biết về người ấy.

Với hy vọng nhìn thấy thiếu phụ, cụ quyết định tiến hành một phương pháp khá táo bạo, vì cụ không phải không biết rằng sẽ có nguy cơ làm cho cháu cụ cực kỳ bất bình. Nhưng sự tò mò làm cho người đàn bà dám làm nhiều chuyện. Vì vậy, một ngày sau khi bá tước Xemikhop gặp con gái, cụ đến lâu đài Bydangtanh.

Cụ viện có rằng trong bữa tiệc lớn mời khách tối hôm ấy ở lâu đài Petersburg của họ, cụ thấy có điều khó khăn về nghi thức nảy sinh vào lúc cuối cùng. Cũng có thể giải quyết bằng người đem thư, nhưng hôm nay cụ lại ở Txacoie, cụ đến nói chuyện ấy với cháu là dĩ nhiên chứ sao?

- Dù sau thì, - cụ nghĩ để tự khuyến khích mình, - tôi được cho như không biết sự có mặt của người kia ở nhà Vladimir cơ mà.

Tuy vậy, cụ cũng chưa yên tâm lắm về vấn đề sẽ được tiếp đón như thế nào. Cụ mạo hiểm như thế để có thể ngẫu nhiên nhìn thấy được người kia... và cũng có thể để nghe người hầu báo là hoàng thân đi vắng.

Cụ hơi ngờ đến tình huống sau và có phần nào ngạc nhiên khi thấy được mời vào ngay. Cụ chỉ trông vào ngẫu nhiên và ngẫu nhiên đã phục vụ cụ rất tốt. Lúc người hầu sắp đưa cụ vào phòng khách trước khi đi báo với chủ nhân, Lilia xuất hiện trên cầu thang đá hoa cương. Qua bức ảnh chàng cho nàng xem, nàng nhận ra ngay người đàn bà cao lớn và đẹp, hơn đầy đủ, tóc rắc phấn, dáng dấp oai vệ này là bà của chồng nàng. Nàng chào cụ, duyên dáng và kín đáo. Nhưng bà hoàng Alexandrean ngẩng cao đầu vào quay đi không trả lời và bước vào phòng khách người hầu vừa mở cửa cho cụ.

Lilia đứng lảng người trên bậc đá. Máu dồn lên hai má, cảm xúc buồn rầu làm tim cô đập dồn. Đây là lần đầu tiên cô bị lảng nhục, dù chồng cô đã thận trọng gạt đi mọi khả năng ấy, mà lại bị bà của chồng lảng nhục nên càng nặng nề hơn.

- Thực ra thì bà cũng phải tự hỏi ta là ai và làm gì ở đây, - cô suy nghĩ khi bước ra vườn. Ngồi đợi trong phòng khách, bà hoàng Alexandrean vẫn còn sững sốt vì người đàn bà trẻ vừa xuất hiện với sắc đẹp được nâng cao thêm bằng vẻ lịch sự quý tộc và duyên dáng thanh tao đã làm cho con mắt thành thạo của cụ phải ngạc nhiên. Cũng như Myra trước kia khi ở trước ảnh của Lilia, cụ nghĩ ngay:

- À, ta hiểu, ta hiểu. Phải, người con gái lạ mặt kia phải thế nào mới quyến rũ được người đại lãnh chúa rất tinh tế như Vladimir.

Tuy nổi giận vì ghen ghét, bà cụ của xã hội thượng lưu trở về già mà vẫn chưa đành chịu mất tuổi trẻ và sắc đẹp, vẫn phải thừa nhận rằng trông kỳ ức của cụ, cụ chưa từng thấy một người đàn bà nào đủ khả năng ganh đua với người lạ mặt này.

À, mà có, bà hoàng Liuxla trước kia... mà đúng là thiếu phụ này giống bà ấy! Cô ta là ai? Sao Vladimir lại biết cô ta? Cụ tự nhắc lại mãi, càng nghĩ càng băn khoăn.

Lúc ấy người hầu đến và báo rằng hoàng thân đang đợi cụ. Cụ đến phòng làm việc, Vladimir ra cửa đón cụ. Trái lại với những điều cụ tiên liệu, cuộc đón tiếp thật dễ chịu.

Ngồi trước mặt cháu, cụ Alexandrean bày tỏ mục đích đến gặp cháu. Vừa nói cụ vừa nhận thấy những dấu hiệu của sự có mặt phụ nữ thường xuyên ở đây: một ghế bành với chiếc ghế nệm để chân phía trước, một đồ đan trắng bỏ trên bàn giấy, bên cái cầm bút bằng vàng chạm.

Rồi mắt cụ gặp bức ảnh của Lilia.

Cụ ghìem lại cái giắt mình tức giận. Ở cổ người thiếu phụ này, cụ nhìn thấy chuỗi ngọc trai nổi tiếng của nhà Đờ Vitengrat, chuỗi ngọc mà chỉ có vợ của người đứng đầu trong gia đình được đeo.

Hoàng thân vừa mân mê cuốn sách để trên bàn một cách lơ đãng, vừa có vẻ thích thú và hơi giễu cợt theo dõi vẻ thay đổi trên nét mặt của bà mình. Thấy cụ lại nhìn bức ảnh lần nữa, chàng mỉm cười hơi chế giễu và nói với bà:

- Bà ơi, bà hãy ngắm Lilia xinh đẹp của cháu gần hơn đi, vì hình như cô ấy làm bà chú ý. Đây bà này...

Chàng vớ tay cầm bức ảnh đưa cho cụ. Cụ kịch liệt phản đối:

- Volodia, cháu lạm dụng rồi! Tất nhiên là bà không nói gì cả. Cháu có quyền tự do. Tuy nhiên, cháu cần hiểu cảm hứng của bà khi trông thấy chuỗi ngọc ở cổ của người đàn bà trẻ kia. Cô ta rất đẹp, đúng thế, nhưng cô ta...

Cụ ngừng lời khi thấy cái cau mày rất quen thuộc.

Đặt bức ảnh xuống bàn, Vladimir nói vắn tắt và kiêu kỳ:

- Bà hiểu cháu quá ít nếu bà cho rằng cháu để cho một người đàn bà không phải là nữ hoàng thân Đờ Vitengrat đeo chuỗi ngọc này.

- Vậy thì... như thế là...?

- Như thế nghĩa là Lilia có đủ quyền để đeo chuỗi ngọc này, vì cô ấy là vợ cháu.

- Vợ cháu ư? Volodia, thế thật là...

Cụ nhìn cháu ngơ ngác đến nỗi chàng bật cười:

- Cháu hiểu sự ngạc nhiên của bà. Đây là một chuyện lạ lòng cháu sẽ kể vắn tắt cho bà nghe. Sau đó, cháu sẽ giới thiệu Lilia yêu quý của cháu với bà, đồng thời xin bà giữ bí mật cho ít lâu nữa.

Mười phút sau, Vladimir vào vườn mùa đông. Lilia đang ngồi thêu ở đấy, hãy còn choáng váng sau cuộc gặp gỡ với bà hoàng Alexandrean.

- Em yêu quý, bà anh đến đấy. Anh nói hết với bà rồi, vì vừa đúng cơ hội. Nhưng em sao thế kia? Anh vừa nhìn thấy mắt em có điều gì phiến não?

- Ô, Volodia, anh lúc nào cũng nhìn thấy quá nhiều trong mắt em!

- Chính em để anh nhìn thấy đấy, linh hồn bé nhỏ ạ. Nào, có chuyện gì thế?

Ngồi xuống một bên cô, chàng cầm tay cô và nhìn cô âu yếm.

- Không có gì đáng kể anh ạ, bỏ qua đi! Nếu em không quá kiêu ngạo thì...

- Em mà kiêu ngạo ư? Em nói đùa đấy ư? Vậy thì kiêu ngạo về cái gì nào?

- Không có gì cần kể lại với anh đâu.

- Nhưng anh lại muốn biết.

Thế là vừa giễu cái mà cô gọi là tính miễn cảm của mình, cô kể lại việc gặp mặt nữ hoàng thân Alexandrean.

Nét mặt Vladimir đanh lại ngay lập tức.

- Được, được, em sẽ được xin lỗi, Lilia.

- Ô, không đâu, Volodia! Thế là thường thôi. Bà anh không biết em, anh phải nghĩ đến điều ấy.

Nhưng Vladimir không nghe nữa. Khi đã động chạm đến Lilia thì không một sự sửa chữa nào là quá lớn. Bà hoàng Alexandrean sau khi tiếp nhận cô cháu gái dâu này một cách thân ái bắt buộc, có lẽ hiểu rõ lời gợi ý của cháu trai nên đã xin lỗi một cách nhã nhặn người thiếu phụ mà bà xác nhận là đã chiếm một vị trí tối ưu trong đời sống của Vladimir.

Khi cụ ra về, điều tò mò được thỏa mãn quá mong muốn. Cụ tin chắc một cách không dễ chịu gì rằng cô Lilia quá sức hấp dẫn ấy đối với cháu cụ là cái gì khác hẳn một ngẫu hứng và đừng bao giờ khinh xuất mà động chạm đến cô ta dù bằng cách khéo léo đến mấy.

Trong khi Vladimir lên phòng thay trang phục, Lilia bước vào phòng khách tròn, chỗ cô thích ngồi nhất. Trên chiếc đệm gần ghế bành cô ngồi, con Yamin nằm duỗi dài.

Đầu con chó đẹp ấy quấn băng và chân gầy đang buộc nẹp, khi bà chủ bước vào, nó quay lại, đôi mắt màu vàng của nó ngược nhìn, vẻ thần thiết hoang dã.

- Ta biết rồi, chó ngoan của ta ời, mi sẽ chóng khỏi thôi, rồi lại chạy nhảy đi theo ông chủ.

Cô ngồi tỳ khuỷu tay lên thành ghế. Cô cảm thấy thoải mái, vì lúc này cô sắp đạt mục đích theo đuổi đã bao tháng nay. Thế là hết phải giữ bí mật, cô sẽ có thể có mặt bên cạnh Vladimir. Không phải ở một mình như tối hôm nay trong khi chàng tiếp khách cùng với bà hoàng Alexandrean. Rồi ý nghĩ của cô bay đi, quay lại phía sau, đến ngôi biệt thự ẩn trong vườn cam. Vladimir đã mua lại dinh cơ này, nơi chứng kiến tuần trăng mật của họ. Thực ra thì tuần trăng mật của họ kéo dài vô tận. Nhưng Lilia không thể không xúc động khi nghĩ đến những giờ hôn phối đầu tiên của họ, đến cảnh thanh vắng quý báu họ sống trong tình yêu, đến sự chăm sóc ân cần của Vladimir vốn chẳng quan tâm đến bất cứ ai trên đời. Đúng thế, chàng yêu quý cô, chỉ yêu quý một mình cô. Và càng hiểu chàng hơn, cô càng thấy giá trị của sự gắn bó của một người như người ấy.

Tiếng chân bước ở những phòng khách trước phòng tròn báo cho cô biết chồng sắp đến.

Vladimir đến ngồi bên vợ, quàng tay qua hai vai khoác áo sa tanh trắng và hôn và bên má mịn màng.

- Nghĩ gì thế bỗng huệ yêu quý của anh?

- Em đang sống lại thời gian chúng mình ở biệt thự Xinvia, anh ạ. Nói đi anh, anh có muốn chúng mình nói đến thời gian ấy đôi chút trong buổi tối hôm nay không, anh yêu của em?

Vladimir không yêu cầu gì hơn nữa. Chàng cũng thế, chàng vẫn giữ những kỷ niệm đẹp của những tuần lễ sống trong không khí đầy ánh sáng và hương thơm của miền bờ biển xứ Provence, bên cạnh người thiếu phụ đã trở thành mối quan tâm và niềm vui thường xuyên của chàng. Cùng với nàng, chàng gợi nhớ lại những cuộc dạo chơi, những buổi tâm tình kéo dài trong gian phòng khách sáng sủa. Rồi cô nhắc chàng:

- Có lẽ đến giờ rồi, anh phải đi ngay đi nếu không anh có thể đến sau khách đấy.

- Ừ, đúng thế...

Rồi chàng uể oải đứng dậy, mắt không rời Lilia.

- Giá như anh có em trước mặt anh trong buổi tiệc tối nay nhỉ! Nhưng thôi, đây là lần cuối cùng anh xuất hiện không có vợ. Khách của anh sắp sửa được chiêm ngưỡng em rồi, bà hoàng đẹp nhất trong các bà hoàng ời!

Lilia tiễn chàng đến tận phòng khách thứ hai tiếp với phòng tròn. Đến đây chàng ôm cô và hôn một cái hôn dài.

- Chào em yêu quý. Đừng có đợi anh nhé! Là chủ nhà, anh không thể chỉ có mặt một lúc, khổ thế đấy! Nhưng thôi, tình trạng khó chịu này sắp kết thúc.

Chàng nhìn cô say đắm. Rồi bỗng nhiên chàng kề tai cô nói nhỏ:

- Này em, anh sẽ cho người đến nói là anh bận không đến được. Bà sẽ một mình tiếp khách, còn anh, anh ở nhà với em.

- Anh điên rồi ư? Không thể làm thế được. Anh có những nghĩa vụ phải làm tròn. Em không muốn vì em mà anh thiếu sót.

- Bà hoàng rất khôn ngoan ời, lúc nào bà cũng nói với tôi bằng tiếng nói của lý trí. Nhưng bà phải biết rằng những người đang yêu thương hơi điên một tý. Anh mặc kệ lý trí, anh ở lại.

- Volodia, đừng có nghĩ thế! Khách của anh...

- Khách của anh? Anh mặc kệ họ!

- Bà anh sẽ không hài lòng...

Vladimir khẽ cười chế giễu:

- Ôi, những điều bà không bằng lòng không làm anh băn khoăn nhiều vì bà cố giữ không để anh thấy. Nhưng thôi, anh theo lời khuyên lý trí của em, nữ thần Minecvo tươi đẹp a! Nhưng anh báo trước với em rằng khách đến dự tiệc sẽ thấy anh rất lơ đãng vì anh luôn nghĩ đến Lilia thân yêu của anh đang ngồi ăn một mình trong phòng khách này, và rất xinh đẹp, xinh đẹp trong tối hôm nay!

Một cái hôn cuối cùng, rồi Vladimir đi ra hành lang nối tiếp các phòng khách khác.

Lilia trở lại phòng tròn, không nhận thấy bức rèm dày thêu ngân tuyến rủ trước một cửa sổ khẽ lay động rồi hơi hé ra, trong khi ấy, một đôi mắt đen đầy căm ghét theo dõi người thiếu phụ mặc áo trắng mà hoàng thân vừa lưu luyến chia tay trong và giây đồng hồ.

Sau bữa ăn cô đơn, Lilia đến ngồi ở chỗ thường ngồi và cầm cuốn sách chồng vừa mang về cho buổi sáng. Nhưng ý nghĩ của cô lúc này hướng về lâu đài Do Vitengrat lộng lẫy mà cô chưa biết, về Vladimir thân yêu mà cô là tình yêu duy nhất. Cô cũng vậy, tối hôm nay cô buồn rầu nhìn chàng ra đi. Nhưng cần phải biết lẽ phải chứ. Vladimir đã sẵn sàng ngả theo những thôi thúc của ý muốn dù cô chưa hề khuyến khích chàng.

Lilia nghĩ như vậy, hai mắt hơi khép xuống, cuốn sách để mở trên lòng. Tiếng gầm gừ của con Yamin làm cô giật mình. Tưởng con chó đau, cô cúi xuống vuốt ve nó:

- Sao thế, Yamin? Sao thế, con chó tội nghiệp của tôi?

Nhưng con chó ngẩng đầu lên, vươn người nhìn về phía vòm cửa từ phòng tròn mở sang phòng khách bên.

Ở chỗ cô ngồi, Lilia không trông thấy chỗi nối tiếp giữa các phòng cho nên cô giật nảy mình ngạc nhiên khi ở vòm cửa hiệu ra một người đàn bà bé nhỏ quàng áo khoác sẫm, đội mũ trùm che lấp một phần mặt.

Yamin gầm gừ to hơn và cựa quậy định lao ra. Bị một chân gậy cản lại, nó tiếp tục gầm gừ trong cổ họng.

Lilia đứng phắt lên.

- Người là ai? Làm thế nào mà vào được đây?

Cô vừa nói vừa bước tới, người lạ kia cũng đến gần. Họ đứng cách nhau vài bước.

- Ta là ai? Hãy nhìn ta trước đi đã.

Người đàn bà hất mũ trùm ra sau đầu và Lilia trông thấy một bộ mặt xinh đẹp, gọn gàng, hai mắt đen sáng long lanh đầy căm ghét. Trên mái tóc sẫm màu cài một bông hải đường đỏ thắm. Rồi áo khoác tuột xuống để lộ ra chiếc áo lụa vàng nhạt, trên ngực áo nổi bật lên một bông hoa đỏ khác.

Trông thấy thế, Lilia tưởng gặp rắc rối với một người điên. Cô lùi lại để lấy cái chuông gần ghế vịn ngồi. Nhưng người lạ mặt đã thốt ra một tiếng cười chua chát.

- Vô ích. Ta đã cắt dây chuông trong lúc cô ăn tối. Sẽ không ai đến quấy rối chúng ta đâu.

Lilia rùng mình. Mắt người đàn bà ấy nhìn cô thật ghê sợ. Cô trấn tĩnh lại để khỏi lộ ra nỗi lo sợ và nói một cách cương quyết.

- Thế là thế nào? Sao cô lại vào đây được và cô muốn gì?

- Ta muốn gì à? Trước tiên, là muốn giết cô. Lúc này cô hỏi ta là ai. Tên ta là Myra Nadopulo...

- Myra Nadopulo ư?

- À, ra cô đã nghe nói đến ta rồi sao? Có lẽ hoàng thân nói? Chàng nói với người như thế nào về ta?

- Ta đâu phải kể với cô điều hoàng thân xét đoán về cô.

Vừa trả lời, Lilia vừa muốn bước đến gần vòm cửa.

Nhưng với dáng mềm mại của con mèo, Myra đã ở trước mặt cô.

- Không, không, cô không thoát khỏi tay ta đâu! Hoàng thân có nói với cô chưa rằng đã có một thời, ồ, cách đây chưa đến một năm đâu, ta rất được vừa ý chàng, thời mà chàng gọi ta là nữ

thần đồng nội xinh đẹp của chàng, con báo nhỏ vui thích của chàng.

Myra nhìn cô bằng đôi mắt ghen tuông hung dữ và cười gằn khi trông thấy nét lo âu trong đôi mắt đã chiếm được trái tim hoàng thân Do Vitengrat.

- Cô đẹp lắm, đẹp hơn ta tưởng nhiều, căn cứ vào bức ảnh. Nhưng điều đó cũng chẳng ngăn được cô bị bỏ rơi, khi đến lượt cô, bị chàng coi như cát bụi bên đường. Lẽ ra ta đợi đến lúc ấy để nhìn cô đau đớn. Nhưng ta không đủ kiên nhẫn! Ta phải trả thù, phải tách cô khỏi chàng, vì ta căm ghét cô!

Nghe đến tên Myra Nadopulo, Lilia nghĩ ngay:

- Hai người đàn bà này chắc đã có nghi ngờ điều gì về việc chàng chuẩn bị chống lại họ và người kia đến để dọa nạt mình.

Nhưng bây giờ thì cô đã hiểu là sự việc khác hẳn. Trước mặt cô là một người cuồng lên vì ghen tuông, điên dại vì căm ghét, như ánh mắt của người ấy lộ rõ.

Thiếu phụ cố gắng giữ bình tĩnh:

- Cô hãy ra khỏi đây! Cái cảnh khó tưởng tượng nổi này kéo dài quá rồi đấy!

Myra cười thê lên ghê rợn:

- Ra à? Được, nhưng chưa xong việc của ta thì không. Chà, chàng yêu mi, Lilia Verin! Được, chàng sẽ thấy mặt mi biến dạng, cánh tay và vai mi đầy vết thương! Thế là chàng sẽ hết yêu mi, ta quả quyết với mi như thế, và mi sẽ chết trong tuyệt vọng.

Khi thốt ra những lời cuối, ả chồm vào Lilia, bàn tay giơ cao cầm một con dao găm dài cho đến lúc ấy vẫn giấu trong nếp áo. Thiếu phụ vội tránh sang một bên. Đúng lúc này, con chó đang nhóm dậy, hai mắt gườm gườm nhìn Myra, bỗng chồm đến không kể gì đến cái chân bị thương. Trước khi cô Nadopulo có thể dùng dao đâm nó, nó đã nhảy lên cô ta và hung dữ ngoam những chiếc răng khùng khiếp vào cổ. Myra ngã xuống đất, hai mắt đầy khùng khiếp, Lilia hét lên:

- Yamin, buông ra... buông ra!

Nhưng con chó không buông con người khốn nạn đã thở khò khè kia. Lilia hai tay nắm lấy cổ nó lôi ra và cuối cùng nó phải buông ra.

Myra đã bất tỉnh. Mặt cô ta co giật, mắt nhắm nghiền, cổ đầy máu trông thật kinh khủng. Lilia chạy ra hành lang, gọi một người hầu ở tiền sảnh ra lệnh đi báo cho Ivan Xeminit và người hầu phòng thứ nhất rằng cô cần họ đến ngay. Rồi cô trở về phòng tròn. Yamin nằm dưới đất, nẹp buộc chân rơi hết, có vẻ canh chừng người đàn bà bất tỉnh kia. Máu chảy ròng ròng xuống chiếc áo lụa vàng làm ướt bông hải đường đỏ thắm mà đứa con gái của mục Ixem xảo quyệt đã trang điểm như ở trên sân khấu để hoàn thành tội ác.

Lilia quay mặt đi, chắp hai bàn tay lạnh giá lại và thì thầm:

- Thật khùng khiếp! Lạy chúa, xin hãy tha thứ cho cô ta!

Mấy phút sau, người thư ký và người hầu phòng đến gần như cùng một lúc. Lilia vẫn tắt thuật lại sự việc xảy ra rồi bảo Joren một số việc. Bác đi ngay và trở lại rất nhanh, đem theo vải để làm băng đến và Lilia tự tay băng.

Trong thời gian ấy, Ivan Xeminit cho mời thầy thuốc và cử người phóng ngựa đi báo tin với hoàng thân dù Lilia đã cấm ông ta, vì ông thấy cô tuy can đảm nhưng quá xúc động và nghĩ rằng hoàng thân sẽ không tha thứ nếu ông không gọi ngài về trong trường hợp như thế này.

Chương cuối

Khi Myra, vẫn trong tình trạng bất tỉnh, được người thư ký và bác Joren khiêng sang phòng khách bên cạnh, Lilia để mặt hai người ấy với ả, cô lên phòng mình và ngồi xuống một chiếc ghế thấp. Sức cô bỗng đuối hẳn. Trạng thái phản ứng diễn ra sau cơn nguy hiểm ghê gớm vừa đe dọa cô. Đồng thời mấy lời ả Nadopulo đã thốt ra trở lại trong ý nghĩ cô, tạo ra những suy tư đau đớn.

Đã có những người đàn bà khác được Vladimir yêu, kể cả Myra nữa...

Không, không phải, nó nói dối, cái con người khốn nạn ấy! Không bao giờ Vladimir có thể yêu được nó. Chàng đã từng nói với cô biết bao lần rằng chàng vô cùng khinh ghét nó.

Người cô run lên. Cô ngồi lún xuống cái đệm ghế. Cô cảm thấy mệt lả đi. Cô tiếc là đã không bấm chuông gọi chị hầu phòng. Bây giờ thì cô không cựa được nữa rồi. Cô ngồi bất động, mắt hé mở, vẫn run rẩy không vì rét mà vì cảm xúc đau đớn. Vì nỗi kinh hoàng làm tim cô như thất lại.

Chồng cô đã thấy cô như thế khi chàng vội vã trở về và bước vào phòng.

- Lilia! Em yêu quý của anh!

Chàng đến bên cô quỳ xuống, kiểm tra xuống thăm loảng xoảng, và ôm lấy vợ.

Thấy chàng bước vào, cô giật mình, máu dồn lên làm đỏ bừng khuôn mặt đang tái xanh. Cô ấp úng:

- Anh... anh về? Ai đã bảo cho anh biết?

- Ivan Xeminit vì đây là nhiệm vụ của ông ta.

- Em đã cấm ông ấy kia mà?

- Anh cũng muốn ông ấy tuân lời em nhưng em run quá, Lilia! Sao em lại một mình? Sao Vacvara không ở đây sẵn sóc em?

- Chị ấy chưa biết việc đã xảy ra! Em cho rằng chưa nên nói gì trước khi anh biết mọi sự, để phòng trường hợp anh không muốn cho ai biết gì cả.

- Cũng khó đấy, nhưng điều quan trọng nhất trong lúc này là làm cho em bình thản lại. Mọi nguy hiểm cho em đã qua, và anh đây rồi...

Vừa nói, Vladimir vừa áp mặt vợ vào mình. Chàng cảm thấy cô hơi cứng lại và trong đôi mắt luôn bộc lộ với chàng một tâm hồn nồng nhiệt và trong sáng, chàng thấy có gì lo buồn, ngập ngừng, làm chàng giật mình.

- Em sao thế, Lilia?

Cô nói giọng ghen ngào:

- Anh biết ả Myra kia tại sao lại cấm giận em đến thế không?

- Ít ra anh cũng nghi ngờ thế! Nó quá say mê anh và thấy bị rẻ rúng, nói đúng hơn là hoàn toàn khinh bỉ, nó báo thù bằng cách đánh vào cái gì quý nhất của anh.

- Nhưng anh cũng đã yêu nó. Nó bảo em rằng năm ngoái...

- Nó dám nói với em như thế ư? Nói điều dối trá ấy ư? Anh mà yêu nó? Ồ, tất nhiên là không rồi! Vả lại, anh chưa bao giờ yêu ai ngoài em, Lilia.

- Thế thì cũng không phải là... có những người khác đã bị anh bỏ rơi?

Chàng thốt ra một tiếng kêu bức tức:

- Nó kể với em những gì, cái con người đáng nguyên rủa ấy? Nhắc lại cho anh nghe... nói lại tất cả, Lilia, vì cho đến bây giờ anh vẫn được em hoàn toàn tin cậy.

Cô tuân theo. Trong hai cánh tay đang ôm chặt mình, cô run lên vì xúc động.

Chàng nói nho nhỏ, mắt ấp úng cô trong cái nhìn âu yếm vô hạn:

- Nếu em đến sớm hơn trong đời anh, Lilia, anh sẽ ít phải tự trách mình biết bao. Nhưng sau này em sẽ hiểu, khi nào từng trải hơn, rằng anh có quyền biện hộ cho mình phần nào. Em nghĩ mà xem, từ thời thơ ấu, anh đã là đối tượng được ca ngợi bởi những sự nình bợ hèn hạ của những người đến gần mình. Em hãy nghĩ xem, ông anh đã nêu cho anh câu châm ngôn này về đạo đức: Một người như cháu chỉ cần chú ý đến ý thích của mình. Anh nghĩ có thể nói một cách công bình cho mình rằng anh chỉ thực hành câu ấy tương đối dè dặt. Nhưng anh nhắc lại, đây là những việc chỉ sau này em mới hiểu rõ. Trong lúc này, anh chỉ muốn em tin lời anh đã quả quyết với em, trên danh dự của anh. Em là tình yêu duy nhất và mãi mãi, em là duy nhất của anh.

Không nghe thấy cô trả lời và cảm thấy cô còn run, chàng hỏi, giọng lo lắng và sôi nổi:

- Nói với anh rằng em tin anh đi? Nói nhanh lên, em thân yêu của anh.

- Vâng, em tin anh, Volodia. Nhưng nếu như... em bị người đàn bà kia làm cho biến dạng hoặc em bị như thế vì một nguyên nhân nào khác thì anh còn yêu em không?

- Ôi, Lilia, Lilia, vậy thì em không hiểu em là thế nào đối với anh ư? Đúng là anh yêu vẻ đẹp của em, nhưng em tưởng anh không nhận thấy và yêu mến một cách xứng đáng những thiên bẩm phi vật chất hơn kèm theo sắc đẹp của em và tồn tại lâu hơn sắc đẹp hay sao? Anh không hình dung được mình đã làm gì để tạo cho em cảm giác kia. Trái lại hẳn, anh vẫn luôn chú ý gì giữ tâm hồn tế nhị mà anh rất yếu thích của em, anh tạo thuận lợi cho em thực hiện những gì thuộc về tôn giáo, bởi vì anh thừa nhận rằng tín ngưỡng về tôn giáo của em sẽ hỗ trợ rất mạnh để nâng cao vẻ đẹp tinh thần. Thế mà em có vẻ nghi ngờ anh, cho rằng anh có khả năng ruồng bỏ một cách hèn hạ nếu như có bao giờ...

Cô quàng tay lên cổ chàng để ngắt lời và đặt môi lên những búp tóc nâu kề gần cô.

- Tha thứ cho em! Vâng, em điên rồi, xấu tính mất rồi... Sau tất cả những gì anh đã làm cho em, Volodia, nào, nhìn em đi! Anh sẽ thấy trong mắt em rằng em vẫn tin anh trọn vẹn như xưa.

Họ ngồi im lặng một lúc lâu, nhìn nhau âu yếm. Rồi Lilia kể với chồng thật ngắn gọn câu chuyện vừa xảy ra mà chàng đã biết phần nào qua người thư ký.

- Không có Yamin, có lẽ anh không gặp lại em còn sống nữa, - cô nói tiếp và rùng mình.

- Co người ấy thật ghê tởm! Chà, Yamin trung thành của ta đã làm được việc tốt đấy!

Lilia nói rõ thêm:

- Em để cho Ivan Xeminit tưởng rằng mưu đồ tội ác này có liên quan đến việc nhà em, rằng cô Nadopulo được mẹ sai đến để hại em.

- Em nghĩ phải đấy. Nhưng bây giờ không nói đến việc ấy nữa, em yêu ạ. Em sẽ nằm nghỉ và uống một thứ gì an thần, trong khi anh...

Có tiếng gõ cửa. Vladimir đứng lên, lại gần cửa hỏi:

- Gì thế?

- Ivan Xeminit báo với điện hạ thầy thuốc Nabensky vừa đến.

- Được, mời ông ấy lên đây thăm bệnh cho bà Hoàng thân.

Mười lăm phút sau, Vladimir ra khỏi buồng cùng với người thầy thuốc vừa kê đơn thuốc an thần và yêu cầu nghỉ ngơi cho bà Hoàng trẻ tuổi. Hai người đến phòng có nữ tội phạm, sau khi Hoàng thân đã cho người thầy thuốc biết sự việc một cách ngắn gọn.

Myra mới tỉnh lại một lúc. Lúc Hoàng thân bước vào, ả hướng về chàng đôi mắt u ám, đầy van xin và tuyệt vọng. Một cái nhìn cực kỳ khinh bỉ đáp lại ả. Thật vắng tắt, Vladimir nói với thầy thuốc:

- Hãy khám cho người đàn bà này, ông Alexi Xecnhievit, cho thị được săn sóc như mức cần thiết. Còn ông, Ivan Xeminit, báo cho cảnh sát đến dẹp những thứ này đi cho ta nhanh lên.

Hoàng thân quay ra và đến phòng tròn xem con Yamin ra sao vì Lilia mới tạm nẹp lại cái chân gãy cho nó với sự giúp đỡ của Joren.

Bác sĩ đến tìm ông ở đấy sau khi khám nghiệm xong.

- Vết thương nặng nhưng có thể khỏi. Theo ý tôi, trạng thái tâm thần đáng ngại hơn. Người đàn bà này cứ im lặng một cách hoang dại và mắt nhìn về rất kinh khủng. Tôi nghĩ điện hạ cần cho người canh giữ thị cho đến khi cảnh sát đến, vì rất ngại là thị có thể lên cơn.

Mấy phút sau, lúc rời phòng tròn để lên chỗ vợ thì Joren đến gặp chàng.

- Trexky hỏi điện hạ có cho phép hắn gặp không vì hắn có việc quan trọng báo với điện hạ.

- Thế thì để hắn đến.

Trexky là người Cozac khổng lồ gác lâu đài. Mỗi buổi tối, anh ta có thói quen đi một vòng quanh vườn. Hôm nay, khoảng một giờ trước, anh ta bắt gặp một người đàn bà được tên phụ đánh xe trẻ tuổi tên là Piot đưa vào vườn bằng một cửa nhỏ. Anh ta đã bắt cả hai, người đàn bà vùng vẫy dữ dội nên đã đánh rơi bộ tóc giả màu nâu che kín tóc thật màu vàng.

Vladimir nghĩ: Con khốn nạn Myra có đồng bọn ư?

Sau giây phút suy nghĩ, chàng ra lệnh:

- Đưa những tên ấy vào đây.

Người gác Cozac trở lại không chậm trễ, mỗi tay nắm cánh tay một đứa, tên phụ đánh xe bị trói, chân loạng xoạng và một đứa con gái tóc vàng dù đã hóa trang Hoàng thân vẫn nhận ra ngay.

- Dunia Xtrenop! Thế nào, lại là mi, đồ khốn?

Dunia sợ hãi run lên nói lắp bắp:

- Xin điện hạ tha cho!... Tôi có làm gì xấu đâu... tôi đến nói chuyện với Piot...

- À, đơn giản thế thôi à? Vậy thì đi theo ta. Cứ buông nó ra, Trexky.

Đi qua hàng lang, Hoàng thân bước vào phòng khách có Nadopulo được đặt ở đấy.

Dunia đi sau chàng vội vã lùi lại khi trông thấy cô nadopulo nằm đấy, cổ băng kín, áo đầy vết máu. Nhưng Hoàng thân nắm cánh tay, đẩy nó bước tới.

- Nào, vào mà xem kẻ tòng phạm của mi.

Myra đưa đôi mắt nóng bỏng như bị sốt nhìn chàng và định nhóm lên. Nhưng cô ta bật rên lên đau đớn.

Dunia da tái nhợt, quay mặt đi và nói ấp úng:

- Tôi không biết người này.

- À, mi không biết thị? Mi dám quả quyết với ta mi không cùng thị hàng động vì căm ghét người mà hai đứa mi gọi là Lilia Verin và bây giờ là bà Hoàng dờ Vitengrat?

- Bà Hoàng Dờ Vitengrat!

- Phải và cũng là cô gái của bá tước Xeminkhop. Cô bé Elizabeth không chết như người ta tưởng, người gia sư chỉ đem cô trốn thoát những mưu toan tội lỗi của mẹ mi. Bây giờ cô ấy là vợ ta và hôm qua ông Andre Paplovit đã thừa nhận con gái.

Trong đôi mắt màu thẫm của Myra, chỉ trong mấy giây đã lẫn lộn bao nhiêu cảm xúc: kinh ngạc, tức giận, tuyệt vọng. Còn Dunia, nó ngược nhìn Hoàng thân bằng đôi mắt kinh hoàng đến khờ dại.

- Còn mi, mi đã rõ ta hứa thế nào khi còn phải phàn nàn về mi? Ngày mai, mi sẽ làm quen với những ngọn roi của Ipnech. sau đó, sẽ giao mi cho cơ quan cảnh sát với sự lưu ý đặc biệt, như ta đã làm cho cha người.

Dunia quỳ sụp xuống kêu xin:

- Ân xá cho tôi! Tôi có làm gì đâu? Xin tha cho...

- Đem người đàn bà này ra hành lang, Joren, - Hoàng thân ra lệnh cho người hầu phòng đang đứng canh chừng bên Myra.

Trong khi Joren lôi Dunia gần như chết vì khiếp sợ ra ngoài, Vladimir tiến hành tra hỏi Piot. Hoàng thân hiểu ngay tên này chỉ là tòng phạm vô ý thức, bị ả Dunia quỷ quyết lừa phỉnh.

Chàng đã nói với hắn:

- Ta thấy mi chỉ là đứa ngu xuẩn. Vì vậy ta sẽ cho phạt ngươi xứng đáng với tội lỗi là đủ Trexky, giam hai đứa kia lại và bảo Ipnech sáng mai đến nhận lệnh của ta về chúng.

Nói xong, Vladimir quay đi trong khi Dunia sụp xuống và rên rĩ:

- Xin rủ lòng thương! Rủ lòng thương!

Mấy hôm sau những tin tức hồi hộp lan truyền trong các giới quý tộc của Petersburg. Cuộc hôn nhân của Hoàng thân Đờ Vitengrat mà ai nấy đều đã biết rõ, câu chuyện kỳ lạ của bá tước tiểu thư Xeminkhop thành những đề tài trong mọi câu chuyện. Người ta kể cả về Myra Nadopulo đã chết vì một cơn chấn thương não vào lúc cuối buổi tiệc khi mà Hoàng thân được mời về Txacoie, người ta liên hệ cái chết ấy với cái chết của mẹ cô ta, bà Ixmen đã quý bốn mươi tám giờ sau vì băng tắt mạch máu. Còn về bá tước Xeminkhop, bấy nhiêu xúc cảm đã làm ông liệt giường, ốm rất nặng, ông được con gái tận tình chăm sóc, cô đồng thời chăm mon ân cần cả đứa bé tàn tật.

Về mưu đồ tội lỗi của Myra, không một ai biết. Vladimir đã ra lệnh cho những người đã dính líu đến tấn bi kịch im lặng. Còn Dunia, xét xử không ồn ào, đã bị giam chung thân trong nhà ngục ở Petersburg.

Khi bá tước Xeminkhop thoát cơn nguy hiểm, nhờ sự chăm sóc của con gái, người ta thấy bà Hoàng Đờ Vitengrat trẻ tuổi xuất hiện trong xã hội. Tính giản dị của bà không hề khiến bà bị giảm sút tiếng tăm do những tình tiết về sắc đẹp và sự thanh lịch của bà.

Một hôm, có người nào đó trước mặt đại tá Korf, vẫn là người thân cận của Hoàng thân:

- Không thể chối cãi được rằng Hoàng thân Đờ Vitengrat yêu say mê vợ ngài và lúc này ngài là người chồng mẫu mực. Nhưng một người như ngài có vẻ không duy trì lâu dài được niềm say mê lớn như thế.

Ông đại tá trả lời và mỉm cười tế nhị:

- Ông đừng lầm. Bây giờ tôi hiểu Hoàng thân rất rõ và tôi cho rằng ngài có thể gắn bó sâu đậm và vĩnh viễn với người nào làm rung động được trái tim ngài. Bà Hoàng nhỏ nhắn xinh đẹp kia đã thành công mà không hề dụng tâm. Tôi lấy làm sung sướng cho ngài, vì dưới bề ngoài lạnh lùng và hoài nghi, bản chất ngài dễ vươn cao, biến đổi do mối tình rất cao quý này.

Mấy tháng sau, Vladimir và Lilia ở lâu đài Xtanitzza bước ra và đi vào một con đường rừng. Họ đi qua gần chỗ có ngôi nhà gác rừng và chào hỏi một cách thân ái ông già Hopnich đang đứng hút thuốc trước cửa. Ông lão lúc này đã yên tâm về hạnh phúc của tiểu thư bá tước yêu quý của ông.

"Công đã ảnh hưởng đến Hoàng thân biết chừng nào! - lão nghĩ - Lạy chúa, cái ngày Người cho phép ông Hoàng gặp bá tước tiểu thư hiền dịu ở trong rừng thật là một ngày hạnh phúc!"

Đến nay đã một năm, kể từ ngày Lilia xuất hiện lần đầu trước Hoàng thân Đờ Vitengrat, và chàng cho rằng một ngày như thế đáng được kỷ niệm. Lilia tựa vào tay chàng, cả hai đều im lặng hài hòa với nhau trong hoài niệm ấy.

Khi họ đến quãng rừng thưa, Vladimir dừng lại bên một cây thông cao và mảnh, quàng tay qua vai thiếu phụ.

- Em đứng chỗ này đây khi anh nhìn thấy em.

Nàng ngả đầu và mỉm cười:

- Anh làm em sợ biết chừng nào, Volodia! Chạy được đến nhà Hopnich là em cạn sức, không nói nên lời. Irina và bác ấy hoảng sợ quá, tội nghiệp mấy người. Nhưng họ còn sợ hơn nữa khi họ biết là ai đuổi theo em.

Lão Hopnich thật trung hậu, anh đã làm cho lão lo sợ biết bao! Nhưng dù sao anh cũng đã bắt được con nai xinh đẹp sợ hãi chạy trốn người đi săn ghê gớm kia. Anh đã bắt được rồi và anh giữ thật chặt.

Chàng ngắm nàng trong niềm vui say đắm. Hôm ấy, nàng đã mở hai bím tóc thả cho bộ tóc

vàng hung rủ xuống. Mặc chiếc áo thêu và chiếc váy đỏ, nàng không còn giống cô gái mồ côi nghèo mặc đồ đen, nhưng nàng vẫn là Lilia ấy, vẫn nhân hậu và thương người một cách kín đáo và tận tụy với bốn phận trong từng việc nhỏ, chú ý đến mọi biểu hiện của tư tưởng, trí tuệ, người bạn đời tuyệt diệu của người đàn ông hạnh phúc đã biết gắn bó nàng với đời mình.

Nhưng Hopnich đã nghĩ lúc này, Vladimir nhiệt thành nói:

- Lilia, ngày anh gặp em thật là một ngày tốt lành.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>